

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Iosephina Lvcernensis

**Reiß, Jacob
Tschan, Jacob**

Constantiae, 1658

urn:nbn:de:hbz:466:1-9773

15

Th. 2495.

K
11
~~22~~
~~43~~
31

IOSEPHINA
LVCERNENSIS.

ΙΟΣΦΗΙΑ
ΛΑΕΡΝΗΣΙ

Ex legato Cœlesti principis Ferdinandi Episcopi.

JOSEPHINA Paderbornensis a Thesauraria eiusdem 1683 LVCERNENSIS.

*Collegij Societatis in qua Iesu Paderbornus.
Lucernæ Helvetiorum*

S. JOSEPH
VIR MARIÆ., &c.
centum Elogijs illustratur atque
propugnatur.

PRAE S I D E
IACOBO REISS
Societatis IESV SS. Theologiæ Pro-
fessore Ordinario.

R E S P O N D E N T E
R. D. IACOBO TSCHAN,
eiusdem SS. Theologiæ Studio ac Can-
dido.

Cum facultate Superiorum.

CONSTANTIAE,
Apud Ioannem Geng Episcopalem
Typographum.

Anno M. DC. LVIII.

SALVATI
O
AD
S. IOSEPHVM.

A V E
I O S E P H ,
G R A T I A P L E N E ,
D O M I N V S T E C V M ,
B E N E D I C T E T V I N V I R I S ,
E T
B E N E D I C T V S F I L I V S T V V S
I E S V S ,
S A N C T E I O S E P H
V I R
M A R I Æ
O R A
P R O N O B I S P E C C A T O R I B V S ,
N V N C
E T I N H O R A M O R T I S N O S T R Æ ,
A M E N .

REVERENDISSIMO ET IL-
LVSTRISSIMO DOMINO DOMI-
NO S. R. I. PRINCIPI
IODOCO
LAVSANENSI EPISCOPO,
ac Comiti, itēmq; Collegiatæ Ecclesiæ
S. Leodegarij Lucerriæ
P R A E P O S I T O.

Nec non ceteris

ADMODVM REVERENDIS, NO-
bilibus, & Clarissimis, ejusdem Ecclesiæ
Collegiatæ
DD. CANONICIS.

Patronis meis obseruandissimis.

ET si de cœlo S. Iosephvs huic
suarum Laudum à me suscepto
patrocinio, haud dubiè propitiam
manum porreſturus fit, non de-
dignatur tamē, more sanctis vīstatō, etiam
ex terrā, Patronos aliquos optari in Socie-
tatem auxiliij facri. At fierine potest, vt
CLERICVS ad alios, quām CLERICOS, &

A 3

CLE-

CLERICORVM PRÆCIPVOS, feliciùs ac sa-
pientiùs confugiat? Nemo opinor, hoc di-
xerit. Præ omnibus igitur Vestrum, RE-
VERENDISSIME ET ILLVSTRISSIME EPI-
SCOPE AC PRÆPOSITE; ADMODVM REVE-
RENDI, NOBILES, ET CLARISSIMI DOMINI
CANONICI, Nomen, Tutela, & Opera, à me
michi quærenda, roganda, atque exoranda
est; nisi fortè aliquis negare possit, TALES
Vos esse, quales vñā mecum Vniuersa Pa-
tria lætabunda agnoscit, hoc est, PRÆCI-
PVOS CLERICORVM. At hoc neque Iusti-
tia, neque Veritas sinit. Nam i. Vos, vt in
communi alloquar, HIC IDEM PRÆPOSI-
TVS VESTER, meritò Sapientiæ ac Virtutis
eximiæ, postquam SANCTISSIMI D. INNO-
CENTII X. SINGVLARI FAVORE INTER-
NVNCIVS CVM POTESTATE LEGATI A LA-
TERE, ad Heluetios Rhætósque & adjun-
ctos ijs populos, præclarè fuit, etiam ex alienâ
Diæcesi, Constantiensi nempe, EPISCO-
PVVS LAVSANENSIS AC COMES renunciatus
& confirmatus est. Deinde autem consti-
tuitis Vos, ADMODVM REVERENDI, NO-
BILES, AC CLARISSIMI DOMINI CANONICI,
præcipuæ istarum partium Ecclesiæ Cor-
pus,

pus, vèrè principalia membra. Non solùm
enim CANONICI estis, quod VOBIS com-
mune est cum alijs multis; sed etiam per
Vos ipsos, eo, quæ CANONICIS præscri-
psit Trident Sess. 24. cap. 12. religiosissimè
obitis; vt meritò, quemadmodum idem
loquitur, ECCLÆ SENATVS possitis ap-
pellari. Insuper autem emicant in VOBIS
duo hæc præclara Decora, ac nescio, an
vllis alijs CANONICIS concessa: non enim
contenti diuinis nocturnisque Horis Di-
uinum celebrare Officium, etiam ANIMA-
RVM CURAM, PAROCHIALI IVRE, omnes
& singuli, indefessi geritis; & concionandi
laude tantopere præstatis, vt Vocem, Ze-
lumque vestrum, ac facundiam singula-
rem etiam Religiosorum Templa, Festá-
que audire gestiant. Quamobrem hæc
ipsa quoque IOSEPHINA mea, siue rectius
JOSEPHVS meus, in primis ad Vos, quem-
admodum dixi, ostendique, PRÆCIPVOS
CLERICORVM, siue vt PATRONOS, siue
verius vt PRÆCONES earum Laudum, quas
Magno huic Sancto assertum venio, reci-
pit se. Et quia gratiarum nihil est in me,
quod reponere possim, id vnum precor AB

A 4

ILLO,

ILLO, ac PER ILLVM, vt Vos Colendissi-
mos Dominos, ac Patronos meos in terrâ
fauentissimos, SIBI, ECCLESIAE VESTRAE,
PATRIÆ item, ac in eâ MIHI, quâm diutis-
simè optimèque, seruet semper incolumes
ac beatos. Lucernæ.

Resver.^{mæ} et Illust.^{mæ} Celsit.^{nis}

Vestrae.

Itēmque

Admod. Rev: Nob: et Clar:
Dom: VV:

Cliens Infimus

IACOBVS TSCHAN
Presbyter,

M. TERESIA DE IESV BENE- VOLO LECTORI SALVTEM.

IOSEPH, (cujus Elogia tibi in hac I O-
SEPHINA exhibentur, & multa, & magna)
præcipuus est corporis atq; animæ meæ Pater, Patronus, & Medicus. Hunc ego ante alios omnes amo, veneror, & prosequor honore. Hunc ab alijs agnoscí, laudari, & inuocari, vnicè desidero. Hunc palam pronuncio, Fundatorem esse Ordinis mei, cui me, meaque omnia, & quotquot sequuntur me, post Deum ac Deiparam, summè debeo. Hunc olim in omnibus itineribus meis fortissimum habui custodem, comitem, ac ducem, illò maximè tempore, cum per Morenæ abrupta, aspectabili formâ, me, meisque Sorores, è presenti mortis discrimine eduxit. Hunc etiam omnium meorum Cœnobiorum Patrem familias liberalissimum, nec sine prodigijs, experta sum, ideoque ad eorum portas, eminentiore loco, constitui Statuam, vel imaginem, Sancti, ne aliquando Beneficiorum, aut gratiarum posteri obliuisci possint. Ego certè iterum iterumque protestor, adjutam me ab ipso in omnibus fuisse. Imò, quæ mea fiducia est, audeo hujusmodi auxilium policeri alijs quibusunque, qui eum sibi Patronum adscierint. Quare age, experire vñà tecum, quod ego toties experta sum, ut incredibile dictu videatur, è quam multis me periculis seruauerit. Constituit profectò Deus I OSEPH universalem Patronum nostrum, eoque loco nunc habet in cœlō, quô habuit in terrâ, ubi ipsi ac MARIÆ per tot annos fuit subditus. Idq; ego præcipue coram totô mundō

A 5

testari

restari possum ; quæ nulla vñquam in re deserta ab hoc
Patrono fui. Est autem in primis festus ille dies , quem
eius honori Pontifex decretuit , commemorandus mihi ;
quidquid enim id temporis peti , id ego , aut etiam melius
aliquid , semper impetraui. At neque , alios impetratu-
ros esse vota sua , sinit dubitare me , tum mea , tum aliena
experientia Quapropter omnes hisce denuo admoneo ,
ut animum tandem suum omnem , ad talis tantique Pa-
tronii venerationem , inclinent. Quos ego , libris quoque
in laudem Sancti scriptis adiuuare cuperem ; verum mea
me conditio prohibet , ne quid audeam viribus maius.
Ergo hoc vnum precor , seribque exopto , IOSEPH
vti Patronum accipias , atque reipsa comprobes. Cinget
ille te quoque cyclade , monili , ac cruce incomparabilis
formæ ac preti. Nam idem dum mihi à munificâ eius
manu obuenit , aliud cogitare non possum , quam Te quo-
que , exemplô nostrô , siquidem imitari velis , aliquando
exornatum iri. Ille tibi orandi Magister erit optimus :
ille tibi monstrabit Filium Dei , ille MARIAM Ma-
trem eius ostendet , ille denique Virtutes paulatim omnes ,
peccati tuo inseret ; desigetque. Vale , & hoc affectu , quod
è vitâ meâ olim à me scriptâ hæc pauca repeto , lege , quæ
sequentur , Elogia Iosephinæ Lucernensis. Ex cœlesti
Ierusalem.

M. TERESIA
de IESV.

IOSEPHINA LVCERNENSIS.

ELOGIVM PRIMVM.

JOSEPH

Primus Prædestinatorum post IESVM,
& MARIAM.

Tructurus IOSEPHO, VIRO
MARIE, præaltam Arcus Trium-
phalis molem, fundamentum pri-
us ponere debo, quibus illa secu-
rè inniti possit. At hæc simillima
sint, necesse est, ipsi Virgineæ Ma-
tri Dei, suæ verò Coniugi, MA-
RIÆ; cuius fundamenta iam inde ab æternô in
montibus sanctis, diuinæ prædestinationis, posita
sunt. Si ergo IOSEPHVM quoque, simul cum
illa, aut proximè post illam, prædestinatum esse
docere possim, habes, opinor, Beneuole Lector,
eiusmodi fundamenta, quibus sine periculô quan-
talibet moles incumbat. At idem hoc de IOSE-
PHO affirmârunt: Carthag. l. 4. Hom. 7 fol. 323.
Eckius Hom. 1. de S. IOSEPH. fol. 129. & ante
hos dudum Gerson in Serm. de Nat. B. V. coram

Con-

IOSEPHINA

2.

Constantiensi Concilio. Est ergo, Auctoritatem
si species, abundè comprobata hæc veritas; nempe
IOSEPHVM, post IESVM, & MARIAM, prin-
cipem prædestinationis locum, consecutum esse.

Sed est Ratio Auctoritati isti par, vel etiam
maior, quam meritò, initio statim, in conspectum
do, reddituram deinceps sèpius, & lucem à dicen-
dis accepturam. Sic autem se habet. Eo quis prior
maiòrque inter prædestinatos est, quô Deo præde-
stinanti est dignior, ut præ alijs prædestinetur. At-
qui post IESVM & MARIAM dignissimus est S.
JOSEPHVS. Ipse ergo post IESVM & MARIAM
est inter prædestinatos prior maiòrque.

Vbi sanè Maior mihi, & vt confido, cuius al-
teri, solida videtur. Minorem igitur solem probare
debeo, proboque hoc modo. Is est Deo prædesti-
nanti dignior, ut præ alijs prædestinetur, qui 1.
propriùs accedit ad Vnionem Hypostaticam Chri-
sti primi prædestinatorum; qui 2. magis & arctius
coniungitur MARIÆ Matri Dei proximè præde-
stinatæ; qui 3. electus est ad summæ dignationis
munus, quod sine pari gratiæ affluxu decenter obi-
ri non potest; qui 4. iam inde à Conceptione suâ,
ac deinceps per omnem vitam, pluribus priuilegijs
gratiosam prædestinatoris voluntatem explicanti-
bus, condecoratur; quique 5. plures habet meren-
di occasions, motiua, media, & exempla. Atqui
hæc omnia & singula de nullo magis, post IESVM
& MARIAM, dici possunt, & debent, quâm de S.
JOSEPHO. Est ergo idem inter prædestinates
prior,

prior, maiørque alijs omnibus, solô autem IESV & MARIA posterior ac minor.

At erit fortasse aliquis, qui in ordine prædestinationis constituendo dissentiat à me; negans scilicet, CHRISTVM ac MARIAM nisi præuisō Adami peccatō prædestinatos esse. Verūm, cum sequi non possum omnes, nihil vtique obstat, supponere magis placitam doctissimis viris opinionem, quæ etiam est Suar. in 3. p. q. 27. Disp. 1. S. 3. docentis nominatim MARIAM in Matrem Dei electam esse independenter à peccato.

Dico igitur vtrisque IESV, inquam, & MARIAE, ipsâ suffragante Ecclesiâ, conuenire illa Prov. 8. v. 22. verba; *Dominus possedit me in initio viarum suarum, antequam quidquam ficeret, à principio. Ab æternô ordinata sum, &c.* At sicut MARIA, inquit, cit. Eckius, præuisa fuit ab æternô in Matrem Filij Dei, ita & IOSEPH in nutritium atque custodem IESV & MARIAE electus, & conuenientibus huic officio donis ornatus est. Ergo &c. Atqui, subsumento ego, non potest inter præuisionem MARIAE & IOSEPH concomitans in eodem gradu paritas constitui. Est enim, sicut MARIA propter IESVM, ita ipse propter MARIAM & IESVM præuisus. Satis ergo est, constitui propinquitatem, vicuius nihil inter eos inedit, seruato tamen cuilibet, ut dignitatis, ita prædestinationis gradu, quam Elogij nostri titulus præsefert.

Sed hîc obiter rogabis, fueritne S. IOSEPH gratis prædestinatus, an propter merita præuisa?

Respon-

Respondeo hoc quoque decidi debere ex priuatâ cuiusque de prædestinatione sententiâ. Est autem mea , gratis illam fieri factâmque de facto esse ad gratiam formaliter, & ad gloriam virtualiter ; propter merita autem præuisa , ad gloriam formaliter. At non est Ratio, cur hinc IOSEPHVM, aliûmve, excipiam. Hoc ergo eodem prædestinationis genere ipse quoque prædestinatus est.

ELOGIVM II.

I O S E P H

Sanctificatus in vterô maternô.

NEquaquam , vt videri posset , pauci sunt, præsentis veritatis, siue testes, siue Auctores. Illam enim admittunt Carthag.lib. 4. hom. 3. & lib. 18. hom. 14. Gerson. Serm. de Nat. B. V. & 3. part. Alphab. 59. lib. 2. vbi id se legisse dicit in officio Hierosol. Iacobus de Valentia super Magnificat. Eckius in hom. 4. de Conceptione MARIE, & hom. priore de S. IOSEPH. Villegas in flore SS. Barry mihi fol. 110, Bernardinus de Bustis part. 4. Serm. 12. Cotonus conc. 4. de S. IOSEPH , Barrad. l. 6. c. 8. Polius in Hist. SS. Ioa- chim & Annæ part. 1. § 23. citans Bessæum , & Coppenstein. Salmeron tom. 3. tr. 28. pag. 244. & quem nancisci non potui , Isidorus Isolanus de S. IOSEPH cap. 9. & 10. citans pro se Theophilum , & Chrysostomum. Tandemque Cornelius à Lap. in cap.

LVCERNENSIS.

5

in cap. I. Matth. fol. mihi 49. Sanè, inquit, si Deus post B. Virginem illud alicui alteri ex initio recensitis dedit, S. IOSEPHO eius Sponso id ipsum non negasse videtur; nempe cum, quoque sanctificatum in utero materno esse.

Atqui (sub infero) testimentijs legitimis, quibus alia censerentur sufficienter probata, ostendit potest non solum recensitos à Cornelio, sed alias quosdam in ipso utero materno sanctificatos esse. Idem ergo etiam de nostro IOSEPHO prudenter credi potest.

In hoc Cornelij, meoque discursu, fundant se fere omnes citati; & merito. Quo enim persona est major siue ratione officij, siue ratione gratiae & sanctitatis, eo magis credi potest accepisse priuilegia illa, quæ alijs minus dignis concessa sunt. At est S. IOSEPHVS, vt probat Suarez Disp. 8. Sect. 1. & 2. & ego h̄c ex ipso suppono, utroque modo maior alijs MARIA minoribus; & tamen inter priuilegia iisdem concessa etiam hujus præstinata sanctificatio probari potest legitimis testimentijs. Ergo eandem etiam IOSEPHVS accepit.

H̄c ego non ignoro, negaturum te, qui hoc, de quo sermo est, priuilegium IOSEPHO abiudicas, idem esse vlli alteri, præterquam Hieremiæ c. I. v. 5. & Ioanni Baptistæ Luc. I. v. 22. datum. Vbi equidem primò siue à minori ad majus, siue à pari argumentari pro IOSEPHO possum. Est enim, ut fatetur, cit. Suar. iisdem dignior; est saltem quæ

quæ propheta magnus in Israel, ut Abulensis super
Matth. ostendit; &c.

Verum quia haec alibi aptius tractandæ sunt,
solù nō oppono Catalogum eorum, qui præter illos
à Scriptura sacra nominatos de facto sanctificati
sunt in utero matris.

Ac primus quidem est Jacob Patriarcha, apud
Amoros. l. 4. de Fide cap. 4. & alios. 2. Moses,
apud Ephrem in Orat. de Transf. Christi. 3. Ia-
cebus Apostolus frater Domini apud Epiphani-
um, hæref. 29. 4. Asella Virgo apud Hieronym.
in epist. 15. ad Marcellam. 5. Victor apud Ber-
nardum Serm. de eius vita. 6. Nicolaus Episc.
apud Antoninum in 3. p. Sum. tit. 18. §. 5. & 6.
7. Dominicus, apud eundem cit. loco. 8. Ge-
orgius Episcopus Suellens. apud Dimaserpi in
apodixi illius. 9. Pontius apud Surium tom. 7.
14. Maij. 10. Nicolaus de Rupe Eremita Hel-
vetius apud Hugonem, in eius vita. Samsonem
quoque alij & S. Paulum producunt. Verum de-
sunt de ijs legitimi testes. Et sufficere potest allatus
denarius; cui vniuersè nemo opinor nisi iusto
seuerior derogare poterit sub tanto-
rum testium authentico In-
strumento,

ELO-

LVCERNENSIS.

7

ELOGIUM III.

JOSEPH

Sine somite Concupiscentiæ natus.

Non est utique necesse, ut Auctores tibi semper omnes affirmantes exhibeam. Sicut ergo in militari acie, ita in hoc Scholasticō certamine alijs alijs substituentur. Stant nunc pro IOSEPHO Gratianus l.5. tit. 1. fol. 414. Salmeron tom. 3 tract. 29. Canisius l.2. de Virg. c. 13. Carthag. l. 18. Hom vlt. §. 1. & Gerson in Serim. de Nat. B. V. Confid. 3.

Horum autem Rationes aut reipsâ sunt, aug-
esse possunt sequentes. 1. Fomes concupis-
centiæ res est admodum fœda, & indigna Patre Filij
Dei, & consequenter ipso hoc Filiō. Ergo pruden-
ter statui in IOSEPHO non potest. Vbi Conse-
quentia manifesta est, quia sicut gloria filiorum pa-
tres eorum, Prov. 17. v. 6. ita vicissim, dedecus. An-
tecedens quoque ex SS. Litteris satis aperte colligi-
tur. Fomes enim concupiscentiæ dicitur in 2. d. 8.
30 tyrannus; à Basilio, innatus Dæmon omnia suadens;
à Chrysost. Lerna serpens multiceps, in 1. Petri 2. v.
11. carnale desiderium aduersus animam militans; ad
Rom. 7. Lex peccati, quæ est in membris nostris; imò &
habitans in nobis, instar radicis, peccatum; atque eti-
am ad Rom. 6. regnans peccatum, quoad inclinatio-
nem, in nostro mortali corpore. Cuiusmodi rem, esse
in primis fœdam, indignamque quis neget? Si enim

B

talis

talis est fomes ignis terreni, quia disponit ad combus-
tionem, quanto magis talis erit ignis infernalis
fomes. Atqui fomes peccati fomes est infernalis
ignis, hoc est peccati mortal is, quod hoc igne puni-
tur. Si ergo Filius Dei presumi non potest, per-
missurus adhærere patri suo somitem terreni ignis,
quomodo ignis infernalis ac peccati somitem ei-
dem adhærere patiatur?

2. Traduci allata Ratio etiam ad MARIAM
JOSEPHI coniugem potest. Vt enim huius & a-
liarum matrum proprium est, obseruare ignem;
ne quā ex somite foras emicet cum periculo do-
mūs, ita huius Deum parientis Sanctissimae Matris,
multò est proprium magis, illum alterum sibi ac
filio suo molestissimum somitem mature extin-
guere; idque de facto alijs Sanctis, ijs maximè qui
ad familiam Christi propius accessere liberalissimè
præstítit.

Sed hoc vltius non vrgeō, quia offert sese
peculiaris necessitas virginei Matrimonij, ad quod
propter præuisam Christi Incarnationem non so-
lum MARIA, sed etiam JOSEPH, ab æterno, &
ante omnem creaturam, prædestinatus est. Inter-
est nempe amborum istorum coniugum, vt sese in-
uicem Virginē ament, aspiciant & procurent, i-
temque nē aliō oculos manus animūmque incli-
nent. Hoc autem quām difficile est, in eo, qui somite accenditur? Ut enim nil dicam de ipsā MA-
RIA Virgine, quam Salazar in lib. de immacul.
Conc. c. 28. §. 2, cum Vasq. Suar. Valent. Barradio &

Canla

LVCERNENSIS.

9

Canisio, propterea à fomite liberat, dic; obsecro, an non in hac triginta annorum commoratione magnum parere impudicitiae ignem potuit fomes omnibus ac singulis IOSEPHI membris innatus? At ego tamen de Virgineā coniuge nil dico, quæ, ut alibi ostendam, cuicunque alteri puritatem se dignam afflare potuit. Solum æstimo plus nimio fragiles intuentium oculos, etiam perfectæ castitati aduersantes, in occasionibus innumeris, per quas penetrare se virtus nonnisi homine major contra innatum hunc hostem potest.

3. Suadet etiam hanc à fomite immunitatem ingens IOSEPHI cum MARIA Coniuge sua necessitudo. Utique enim talē virum ipse Deus eidem tradidit, qualem suo exemplo dati voluit in Naturæ innocentis Lege. At Gen. 2. v. 18. Deus inquit, faciamus Adæ adjutorium simile sibi. Dum ergo IOSEPHVM MARIÆ tradidit Deus, voluit hunc esse adjutorium simile eidem. At hoc quid factum sit cogitari non potest, nisi in IOSEPHO quoque fomes, vel extinctus, vel saltem repressus sit. Verissime ergo dicitur, IOSEPHVM sine fomite natum fuisse.

ELOGIVM IV.

I O S E P H

Nomini suo apprimè conformis.

NON solū hominibus, sed etiam Deo, magna inest nominum imponendorum cura, quam ipse etiam persæpe per Angelos prædidit.

dedit. Ut enim nil dicam de IESV Filio Dei, quem
eo nomine vocari, Dei nutu, præcepit MARIAE &
JOSEPHO Gabriel Seraphinorum Princeps Mi-
chaeli proximus, ut Cornelius à Lap. in Lucam tra-
dit; MARIAE quoque ac JOSEPHI nomina per
Evangelistam Lucam cap. 1. conceptis verbis, idem
nobis Deus commendauit; *Missus est, &c. ad Virgi-
nem desponsatam viro, cui nomen erat JOSEPH, &c.*
& nomen Virgini MARIA. Ipseque, Lucas postea, &
Evangelistæ alij, imò & Angelus Domini, repetitis
viciis his eos nominibus sæpiùs, honoris videli-
cet causâ, compellarunt. Quas vices numerent sa-
nè illi, quibus magis est commodum; ego interim
rimabor, mysteria in JOSEPHI nomine velut
Granensi pomo recondita

Et 1. quidem offert sese vnanimi Auctorum
consensu illa Iacobi patriarchæ interpretatio; qui
dum Genes. 49. benediceret filio suo Ioseph, fi-
lius, inquiebat, *accrescens Ioseph, filius accrescens, &*
decorus aspectu. Talem enim filium significat hoc
ipsum Ioseph nomen; & in se tam congruè expre-
fit noster JOSEPH, vt non solùm *accrescens*, sed *au-
gmentum Domini* (quod eodem nomine denotatur)
dici mereretur. Nihil nempe tam magnum est,
quod intra se non contineat *augmentum istud.* Est
enim in eo dignitas Patris, dignitati Matris (quam
S. Thomas in 1. p. q. 25. a. 6. ad 2. inter ea ponit,
quæ habent dignitatem infinitam; quâque melius
aliquid fieri nequit) proxima; est itidem dignitas
Sponsi, quâ licet non sit par Sponsæ suæ omnibus
in re-

in rebus, est tamen par Conjugij vinculo, & similis castissimo corde, amore, affectuque; est adhæc affinitas inita cum Spiritu Sancto, de quo conceptus est IESVS in ejusdem Virgineā vxore; est denique vniuersus Virtutum chorus, tali Patri, Viro, & Affini in eo gradu debitus, ut ne quidem mente asse-
quar, in quo præterea assurgere possit.

Adhæc IOSEPH à Mayrone dicitur idem es-
se, quod Domini iustus. In quo idipsum, quod Matth.
cap. 1. habet impletum video, IOSEPH autem vir
ejus, cum esset iustus, &c. De quâ iustitia suo tempore
agam, id vnum hoc attigisse contentus, quod IO-
SEPH non tam suâ & coniugis causâ iustus fuerit,
quam Domini, cui se vt Auctori iustitiæ perfectissimè submisit.

Iam verò IOSEPH, siquidem Paulo de Barry
Viro æquè docto, atque in ipsum deuoto subscri-
bam, etiam arborem pulchram, & ramum fructiferum
prope oculum significat. Instar enim arboris pulchræ,
in qualem sinapi in Syria crescit, extendit quaqua-
versus se, obversans ante oculos MARIÆ ac no-
stros, ita vt in ramis eius fructiferis crescant volu-
cres cœli, hoc est homines scientiâ & sensu subli-
mes; itemque Reges & Principes cœlitus electi;
atque ij qui se sanctorum desideriorum alis identi-
dem in cœlum ad IOSEPHVM attollunt. Quæ-
dum attenta mente ruminare hic loci diutiūs non
possum, simul omnia Concionatoribus relinquo.

Quibus denique velut auctarium adjicio Bar-
tholomæi Ricci quatruplicem expositionem; dum

B 3

IOSE

IOSEPHVM interpretatur *profectum*, *parcentem*,
eleuatum, atque *existentem*. In quibus angustiæ tem-
 porum non sinunt me immorari. Verbo tamen in-
 dico, quod volo. 1. *Profectus* est de loco ad locum
 prope assidue. 2. *Inimicis*, & inter hos utriusque
 Herodi promptissimè pepercit. 3. *Ipse quoque est*
cum anima & corpore eleuatus in cœlum, vt ostendit
Elog. 60. Demum 4. *Existentiâ dignissimus*
fuit, ut pote spectans ad primam Hierarchiam Crea-
 turarum, vt docet Barry cap. 3.

ELOGIUM V.

I O S E P H

Ab omni peccato actuali immunis.

PAULATIM procedas, oportet, cùm periculum
 est, ne impinges. Et hoc ipsum tamen non suf-
 ficit semper, sed ~~libidine~~, quô te fulcias, est o-
 pus; itemque Duce, qui te dirigat. Igitur, cùm pe-
 riculum huic ipsi Iosephino Elogio immineat, aut
 imminere videatur, incipio primò à minimis, &
 gradum protollo ad maxima, quæ sine minimis
 consistere non possunt. At minimum, quod docere
 de I O S E P H O possum, est immunitas ab omni
 peccato actuali mortali. Quam illi immunitatem
 tribuunt expressè penè omnes iij, quorum operâ
 præcipue vto: Gerson, inquam, Bernardinus de
 Bustis, Carthag. Gratianus lib. 5. mihi fol. 415.
 citans S. Augustinum, Barry, & alij. Nec video, qui
 saluô

saluô hominis Christiani officiô dissentire possit quisquam. Cûm enim ex vnâ parte Matth. I. v. 19. dicatur apertè iustus , ex aliâ nullibi dicatur aut probetur iniustus , temerarius sim , si adhuc audeam dicere IOSEPHVM fuisse peccato mortali infectum.

Vbi tamen ego abstraho à dignitate tanti Viri, eiusque compertâ sanctitate, alijsque, quæ sanctitatem ac dignitatem securæ sunt , prærogatiis; sed pono IOSEPHVM hominem esse nobis prorsus ignotum, solô tamen digito Dei scripto testimonio commendatum , quô significatur omnibus eum esse Virum iustum. Fas igitur nemini Christiano, saluâ proximi charitate, imò & iustitiâ, est, immunitatis ab omni peccato actuali mortali famam, fidemque , sine sufficiente fundamento , eidem auferre

Iam autem progredior per destinatum iter; & dico 1. Si quis doceat, aliquem fuisse, qui non ex viribus liberi arbitrij , sed singulari gratiæ priuilegio peccata omnia venialia vitauerit , eum nec temere, nec pernitiosè errare. Sed hoc tu mihi forte non credes , qui testibus magis , quâm Rationibus moueris. Igitur exhibeo tibi S. Augustinum lib.de Spir. & litt. cap. 2. & epist. 95. Paratusque sum Suarez, si exegeris à me , veluti publicæ fidei Notarium producere , ipsamque adeò Augustinum monstrare , vnde discas totidem verbis propositam Conclusionem.

Dico igitur 2. Ioannem Baptistam de facto

vitauisse omnia peccata venialia. Id enim me docent Galatin. l.7. de Arcan. cap.9. & Catharin. opusc.2. de Christi prædestinatione. Censetque Suarez Disp.24. S.4. hanc opinionem probabilem esse, licet oppositam, ipse, vt probabiliorem, sequatur.

Dico 3. IOSEPHVM, de quo mihi sermo est, sanctitate ac dignitate maiorem esse S. Ioanne Baptista. Hoc iterum nolo, vt credas mihi. Elogium enim 72. tot tibi Auctores ac testes huius adducit, qui, si iure experireris tecum, conuincere te possint, apud æquum judicem.

Dico 4. Nec me, nec quemquam alium ex SS. Litteris, probare posse, IOSEPHVM non vitasse omnia peccata venialia. Idque utique tam certum est, quam certum est, nec me, nec quemquam alium ex SS. Litteris posse contrarium probare, scilicet vitauisse omnia.

Dico 5. Neutrum non solum me, aliósque ex SS. Litteris, sed neque ex SS. Patribus, aut Ratione verè Theologicâ probare posse. Neque hic Auctorem exhibeo; quia licet moraliter impossibile sit, vitare omnia, non est tamen impossibile vi gratiæ & priuilegijs, vt patet tum ex dictis, tum, ut puto, ex communi Theologorum doctrinâ.

Dico denique 6. In nullo Sancto post B. Virginem, atque in IOSEPHO, tot tantasque gratias invenisse me; prout probant pleraque Elogia nostra; ac consequenter, præ alijs omnibus, IOSEPHVM, piè iusteque tamdiu haberi debere immunitatem ab omni actuali, tum mortali, tum veniali peccato,

catq , quoad aliquis pro opinione opposita suffici-
entem fidem, & quidem meis congruentijs , quas
mihi certas ob causas reseruo, maiorem afferat. Tu
autem Lector vides , stetisse me promissis ; scilicet
paulatim , ac cum comitibus & ducibus incessuisse
me, vt periculum magnopere timere non debeam.

ELOGIUM VI.

IOSEPH

Plenus Gratiâ.

Si verè IOSEPH plenus est gratiâ, nihil jam ob-
stare poterit, quo minus, imitatione Angeli, E-
lisabeth & Ecclesiæ Catholicæ, ipsum quoque
salutem. Ave IOSEPH , gratiâ plene, &c. Verbis
Angelicæ Salutationis ad Ipsum à MARIA Con-
juge , exemplò jam per libros vulgatô translatis,
quemadmodum initio Lucubrationis nostræ lege-
re potes. At plenum esse gratiâ, etiam Theologica
Veritas esse potest. Ut enim à minoribus ascendam
ad maiora , plenitudo gratiæ in genere potest esse,
sine præjudicio Fidei ; imò debet alijs IESV &
MARIA minoribus sanctis concedi ; vt Stephano
Act. 6. v. 8. Stephanus autem plenus gratiâ. Et Roma-
nis in Epist. Pauli c. 15. v. 14 pleni estis dilectione. At-
qui IOSEPH ex omnibus Sanctis proximè accedit
ad IESVM & MARIAM. Post istos igitur, nemo
magis, quam IOSEPH, gratiâ plenus est, dicique
potest, etiam sine Fidei præjudicio.

B 5

Sed

Sed jam vterius inspiciam, quæ tandem illa sit plenitudo IOSEPHO si non debita, certè conueniens. Inprimis nihil ei admixtum est mali. Ostendi enim immunem esse saltem ab omni mortali actuali peccato; quod solum, post dimissum peccatum originale, gratiæ secundum Theologos opponitur. Insuper verò, quidquid boni gratiæ inest, participat præcipue IOSEPHVS. Id quod tum ex grauium Auctorum fide; tum deinde principijs ab omnibus communiter receptis deducō. Ac 1. saltem in vtero sanctificatum esse docent Elogio secundo citati. 2. Confirmatum in gratiâ fuisse post Gersonem in Iosephina & alibi affirmant Barrad. l. 6. concord. cap. 8. Gratian. l. 5. de IOSEPHO c. 5. tit. 1. Carthag. l. 18. Hom. vlt. §. 1. Paulus de Barry c. 5. 3. Vsum rationis in infantili ætate acceleratum illi esse tradit Cotonus Conc. 4. §. 2. mihi fol. 50. 4. Gratiâ & Gloriâ superiorem esse Apostolis, & Ioanne Baptistâ, defendunt Franc. Suarez Disp. 9. S. 2. Cornel. à Lap. in Matth. cap. 1. & alijs infra Elog. 69. & 70. ac 71. citandi, vbi eum etiam supra Angelos extollam. 5. Propter magnitudinem gratiæ, præparatam illi in gloria à Patre cœlesti iam inde ab æternô fuisse finistram I E S V dextrâ Matri relictâ; ideoque hunc Zebedæi filijs Matth. 20. dixisse; Sedere ad dextram vel finistram, non est meum dare vobis, sed quibus præratum est à Patre meo, MARIAE nempe & IOSEPHO; probat Carthag. lib. 4. Hom. 8. in fine comparans Patrem æternum, instar Tobiæ Senioris pensans

LVCERNENSIS.

17

pensantis merita Angeli in juniores Tobiam collata, hunc honoris gradum IOSEPHO optimè de Filio merituro decernentem.

Cæterū principia, vnde præsumi plenitudo gratiæ IOSEPHO superflusæ possit, hæc sunt. Primum est S. Thomæ in 3. p. q. 27. a. 4. Illos, quos Deus ad aliquid eligit, ita præparat & disponit, vt ad illud, ad quod eliguntur, inueniantur idonei. At officium, ad quod elegit IOSEPHVM Deus, est maius cuiuscunque alterius Sancti officio; vt docet Suarez cit. 2. Quô quis gratiæ & ijs qui gratiam dispensant, propior est, eō vberiorem gratiam participat. At hic est IOSEPH proximus IESV & MARIAE, qui gratiam dispensant. 3. Conuenit, non solum in corpore, sed etiam in moribus & animo similitudinem maximam esse inter virum & coniugem diuinitus desponsatos. At tales sunt IOSEPH & MARIA. 4. Gratiæ plenitudo, commensuratur amori diuino. Atqui inter IESVM, MARIAM, & IOSEPH amor, omniū Sanctorum amore, maior est. Amandi enim media ac motu singularia habuit. 5. Infimum supremi semper est supremum infimi, vt inductione in Physicis Philosophi probant. At eadem est ratio in moralibus. Moralis autem ac supernaturalis supremæ Hierarchiæ, quam cum IESV & MARIA constituit, IOSEPH est infimus; vt ostendit Barry

cap. 3. ex Gersone Serm. de Nat.

B. V. Ergo &c.

ELO-

IOSEPHINA
ELOGIVM VII.
I O S E P H

Particeps omnium Benedictionum.

MARIAM benedictam esse, Fides docet; summè benedictam, Ratio Fidei innitens. Sed tamen Angelus Demini non nisi, benedictam in mulieribus, pronunciauit, suum Sexui virili honorem relinquens, qui IESVM, MARIAE Filium, agnoscit humani generis simul Ducem, & Redemptorem. Post ipsum quoque proximè incedit IOSEPHVS, paternô jure & amore benedictionem summam Viro conuenientem promeritus.

Sed ut ad umbilicum metæ propriis collinem, Conclusio mea est, IOSEPHVM, & meritum, & adeptum esse omnes benedictiones. Quæ Ratione magis, quam auctoritate constat; quamvis neque ista desit, ut videre est apud Carthaginam lib. 5. Hom. 8. Sed hoc omissò potius in ipsos fontes scripturæ sacræ ingrediar; hic enim offerunt se nobis Benedictiones Iacobi Genes. 49. quæ suâ varietate videntur dici posse omnes. Illas modò percurram propriâ inuentione fretus.

Ac I, IOSEPH Ruben est, & ipse primogenitus Iacob, verè *videns filium omnium filiorum maximum*; qui licet sit inter omnes viros fortitudo patris sui, est tamen in IESV inter bestias natō, circumcisō, & ad mortem quæsito, principium doloris ma-

ris maximi: prior in donis gratiæ, maior in imperio in IESVM & MARIAM exercito v. 3.

2. Simeon *audientem*, Leni *copulatum* sonans hoc vnum, quod significant, IOSEPHO æmulandum relinquunt; qui non tantum audiens, sed obediens, nec tantum copulatus, sed vnitus, immo vnuſ cum IESV & MARIA est, vt videbis Elog. 82. & 83. idemque licet Simeon & Leui diris potius deuotus fuerit, ipſe tamen haud dubiè magnopere benedictus fuit. Si enim beatus venter & beata vbera quæ IESVM exiguò tempore seruàrunt, beatus est utique etiam IOSEPH, qui annorum 30. spatio eisdem dies noctesque inferuiuit, v. 5.

3. Iudam qui *confessio*, siue *laudatio* est IOSEPHVS exprimit glorioſiſſimiſ factiſ; maximè que dignitate à nobis fratribus ſuis adorabili & fortitudine bellicâ contra hostes Spirituales, ac prouidentiâ totius familiæ ſuæ, noſtrūmque omnium, demūmque ter felici aduentu Mefſiæ, qui dux defemore, ſiue genere ejus, egressuſ eſt, verè antiqua Gentium exſpectatio, ligans afinam, Synagogam inquam, ſubjugali pullo per Gentes significato, lauans, in vino ſanguinis, ſtolam carniſ ſuæ & noſtræ, palliō gloriæ veſtitæ, à v. 9.

4. Zabulon *habitaculum* IOSEPHO, ac cum hoc IESV recens nato dedit. Ipſe adeò IOSEPH habitaculum IESV dici potest, poſitum iuxta mare Galileæ, & uſque ad Sidonem ſiue *judicij navem* pertingens, v. 13.

5. Ilachar duo significat; *afinum* *offeum*, ſiue *fortem*,

fortem, & præmium. Vtrumque IOSEPH cōnue-
nit, ut pote fabro ad laborandum pro IESV nato
factoque, indeque præmium exspectanti, v. 15.

6. Dan iudicium denotat, vel ut alij volunt,
judicem. Cujusmodi IOSEPH est, & nobis dat, non
minus, quam tribus aliorum Sanctorum; qui etiam
coluber est in via impijs, & instar cerastis Hæreti-
cos in semitâ mordet, IESVM Saluatorem Mundi
exspectans, v. 16.

7. Gad quoque accinctus & felix, IOSEPH
est, prælians ante IESVM prælia Domini, semper
armatus pro MARIA, v. 19.

8. Non minus Aser, ipsa beatitudo, exhibet
IOSEPHVM; est enim IESVS panis eius in Eu-
charistiâ pinguis, & delicias Regibus præbet, v. 20.

9. Iam vero Nephthalim pro collectante acci-
pitur; qualis tunc IOSEPH noster est cum instar
emissi cerui fugit Herodem, annuntians Ægyptijs
aduentum IESV, & dans Eloquia pulchritudinis;
tum eidem IESV, tum MARIAE mulierum pul-
cherrimæ, v. 21.

10. Sequitur nunc accrescens Ioseph tam si-
milis IOSEPHO nostro, sicut ouum ouo. Ex eius
benedictionibus pro nostro faciunt Verba hæc:
Benedictiones patris rui Iacob, &c. fiant in capite Ioseph,
& in vertice Nazarei inter fratres, v. 26.

11. Denique IOSEPH filius dexteræ Excelſi
Benjamin est, instar rapacis lupi, mane ac vesperi.
hoc est semper, propugnantis Ecclesiam; ac spolia
diuidentis in amatores suos, v. 27.

ELO

ELOGIUM VIII.

JOSEPH

Miraculosè desponsatus MARIÆ.

SP. IGNATII effatum fuit, vt refertur in Dia-
rect. Exerc. cap. 15. fol. mihi 91. si miracula
homini de statu vitæ deliberanti expetenda à
Deo sint, eius uti voluntatem intelligat, expeten-
da esse pro matrimonij statu, cæteris statibus longè
difficiliore, & ad finem Gloriæ diuinæ cuius causæ
creati sumus, contingendum impeditiore. Quò mi-
nus sanè mirari possumus, Deum MARIÆ futuræ
suæ Matri, Virginitatis voto, jam inde à prima æ-
tate, obstrictæ per tria insignia miracula aperuisse
viam, ad incundum matrimonij statum. Quæ hic
curiosæ Lectoris pietati, quantum per Patres licet,
repræsentare animus est, notisque nostris illustrare.

Ac i. comperto MARIAM Virginem æternō
Deo, eo, quo dixi modo consecratam esse, Pontifex,
de Sacerdotum consilio, ipsūm met Dominum,
quid fieri vellet, consuluit. Ibi repente de oraculo
& propitiatorio audita coram omnibus vox Do-
mini est, Isaiam requirerent, illaque Virginem nu-
ptui ac custodiæ virginali trāderent, in quo imple-
ta cernerent eius verba cap. 11. Egredietur Virgo de
radice Iesse, & flos de radice eius ascendet, & requiescat
super eum Spiritus Domini. Ita Castrius ex Hierony-
mo, de ortu & educ. Virg. Cuius quidem hoc opus
esse, dubitant aliqui. Sed tamen consentire in rem
videne

videntur Patres alij; Gregorius, inquam, Nyssenus, Simeon Metaphrastes, Nicephorus, Epiphanius, & Cedrenus ab eodem Castrio citati, qui omnes Sortis interuentu cognitam Dei voluntatem testantur. Idque planè verisimile est factum, tum ob rei quæ agebatur, magnitudinem, tum ob consuetudinem eius temporis, quo etiam vitro ad Sortendum, & oracula exquirenda se Deus offerebat, ut patet ex Num. 17. Iosue 7. 1. Reg. 10. Act. 1. multisque alijs Scripturæ Sacrae textibus.

2. Adhæc Virgo votum suum, utpote ipsum quoque diuino nutu suscepsum, apud se pensans, cum quid ageret, non haberet, etiam ipsa confugit ad Dominum supplex atque obsecrans, ne quæ semel habuisset rata, rescinderet, mutaretque in usus à summâ puritate, quam sectari statuisset, alienos. Nec diutius, Deus Virginem toto mundo cariorē sibi, moratus est; sed *Noli*, inquit, *metuere Virgo*: quām supra omnes prouidentiā meā complector, Virūnque mihi placitum, ac tibi, licet Virgini aeternū permansuræ, placitum semper, de Sacerdotum ac Pontificum manu accipe. Insinuat sanè apparitionem hanc S. Thom. in 3. p. q. 29. a. 1. ad 1. Castrius quoque aperte in Desponsationis historiâ refert; qui similiter cap. 3. probat ex Patribus, MARIAM adhuc templo seruientem, frequenti fruitam Angelorum alloquio, complura Fidei mysteria diuinitus accessisse. Et quidem in hac Conscientiæ grauissimâ causâ (vouentibus enim Virginitatem, teste Hieronym. in 1. ad Tim. cap. 5. non solum nubere, sed etiam velle, damnata)

(damnable est) apparitio aliqua; etiam necessaria, erat.

3. Demum Pontifex dicto die, cum nonnisi de Dauid familiâ domoque MARIA stirpis vnicæ, & paternorum hæredi bonorum, Virum dare posset, iussit adesse, quotquot inde descenderent, conjugio aptos, Virgamque aridam manu prætendere. Adfuit tum inter alios IOSEPH, & ipse Virginitatis retinendæ certus; qui primò Virgam, quā poterat arte, abscondit; dein verò Sacerdotum imperio eleuans, enimvero seipsum clarissimè prodidit. Nam & floruit confessim Virga; & columba de cœlō advolans, eius apicem infedit; itaque Virginī eventum subtimide præstolanti IOSEPH Sponsus adiudicatus fuit. Ita denuò Hieronym. Cui aliud quod addam non est, quam id temporis, Deum non solum tanti, sed pluris etiam fecisse despositionem hanc, quam olim Aaronis Pontificis electionem fecisse legitur. Num. 17.

ELOGIUM IX.

IOSEPH

Felicissimus Sponsus.

Austraho modò, solane de futurò sponsalia, an etiam de præsenti; contraxerit IOSEPH à reflorescente arida Virgà manifestatus. Id hamque proximè examinabo. Nunc autem id vnum declarandum est, quibus ex causis supremus

C

humæ-

humanæ felicitatis gradus eidem IOSEPH ob hæc sua Sponsalia tribuatur. In primis tractarunt ante me argumentum istud Barrad. l.6.cap.8. Ribaden. in festo S. IOSEPH, Cornel in cap.1. Matth. Carthag. lib.4. Hom.5. & Suarez Disp. 8. S.1. Ex quibus me doctrinam meam, certè occasionem eius accipisse, gratus profiteor.

Igitur 1. Felicitas Sponsi IOSEPH est in eodem ordine, in quo est felicitas Sponsæ. Correlativa enim sunt. At est felicitas Sponsæ MARIÆ, et si non quam peperisset, summa, propter eximia Gratiae & Naturæ dona. 2. Eadem correlativa est felicitati Matris Dei, quæ sola summam gratiam inter puras creaturem inuenit apud Deum, quem peperit ipsi, tanquam Viro suo. De quo Viro S. Ioannes Damascenus Cant.3. in Natiuit. B.V. Dicis, inquit, illum virum MARIÆ, hoc est prorsus ineffabile, & nihil praeterea dici potest. 3. Peccatum quoduis, & quidquid aliud speciali modō refertur ad Deum, accipit inde infinitatem aliquam, siue malitiæ, siue bonitatis. Atqui post MARIAM, & cum MARIA, referatur IOSEPH præstantissimō modō ad IESVM Dei filium, eius cum humanâ naturâ hypostaticam unionem cōseruando, gubernando, nutriendo, &c. 4. Quæ felicitas importat intimam communicationem supremæ felicitatis, ea quoque suprema indidem est. At est IESV & MARIÆ felicitas suprema, & huius utriusque intimam communicationem importat felicitas IOSEPHI; utpote Patris, & Viri. 5. Summam oportet esse felicitatem eius,

eius, qui, bonum, quô quis, nonnisi per breui tempore perfruens, ad ipsum felicitatis fastigium ascendit, possidet stabiliter per annorum plurimorum decursum. At sic ascendit Ioannes Baptista vnicâ Virginis salutatione, ac IESV nondum nativitate, exultans, prophetizans, muti patris resoluens linguam, & in maternô vterô sanctificatus.

6. Huc etiam accedit, quòd si qui partem thesauri occupat, felix sit, erit vtique summa felicitas illius, qui totum iure & reâpse possidet. At est felix Ioannes, cui IESVS pectus; Maria Magdalena, cui caput & pedes; Thomas, cui latus; Simon Cyrenensis, cui crucem; Petrus, cui claves; Martialis postea Lemouicensis Episcopus, cui brachia; Veronica & Abagarus, quibus faciem syndoni impressam dedit.

7. Qui eorum, qui viuendi genere æquales sunt Angelis, & filij Dei sunt, ac filij resurrectio-
nis, caput & Dux est, illius est felicitas suprema.
At Virgines (pro maribus ac fæminis accipio) vt-
pote cum neque nubant, neque nabantur teste IE-
SV apud Luc. cap. 20. v. 35. sunt tales; & earum
caput & Dux est IOSEPH primus omnium ad
Virginitatis votum à Virgineâ suâ Sponsâ indu-
stus; de quo Elogio 14. pluribus agetur.

8. Eius est felicitas summa, cuius vita & mors est felicissima. At est vita & mors IOSEPHI felicissima propter alloquium, aspectum, conuictum, exemplum,
magisterium, & auxilium IESV, quô supra mortales omnes, longissimo tempore, ad ipsam usque
mortem fructus est; adeò ut cum triduo vnicō ab-

esset, eum officij paterno maternoque jure admodum auderet Virgo. Fili quid fecisti nobis sic? ~~Effe~~
Pater tuus, & ego, dolentes quærebamus te. *Luc. 2. v. 48.*

ELOGIUM X.

IOSEPH

Vir MARIÆ, de quā natus est IESVS, qui
vocatur Christus.

Fuisse olim Doctores non contemnendi, qui
nescio quō Zelo abrepti docere sunt ausi.
Sponsalia; non matrimonium inter IOSEPH
& MARIAM intercessisse; Eos nunc tempora no-
stra communi consensu, vel omnino damnant, vel
opportunō moderamine interpretantur, solūm ne-
gasse consummatum matrimonium. Cum his igi-
tur interpretibus propugno, & ego matrimonium
ratum IOSEPHI cum MARIA. Ita post S. Thom.
q. 29. a. 2. & alios bene multos Canisius l. 2. c. II.
Salian. mihi folio 760. Suar. in cit. q. S. Thomæ,
Cornel. à Lap. & Barrad. in cit. c. Matth.

Ad id autem mouet me i. quia verbâ Scripturæ Sacræ ut S. August. de Gen. ad lit. cap. 1. &
7. & sæpe alibi, cum Basil. hom. 9. in Hexameron,
docet, & ipsa conuincit ratio, semper in sua pro-
pria significatione accipienda sunt, quando nullum
inde sequitur absurdum. At est verborum Scriptu-
ræ propria significatio, quod IOSEPH contraxea-
rit cum MARIA Virgine matrimonium. Non con-
trahit

trahitur autem consummatum. Ergo si nullum inde absurdum sequitur, contraxit matrimonium ratum. Probo vero jam contraxisse; Primo, quia Virgo dicitur desponsata Viro; & Vir, MARIAE. Atqui Sponsus cum de matrimonio est sermo, non dicitur propriè vir, sicuti Sponsa non dicitur conjux. 2. Quia non potest yelle dimittere conjugem, qui conjugem non habet. At voluit occultè dimittere conjugem IOSEPH. Habuit ergo conjugem tunc. At hoc fieri sine matrimonio saltem ratò non potest. 3. Quia Christus etiam ab inimicis putabatur esse filius IOSEPHI, absque conuictio illegitimi; ad quod proferendum utique sua eos in ipsum concepta rabies impulisset, si verè, extra matrimonium, natum esse comperissent. 4. Quia aliàs genealogiæ Christi arbor malè diceretur inniti IOSEPHO. In eà enim Sponsalia de futuro neminem collocare possunt.

2. Mouent me Prouidentiæ diuinæ Rationes variæ, quæ nisi cum matrimonio rato nequaquam consistunt. Illæ autem sunt 1. Quia latere Dæmones oportebat Incarnationem Dominicam. At si IOSEPHVS vir egregiè Sanctus nullò matrimonij vinculo teneretur Virgini, longè adhuc magis pudicæ sanctæque, latere eos tam facile non poterat. 2. Quia haud sine scandalo, ne dicam periculo, potest diu Sponsus coniuere Sponsæ suæ. At annis plurimis conuixit IOSEPHVS MARIAE. 3. Quia malè consultum fuisset siue IOSEPHO, siue MARIAE, siue etiam IESV, si indiuiduam vitæ societa-

tem non firmassent perpetuo matrimonij nexu, & ternaque relatione Filij, Matri, Patris, & coniugum. 4. Quia præsumi non potest, à MARIA IOSEPHVM, audiente Doctorum præcipuorum cætu, Patris nomen accepturum fuisse. Eset enim æquiuocatio, ut, quod minimum est, dicam, dicens grauitatem Virginis. At accepit ab illâ clarissimis vtente verbis PATER TVVS ET EGO, &c.

3. Mouent me circumstantiæ multiplices, quæ, si bene ponderentur, non parum pro matrimonio rato sunt. Ut 1. Quia Lex Mosis non Sponsalia, sed matrimonium præscribit. 2. Quia Sacerdotes deuotam Deo Virginem & ab ipsis nubere coactam meritò timere poterant, ad nuptias non processuram, si à se liberam dimitterent. 3. Quia matrimonium figura est amoris summi, quô Christus in Ecclesiam fertur. At si non illud esset inter JOSEPHVM & MARIAM, nunquam data fuisset figura tanto mysterio vsquequaque idonea. 4. Quia decebat, non solum Virginibus, sed etiam coniugibus proponi exemplaria Virtutis, quæ imitationis gratia inspicere possent. At dari melius hoc Virgineo matrimonio non potuit. Ergo,

ELO-

ELOGIUM XI.

IOSEPH

Verò, licitò, sanctóque matrimonio MARIÆ Virginī obstrictus.

Non parum interest IOSEPHI, eius cum Virgine MARIA matrimonium omni ex parte perfectum agnoscere. Si enim Gregorius Nazianzenus, Gorgoniæ Sororis suæ maritum laudaturus, exclamare est ausus in Orat. II. *Vultis vñō verbō virgām describam? Vir fuit illius; nec enim scio, quid amplius dicere necesse sit;* ad summam laudum maximarum faciet IOSEPHI, eum probare Virum MARIÆ fuisse. At hoc quis potest, nisi simul, ab iniuria omni, matrimonium eius vindicet?

Ain' ergo tu, verum non esse & vrde obsecro, id habes? An quia matrimonij essentia sine copulâ stare non potest? At ego tibi ostendo, stare posse. Nam 1. matrimonium, nonnisi in mutua corporum traditione & potestate, consistit. At potest traditio & potestas, sicut aliarum rerum, ita & corporum separari ab usu; sæpèque de facto separantur, ut videre est in aliquibus Societatis nostræ Religiosis, qui etsi dominium retineant, v.g. hæreditatis paternæ, usu tamen carent, impediti yoto paupertatis. 2. Parentes primi in paradiso verum matrimonium contraxerunt. At hoc ibi non consummârunt per copulam. Est ergo etiam matrimonium

C 4

ratum

ratum verum. 3. Florentinum Concilium quoque in decreto Eugenij ait, matrimonium perfici mutuo consensu. Et Trident. Sess. 24. disertè matrimonium ratum à consummato distinguit. Nihil ergo obstat, quominus, etsi matrimonium JOSEPHI nonnisi ratum sit, verum tamen & validum sit.

Sed iam licitum esse, negabis forsitan. Quid ita autem? an quia de re non sua, de suis inquam corporibus Deo, per votum perpetuæ Virginitatis, traditis contraxere? an quia, contra naturam matrimonij, corporum traditionem & potestatem, non ordinârunt ad id, cuius præcipue causa fit; nempe ad copulam, sed potius excepere contra illam, similes ijs, qui tibi panem donarent, cum conditione ne quis eo aliquando vescatur? an denique nimia sanguinis propinquitate impediti propter legem aliquam Mosis vetabantur contrahere?

At ostendo, nihil istorum iure dici posse. Nam 1. licet utique contrahere de re non sua, si Dominus consentiat. At consensit hic Deus, vt antè ostensum est. 2. Votum non importat obligacionem Iustitiae, sed solum Religionis. Possunt ergo hæ duæ obligationes à se muto separari; potest inquam aliquis obligari ex Iustitia, quin obligetur ex Religione; & vicissim. 3. Dupliciter ordinatur matrimonium ad copulam. 1. Ut ad obiectum. 2. Ut ad effectum. At est posterior ordinatio mere accidentalis; prior verò sola essentialis, quam etiam Virginei coniuges habuerunt, quorum matrimonialis

nialis consensus directè ferebatur in traditionem & potestatem corporum, indirectè autem in copulam ijs per modum objecti connexam. Ita Dicastill. Disp. 2. à num. 20. 4. Instantia panis prorsus inepta est; quia ideo tantum accipitur, ut nutrimentum habeamus. 5. Neque Lex vlla Mosis vetans adduci contra consanguinitatem potest.

Sic ergo, qui se adhuc matrimonio isti oppone velit, ad solam eius sanctitatem oppugnandam se ut conuertat, necesse est. At hoc qui tandem vel in speciem præstabit? Quid enim sanctius esse potest, quam vi Virginei matrimonij tutari famam Matris Dei; eamque cum IESV Dei filio custodire, alere, vestire, ac gubernare? Sola obstarre bigamia sanctitati huic tantæ videtur posse. Verum illam quoque ipsam non multò post indidem auferram, aptiore loco.

ELOGIVM XII.

I O S E P H

Dignus MARIAE dexteram contingere, annulō ornare, ac eam pallio obnubere.

JOSEPHVM cum MARIA Matrimonium contraxisse, Majorum more & ritu, dubitari non potest. Est enim, id etiam jam inde à Lege Naturæ, Sacramentum, non illud quidem propriè tale, quod gratiam, quam vsu suo confert, significat, sed impropriè, quatenus est signum rei sacræ institutum à

C 5

Deo.

Deo. At est, sicutque etiam olim Matrimonium, signum à Deo institutum amoris, quō per Christum Deus fertur in Ecclesiam, ut ex Leone Ep. 92. ad Rustic. cap. 4. & August. l. i. de nupt. & conc. cap. 21. probat Coninc Disp. 24. dub. 2. n. 11. fol. 728. Idoneis ergo cæremonijs obire par erat, ut rectius sanctitatem signi exprimeret apud eos, qui minimos legis & traditionum apices studiosissime sectabantur. Subsumo autem: At hæc, quæ titulo præscripta sunt, requirebat, siue Lex vetus, siue rectius traditio antiquissima Iudeorum. Non ergo ex illis aliquid prætermisso à IOSEPHO & MARIA esse, dici potest.

Ac i. quidem Tobiæ 7. v. 15. vbi Raguel filiam suam dicitur secundum Legem Mosis despondisse Iuniori Tobiæ, habentur hæc verba. *Et apprehendens dexteram filia suæ, dextra Tobiae tradidit dicens: Deus Abraham, & Deus Isaac, & Deus Jacob vobiscum sit, & ipse conjungat vos, impleatque benedictionem suam in vobis, & acceptâ chartâ fecerunt conscriptionem conjugij.* At est Raguel juxta etymon nil aliud, quam *Pastor Dei*, qualis hîc haud dubie summus aliquis Sacerdos fuit conjungens eo modo Saram, MARIAM inquam, quæ verè est *Domina odoris*, Tobiæ, siue *bono Domino*, hoc est, IOSEPHO, quō melior Dominus post Deum nec fuit, nec est, nec erit.

Deinde annulum lego dedisse nouæ nuptæ Sponsum, Genes. 38. & quidem annulum aureum, Patrem prodigo filio cum nuptiali ueste obtulisse, Luc. 15. Quæ tamen, fateor, haud satis conuince-

uincerent, imitatum esse IOSEPHVM. Verūm
trahunt me alia, ac penē credere cogunt, Historias
IOSEPHO proprias recensem. Cecinit enim
iam dudum in Iosephina dist. 5. Gerson;

Miro Parrhysijs templum molimine structum est.
Annulus est illic duplex, cui gemmula duplex,
Auro conseritur tenui, quos, Virgo, ferunt te
Cum digitis aptasse tuis, est abdita Zona,
Incertum tibi vir si tradidit ista subarrans.

Perusina etiam ciuitas 22. Ianuarij, quō di-
uersis in locis Desponsatio MARIÆ cum IOSEPH
festa religione colitur, annulum eius pronubum
aureæ capsæ vndecim seris inclusum venerationi
publicæ exponit, prout ad annum Christi 1480.
Bzouius commemorat.

Hic autem mihi simul in memoriā venit
symbolica annuli significatio, quam ipsi puto IO-
SEPHO potuisse placere. Annulus enim, ait Beda,
synceræ fidei signaculum est. Idem est ut refert
Cornel. à Lap. in 15. Luc. fol. 197. col. 1. Chrysost.
in Catena signaculi salutaris Symbolum; & in Glossa,
signaculum fidei, quō signantur promissa in cordibus
credentium; & Interlin. Signaculum similitudinis
Christi, & expressio veritatis; & Augustin. Spiritus S.
signum: gratiæ enim participatio significatur per
digitum, in quō venulæ quædam ad ipsa cordis pe-
netralia ducuntur; ut Anatomici apud Carthag.
lib. 4. Hom. 5. tradunt; & habetur cap. fæminæ 30.
q. 3. Quæ alij, ut volent, ingenio excolere poterunt.

Sed

JOSEPHINA

Sed me nunc vocat Iosephini pallii super Virginem expansio; qualem Ruth, *Saturata*, cap. 3. à Booz fortitudinem significante desponsationis causâ petiit. *Expande*, inquiens, *pallium tuum super famulam tuam*. Tegere nempe Vir debet prouidentiâ suâ coniugem, & velut pallio à tempestatibus integrum seruare. Sed hîc meritò dubitas, annon potius virum texerit seruârítque MARIA coniunx. Certè propter hanc omnia pariter bona venerunt IOSEPHO, Sap. 7. v. 11.

ELOGIVM XIII.

IOSEPH

Primus Virginum, Conjunx.

Ostendi, IOSEPH MARIÆ Virginis non solum Sponsum, sed virum, coniugem, maritumque ritè inauguratum fuisse. Superest modò, vt Virginem, & quidem inter Virgines primum coniugem fuisse demonstrem.

Et Virginem quidem fuisse, negabant olim non pauci Patres à Carthag. lib. 4. Hom. 3. citati, quos ibidem legere poterit, qui IOSEPHO diffidit. At affirmant remotò bigami conuitiō Virginem cum Virgine perstitis, Hieronymus contra Heluid. *Tu dicas*, inquiens, MARIAM Virginem non permanisse: *ego mihi plus vendico*, etiam ipsum IOSEPH Virginem fuisse per MARIAM, vt ex Virginali conjugio Virgo filius nasceretur. Si enim in virum sanctum forni-

fornicatio non cadit, & aliam eum vxorem habuisse non scribitur, &c. relinquitur Virginem eum mansisse cum MARIA. Augustin. Serm. 15. de Natiuit. Beda in cap. 2. Ioan. & lib. 2. in Marc. cap. 23. Petrus Daman. epist. II. ad Nicol. cap. 4. Anselm. in 12. & 13. Matth. & ad Galat. 1. Rupert. lib. 2. in Cantic. S. Thomas in 3. p. q. 28. a. 3. ad 5. multis que alijs locis. Gerson. in Serm. de Natiuit. B. V. Canisius, Suarez, Castrius, & communis, solis nunc Hæreticis exceptis, qui IOSEPHVM sibi similem mallent.

Porro Rationes nostræ sunt, 1. Quia status gratiæ, quando perfectissimus est, simillimus est innocentiae Statui, illi, inquam, qui fuit in paradiso. Atqui fuit is perfectissimus in IESV, MARIA, & IOSEPHO. Ergo Status gratiæ in IESV, MARIA, & IOSEPHO fuit simillimus Statui innocentiae, siue paradisi. Atqui fuit Status hic Status Virginitatis, Ergo. 2. Qui moriens matrem suam nonnisi Virgini commendat, presumi non potest eam viuens alicui alteri, praeterquam Virgini commendauisse. At IESVS moriens matrem suam nonnisi Virgini commendauit; Ioanni nempe sub Cruce stanti. Ergo. 3. Si IOSEPH bigamus esset, magis esset dissimilis MARIAE. Ergo non est dicendus bigamus esse. Consequentia patet, quia alijs elegisset MARIA adiutorium minus simile sibi. Antecedens vero constat, quia utique Virgo Virginis similior est, quam bigamus Virgini. 4. Bigamia cor viri diuidit; auget curas, ministerium distra-

distrahit. Ergo IOSEPHO minus conuenienter tribui potest. 5. Iij, qui modò dicuntur fratres Domini, fuere filij alterius Viri, & Matri, quam IOSEPH & MARIAE. Ergo filij IOSEPHI & MARIAE esse non possunt. Antecedens probatur, quia sic Iacobus minor, & Iudas Thaddæus Apostoli, itemque Ioses siue Joseph, & Simeon siue Simon, Discipuli, qui fratres Domini dicuntur, Alphæi siue Cleophæ, aut ab alijs Clopæ dicti filij sunt, nati matre, Maria Cleophæ, intellige uxore, de quibus Elog. 19. dicetur.

Iam verò posterius quoque propugnandum est, quod scilicet IOSEPH primus Virginum coniunx fuerit. Vbi vtique Verba omnia simul compónenda sunt. Nam primum Virginem fuisse, quis somniet? Præiuere IOSEPHVM Abel à Caino occisus, Iosue, Melchisedec, Maria soror Mosis, Elias, Elisæus, Hieremias, Daniel, cuius corpus Damasc. lib. 4. de fid. cap. 25. ait, Virginitate ita obduratum fuisse, ut Leonum dentes infigi illi non potuerint; tres pueri Babylonicō igne superiores, Esseni, Virgines pro Salomonis templō excubantes, &c. vt Barrad. lib. 7. cap. 8. docet. Solùm ergo ex Virginibus, quæ nempe Virgines perstiterint, primum fuisse coniugem IOSEPHVM pronuncio. Et Ratio est; quia nulla Virgo coniunx afferri prior potest. Quæ enim allatæ sunt, coniuges nunquam fuere; vel cum ingressæ coniugium sunt, jam excidere proposito Virginitatis, solâ morte præuentæ, ne prorsus priuarentur.

ELO-

ELOGIUM XIV.

IOSEPH

Primus Virginum æmulatus votum Virginitatis à MARIA emissum.

Virginitas, religiosa nempe, perfecta, ac perpetua, vnius Ecclesiæ Christi singulare donum est, ut Canisius de B.V. lib. 2. cap. 12. fol. 205. sapienter obseruat. Èò magis autem oportebat eos, qui primi Ecclesiam hanc, ipso Duce, constituere, hoc ipsum Virginitatis decus anteferre cæteris. At fuit inter hos IOSEPHVS dignitate, gratiâ, ac prærogatiis facile maior, vt fusè per complura Elogia docebitur. Non ergo idem decus abesse debebat etiam à IOSEPHO. At est consuetudo hominum ybiliter recepta, vt ea, quæ pretiosa sunt, annulo consignentur, serisve concludantur. Nihil autem Virginitate pretiosius est. Nihil etiam magis annuli seræque naturam exprimit, quam Votum, quô Virginitas, & quæcunque alia Supererogationis, vt vocantur, opera, Deo consignantur, atque tam arctè connectuntur, vt neque ipsa à vouente, neque vouens à Deo auelli, ullo vñquam tempore, possit. Hoc ergo voto etiam IOSEPHVS Virginitatem suam, ceu annulo, serâve Deo consignauit.

Neque sanè est, quod à me quæras, quæ annulo isti imago incisa fuerit. Circumspice enim tempus,

pus, quo eum primò fabricatus est. Nullatum imago siue exemplar vouendi erat præter vnicam MARIAM Virginem. Hæc prima mortalium in eam cogitationem venit; prima, inquam, in ætate prima, templi Salomonici parietibus inclusa, se suamque Virginitatem voto consignauit. Docet hoc Abdias lib. 8. Hist. Apost. *Hæc Virgo*; inquietus; cum execraretur omnem Virum, &c. Virginitatis votum prima vouluit. Primam autem ideo dixi, quia ex quô homo factus est ab initio seculi, nulla hoc votum Deo obtulit. Hæc ergo prima inter feminas constituit in corde suo, ut diceret: Domine, offero tibi Virginitatem meam; cum hoc à nullo homine, nec verbô didicisset, nec exemplô Ita Origines in cap. 13. Matihæi. Ambros. de instit. Virg. cap. 5. Gregor. referente Strabo. in 1. Lucæ. Ildephons. Serm. 5. de Assumpt. Beda lib. 1. in Luc. cap. 3. Rupert. l. 3. in Cantic. Honorius lib. 3. de æter. gaud. Albert. super Missus est cap. 82. Bernard. Serm. 4. de Assumpt. Bonav. l. 1. pharet. cap. 5. & alij, quorum verba Castrius cap. 3. & Carth. lib. 3. Hom. 5. prolixè referunt; quos perlegere, pretium est operæ.

Hanc ergo Virginem solam potuit IOSEPHVS statuere imaginem sui istius anniuli, de quo agimus, & imitatione celeri suo corde imprimere. Sed quid dico, potuit? reipsâ statuisse, & impressisse, ait S. Thom. in 3. p. q. 28. a. 4. ad 3. & quidem communi utriusque consensu. Plures autem alij præcisè docent IOSEPHVM vouisse. Quod istam tamen ad hoc, quod præcipue intenditur, fatis

satis est. Cùm enim matrimonium ex naturâ suâ sit contractus mutuus, quô tam vir se tradit fæminæ, quam fæmina viro, neuter alteri præiudicare potest. At hoc haud dubiè fieret, si IOSEPH vir MARIÆ, traditum corpus, eâ vel insciâ vel inuitâ ad alium transferret. Æmulatus ergo, siue exemplum coniugis, siue certè voluntatem, quod perinde est, credi debet.

Quæris autem, primusne Virginum negativè sit, an etiam positivè. Vtrumque affirmo; & illud quidem, quia saltem ex viris IOSEPHVM tali votô nemo antecessit; hoc verò, quia innumerabilis Virginum exercitus subinde huius sui Ducis signa secutus est. In quo exercitu si de coniugibus tantum Virgineis loquar, etiam inter illustres familias paria duodecim numerat Carthag. lib. 4. Hom. 5. At quanto maior est exercitus aliarum Virginum, quæ se æterno Sponso, totô passim Mundô, nunc deuouent, tum intra Religiosa claustra, tum foris, sequentes Agnum, quocunque ierit, Apocal. 14.

Est ergo & negativè & positivè, primus

Virginum Deo consecrantium
se, IOSEPH.

D

ELO-

ELOGIUM XV.

IOSEPH

Dominus MARIÆ, Dominæ supremæ.

Incomparabile ac prorsus singulare est, inquires, hoc IOSEPHI Elogium, si verum est. At verum esse vno tibi clarissimo syllogismo demonstrabo.

MARIA est Domina suprema. IOSEPH est Dominus MARIÆ. Ergo IOSEPH est Dominus Dominæ supremæ.

Nega mihi h̄ic, Sodes, quidquid voles; vnam excipio consequentiam, quam te Logica docere debet. Sed in biuio propositionum constitutus hæreibis scilicet, utram negare possis. Præueniam ergo te; & Maiorem ipsem et probo.

1. Mater Domini supremi est Domina suprema. MARIA est Mater Domini supremi, Christi inquam, cuius regni non erit finis. Ergo MARIA est Domina suprema. 2. Quæ Domina gyrum cœli circuiuit sola, & profundum abyssi penetrauit in fluctibus maris, & in omni terra stetit; & in omni populo & gente primatum tenuit, ut Ecclesiastici 24. v. 8. dicitur, ea vtrique est Domina suprema. At talis Domina MARIA est, dominans cœlo, abyssō dupli, purgatorij & inferni, fluctibus maris ventorum impetu agitatis, terræ quoque omni, omniisque populo & genti. Ergo MARIA est Domi-

Domina suprema. 3. Quæ dominium vniuersale totius mundi, obtinet iure diuino, & naturali, meritis suis, titulo donationis, atque emptionis, ea est Domina suprema. At his omnibus modis illud obtinet MARIA. Hanc enim Deus vt Athanasius verba Proverb. 8. v. 22. legit, præfecit iam inde ab æterno initium viarum suarum. Huic se Christus, vt filium Matri, suaque bona omnia, iure naturæ verissimè subiecit, vt Maldonatus in cap. 2. Lucæ agnoscit, negans emancipatum fuisse ab æterno Patre. Hanc Anselm. de excell. Virg. cap. 11. prædicat meritis suis cuncta reparasse, reparando scilicet genus humanum per se ac filium suum, quem peperit Deo, ac obtulit. Huic etiam, suus & Dei Filius, donauit omnia, ceu Salomon, hoc est, pacificus, Bethsabee, siue domui iuramenti, in quâ iurauit Dominus Domino meo, cum dicto 3. Reg. cap. 2. v. 20. Pete Mater mea: neque enim fas est, vt auertam faciem tuam, ei scilicet causam præbendo auersionis ralis. Hæc denique, dum Carnem & Sanguinem Filio dedit, simul dedit pretium, quo dominium vniuersale, emptionis titulo, sibi compararet. Quamdiu ergo hæc ipsa Caro & Sanguis MARIÆ est, tamdiu eidem tribui debet vniuersalis dominij emptio.

Simul minorem quoque probo. r. quia, vt est in 1. ad Corinth. 11. v. 3. & ad Ephes. 5. v. 22. Caput mulieris Vir. 1. Pet. cap. 3. v. 1. Mulieres subditæ sint viris suis, Genes. 3. v. 16. Sub viri potestate eris.

D 2

2. MA-

2. MARIA istam mulieris subiectionem palam professa est. Ut enim Brigitæ lib. 6. cap. 59. & lib. 7. cap. 29. reuelauit, IOSEPHVM Dominum suum compellabat & obseruabat. Ideoque Gerson in Serm. de Natiuit. O miranda prorsus, inquit, IOSEPH, sublimitas tua, ô dignitas incomparabilis, ut mater Dei, regina cœli, Domina mundi appellare te Dominum non indignum putauerit. Vbi mihi in mentem veniunt, quæ tibi quoque mi Lector venire volo, verba Christi ad Ioan. prolata Matth. 3. Sine modò: sic enim decet nos implere omnem iustitiam. Per ly, nos, quis magis intelligi potest, quam ij, qui Christo coniuncti sunt. At nemo est coniunctior MARIA. Si ergo IOSEPH cunctabatur præcipere aliquid; sine, inquietabat modò, nos enim, IESVM inquam, & me matrem eius, omnem iustitiam implere decet. Igitur IOSEPH verè Dominus fuit MARIÆ Dominae supremæ.

ELOGIVM XVI.

I O S E P H

Perpetuus Comes MARIÆ.

PRætereo hic dignitatem Comitum, inter palatina aulæ officia iam inde à primis Cæsariibus relatam. De quâ, qui laudem IOSEPHO accersere velit, non est necesse, vt ad interiora doctrinæ cœlestis penetralia se inferat, Comitem ego perpe-

perpetuum MARIÆ IOSEPHVM statuo, significatione vocis omnibus, qui Latinè sciunt, notâ; quod nempe, ex quo semel illi adiunxit se, nunquam abiunxerit amplius, nisi forsitan necessarij operis causâ, ad perbreue tempus, cuius interruptio non possit venire in censum.

At opponunt se opinioni nostræ nec pauci Auctores, nec contemnendi; dicuntque fauere sibi Luc. qui dum cap. i. commemorat festinatam MARIÆ ad Elisabetham profectionem, morâque trimestrem, JOSEPHI nuspiam meminit; nec meminisse posse videtur, propterea quod tum primum, vbi in patriam redditum est, dicat MARIAM inuentam esse in vterô habentem de Spiritu Sancto.

An igitur tempori, foro, causâque cedendum? Non sinit me Veritas, ut cedam, nec praetensa Ratio. Nam an Lucas omnium, quorum mente tenus meminit, etiam calamo vocâque meminisse debuit? Nonne S. P. IGNATIVS vir rerum diuinarum apprimè callens, cum videret, non deesse, qui simili ex causâ negabant IESVM è sepulchro resurgentem suæmet matri apparuisse, in AVREO EXERCITIORVM LIBRO; obijci posse asseruit; *adhuc & vos sine intellectu estis?* Tum verò quo quæso in capite versuque siue Lucas, siue Evangelista alius cogitationem illam de dimittendâ Virgineâ Coniuge, ait, animo JOSEPHI iniectam post redditum eius? Evidem nuspiam

D,

piam

piam vel verbum reperio. Quid si ergo eidem IOSEPHO Angelus Domini à Matre digrediens, lètissimum hunc nuncium, attulerit? quid si ipsa hæc Mater illi suo viro mysterium hoc aperuerit? quid si idem Angelum loquentem coniugi suæ coram vel ex propinquo audiuerit? Hoc sanè tam incredibile non est; quām fortè opinetur quis, ignorans hœc coniuges cohabitasse sibi conceptionis tempore. At docet hoc Suar. Disp. 7. S. 2. cum Chrysost. Hom. 4. in Matth. Nyssen. in Orat. de Christi nativitate. Epiphan. hæc. 78. Docentq; hoc etiam Patres alij à Castrio cap. 4. num. 20. citati. Quid si deinde in Elisabethæ domo, aspectuque, & auditu, rerum tam mirabilium in eas angustias coniectus est? Tu quidem in fine colliges, quæ nostra sit mens.

Interea verò, vt quæ mihi propiora sunt propugnem; Assero, IOSEPHVM, etiam in montana Iudææ, Cariath-Arbam nempe, properanti Virginis, ibidemque commoranti trimestri spatiō, ac inde redeunti, comitem adhæsisse. Ita Bonav. in Med. Vitæ Christi cap. 5. Isolanus in Vita Virg. Gerson dist. 6. Josephinæ Litt. I. & K. Eckius mihi fol. 257. pag. 1. Caietan. in 3. p. q. 29. a. 2. Barry cap. 7. Medit. 4. Bonifac. lib. 1. cap. 11. Carthag. lib. 6. Hom. 1. Suarez Disp. 7. S. 2. Masell. de vita Virg. lib. 2. & 4. Salmeron tom. 3. tr. 10. Ora- scus declam. 5.

Rationes autem meæ sunt; 1. Quia vel IOSEPHVS

SEPHVS tunc solūm fuit Sponsus; vel maritus. Si prius, euaneſcant matrimonij cauſæ. Si poſte-
rius, defuit officio IOSEPHVS non parem ne-
cessario. 2. Nihil indecens de Virgine hac præſu-
mi potest. At indecens est per milliaria 95. (ita
Riccius computat uisque Hebron ſive Cariath-Ar-
bam) proficit, tantoque tempore abeſſe à Viro
fanctissimo. 3. IOSEPHVS ne quidem triduō
auelli à IESV duodenni potuit, quin iſum requi-
reret, et ſi ſemper manſerit cum Matre IESV. Mu-
to minū ergo credi potest incomitatam tanto tem-
pore dimiſiſſe ſimul IESVM & Matrem. 4. Du-
bitatio de incontinentiā Virginis non fuifſet pro-
pria IOSEPH, ſed communis omnium ac præci-
puè Hostium IESV. At hoc factum non eſt. 6. Ne-
mo magis obſeruatur, quam Sponſa à Sponſo.
7. Si prius IOSEPHVS MARIÆ ſolūm deſpon-
ſatus de futuro fuifſet, poſtea nec cauſam timendi,
nec cauſam acceptam coniugem dimittendi habu-
iſſet. At habuit ut colligitur ex Luca. Prius
ergo accepit, tunc ſcilię, quando Virga
Virginem Virginī prodidit.

ELOGIVM XVII.

I O S E P H

Præfector primus Congregationis MARIAE Virginis annunciatæ.

IGnoscite ROMANI SODALES, qui in Almæ Vrbis Templō sub Virginis MARIAE annuntiæ titulo constituitis primam primariam Congregationem reliquarum omnium, quæ toto passim orbe sub cura Societatis IESV, exemplo vestro, ductuque eriguntur, si vestro videar honori derogare. Videor enim tantum; at reipsa honorem longè maximum concilio vobis, tum auctoritatis, tum sanctitatis, cuius omnes percipi sumus.

Est nempe IOSEPHVS PRIMVS VESTER PRÆFECTVS, illâ vtrâque laude ita præstans, ut nemo magis. Eum Deus ipse verè primæ primariæ Congregationi in Nazarethana Domo erectæ, penè necessitate quadam initio statim Præfectum designauit. Cum enim in eam nonnisi IESVS, MARIA, ac IOSEPH, & si placet, Gabriel Seraphinorum princeps, nomina dedissent, audeo dicere, suffragij passiui iure ex his quatuor Sodalibus solus atque unicus gaudebat IOSEPH.

Idque inductione probo evidenter. IESVS namque 1. infans erat, in ipso quidem primo conceptu suo, corpore simul & animo perfectissimus,

vt Ba-

vt Basilius Hom. 25. de hum. Christi gen. & Ang. Doctor, in 3. p. q. 33. a. 2. testantur, veruntamen agendi genere alijs infantibus similis, & ideo regendi incapax. Deinde MARIA quoque, utpote fæmina viro subiecta, eidem vicissim imperare non debebat. Tandem Gabriel inuisibili natura præditus nihil pæne nobiscum commune habet, & ideo potius Minister ac monitor Congregationis, quam Præfector eligi potuit, prout insinuat Apost. ad Hebr. 1. v. 14. *Nonne omnes sunt administratorij Spiritus, in ministerium misi propter eos, qui hæreditatem capient salutis.*

Reliquum ergo erat, vt IOSEPH, qui solus supererat, in quo nemo quidquam desiderare posset, hoc *Præfecti* munus capesseret, tractaréisque. Sanè, si quod res est, loqui velimus, vnà cum eo munere, etiam *Afflentis*, *Secretarij*, ac *Consultoris* partes omnes, sapientiâ ac fortitudine maximâ, per omnem vitam, sustinuit atque impleuit. Idque ipsa eius opera, etiam taceante me, abundè contestantur, vt adeò mirari debeat nemo, hac postremâ mundi ætate ad interitum inclinante Marianas Congregations subjecisse se etiam IOSEPHO, ceu Atlanti cuidam cœlesti; cùmque Patronum & Aduocatum suum apud Deum Deique Matrem, quibus gratissimus est, voce ac syngraphâ publicâ, adoptauisse. Mirari potius debo Maiores nostros tamdiu defuisse sibi suisque ærumnis, quibus conflictabantur, & prope ignorasse IOSEPHVM. Sed eius cau-

D 5

fas,

sas, sub finem laboris nostri, quia minūs sunt nota,
persequar.

Nunc verò, laudare conuenit Iosephini amo-
ris licet serò erumpentem flamمام , quam ipse
haud dubiè accedit in nobis IOSEPHVS , à cha-
rissima coniuge diutius separari non ferens. Ille
Ius-Patronatus nostri ijs omnibus modis, quibus me-
reri quis potest, promeritus est, Templum simul,
templiq; aream , ac dotem constituens in MARIA
Virgine, quæ templum est Spiritus S. in pulcherri-
marum Virtutum areā , quam aperuit sanctitate
vitæ, in intercessione multiplici, quam dotis nomi-
ne suis sibi deuotis Clientibus dedit. Sed tamen ad
Beneficia cœlestia neque digniores , neque etiam di-
gnos clientes suos promouere tenetur. Sufficit illi
Reum esse, & comparere, ut Reum, quisquis opem
eius expetit, Ideoque Patroni titulo, Aduocati of-
ficium, adiungit ; quia Aduocatus esse non potest,
nisi etiam Reus sit. Reum ergo profitere te,
quisquis IOSEPHVM patronum & ad-
uocatum tuum vis experiri.

ELO-

ELOGIVM XVIII.

I O S E P H

Proximus IESV & MARIÆ Consanguineus.

Si ostendam, IOSEPHVM tam esse IESV & MARIÆ propinquum Consanguineum, ut propior esse non possit, verè ostendam eum esse IESV & MARIÆ Consanguineum proximum. At ostendi prius penè ad oculum à me potest. Ergo IOSEPHVS est proximus IESV & MARIÆ Consanguineus, quod Elogium præsens dicit.

Probo autem minorem. Quia 1. non potest esse Consanguineus IESV in 1. gradu, Neque enim est eius carnis pater, frater, aut filius. Nec deinde potest esse in 2. Non enim est avus IESV, quia non est pater MARIÆ : nec nepos IESV ex fratre aut sorore ; quia ipse est unigenitus Matris suæ. Si ergo velim adhuc, præ alijs omnibus propiorem esse, dicere debeo, esse in 3. gradu. Et hoc est, quod volo, vnicèque contendeo. Si enim habeam, esse in 3. consanguineum IESV, iam etiam habeo, esse in 2. MARIÆ, nisi dicere quis audeat, esse in 4. quod auditu impium, propterea quod neque MARIA filio alio carni, quam IESV, neque etiam IESVS filiis alijs, nisi Spiritualibus gaudeat. At verè possum & dicere debeo, IOSEPHVM esse

Con-

Consanguineum IESV & MARIÆ in 3. gradu. Est enim eius filius , cuius soror est Anna, mater MARIÆ & auia IESV. Nempe in Mathan tanquam communi stipite conuenit tum generatio Annæ, MARIÆ , & IESV ex vna parte ; ex alia verò generatio IOSEPHI indidem descendens. At dantur sic vsque ad IESVM generationes tres ; ad IOSEPHVM verò duæ , scilicet vna ad Iacob, qui frater Annæ fuit ; & altera ad IOSEPHVM. Si ergo nunc calculos in eam rite , est IOSEPHVS in 2. ad 3. respectu IESV , & in 2. respectu MARIÆ ; quô propior Consanguinitas inter eos , qui ex diuerso matrimonio oriuntur, dari nequit. Vel enim instituitur quæstio facti , & hæc paulò ante clare composita est : vel quæstio iuris : & hæc ab aliquibus tollitur , propter repugnantiam naturæ ; ab alijs, vt Dicastil. Disp.7.dubit.23. quo cum ego sentio, propter mutuam reuerentiam sanguini debitam. Est ergo IOSEPHVS proximus IESV & MARIÆ consanguineus.

Verum 2. non video , qui capi hæc ad oculum, prout promisi, possint. Necesse est ergo ipsam tibi totalem arborem Consanguinitatis , quantum capere vna pagina potest calamo prius representare.

Ea hunc in modum se habuit.

1. Descendit IESVS ac IOSEPHVS ex communi stipite Dauid : & quidem per Salomonem Matth. 1. per Nathan Luc. 3. IESVS; per solum verò Salomonem IOSEPH.

2. Ge-

2. Generatio IESV per Salomonem post interpostas propagines viginti sex à me ex Matthæo descriptas, tandem ad Mathan peruenit; vicissim autem eadem per Nathanem post generaciones triginta quinque intermedias ducta definit in Mathat.

3. Mathan genuit Annam; hæc deinde MARIAM, ac demum MARIA IESVM peperit.

4. Contrà, Mathat, genuit Heli virum Annæ, & Heli MARIAM, &c.

5. Vicissim verò ad IOSEPHVM quod attinet; Mathan genuit Iacob, fratrem Annæ; Iacob deinde IOSEPH & Alphæum siue Cleopham, aut ab alijs Clopam dictum.

6. Sobe, siue Ismeria, vel secundùm Sanctum Augustinum Ismara, soror fuit Annæ ac mater Elisabeth, à quâ & Zacharia Ioannes Baptista suscepitus est. Qui proinde Ioannes ex auia Sobe non minùs accedit ad IESVM, MARIAM, & IOSEPHVM, quam Fratres Domini nati ex auo Iacobò.

7. Maria Cleophæ vxor Cleophæ fuit ac Soror Iacobi. Debet ergo ad Annam & per hanc ad MARIAM & IESVM, per Iacobum verò ad IOSEPHVM ascendere. Ita Hyppol. Portuensis Episcopus MARIAM Dei Genitricem ex Anna, Mariam Salomen ex Maria Cleophæ, & Elisabeth ex Sobe, tanquam tribus Sororibus deducens.

8. Non

8. Non solum IESVS, sed etiam IOSEPHVS filius Dauid est, vt patet ex Evangelistis, diuerso tamen tramite. Nempe per MARIAM &c. & Nathanem IESVS, per Salomonem autem IOSEPHVS, vt Tirinus & Cornelius docent, nixi ordine ab Evangelistis præscripto: quem cum ijs interpretibus sequi malo, quam Polium in Hist. SS. Ioachim & Annæ, part. i. §. 8.

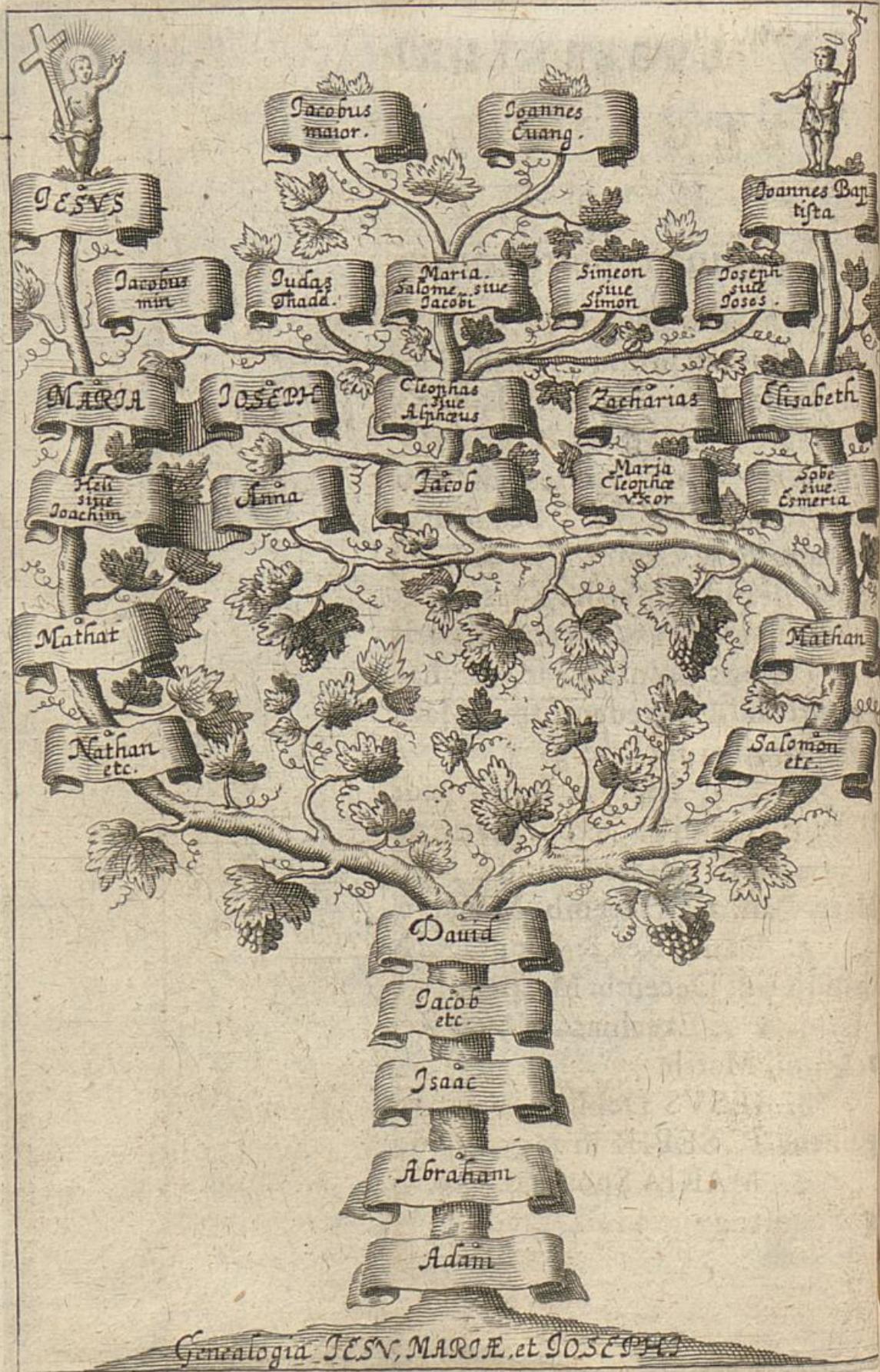
9. Maria, Iacobi Apostoli mater est, & alio siue nomine, siue cognomine, Salome dicitur. Iam autem suprà dixi, duo hæc nomina debere pro vna persona accipi. Neque enim ex Matth. 28. v. 1. ullum infertur solidum fundamentum distinguendi, quidquid dicant citati Tirinus & Cornel. Vide, lege, & considerá præsentem imaginem, quem honori S. JOSEPHI incidi curauit.

ELO-

SE.
istis,
&c.
item
do.
pto:
Po.
B+
alio
itär.
ber
atth.
ntum
us &
m

LO.

ELOGIVM XIX.

IOSEPH

Consanguineus plurimorum Sanctorum.

Non sum nescius, Canonizandi potestatem omnem summo Pontifici modò reseruatam esse. Igitur dum Syllabum hīc suppono eorum Sanctorum, quos IOSEPHVS, cognatione contingit, ne quæso putas adscripsisse me mihi tibiique forsan placitos. Sed Martyrologia sequor, Romanum, & Canisij, Viri de Ecclesia summè meriti. Ab ijs mihi discedere, fas esset non putauit. Notas tamen etiam ex alijs rerum peritis adieci. Porrò

Primus omnium est Abraham Patriarcha ac Pater omnium credentium. Martyr, Rom. 9. Octob. Matth. 1. & Luc. 3.

2. & 3. Isaac & Iacob itidem Patriarchæ. Martyr. Canisij 6. Octob. Matth. & Luc. cit.

4. Iesse Pater Dauidis, dictus etiam Isai. Mart. Can. 29. Decemb. Matth. cit.

5. Dauid Rex & Propheta. Martyr. Rom. & Canisij. 29. Decemb. Matth.

6. & 7. Ezechias & Iosias Reges. Mart. Canisij. 23. Iunij Matth.

8. IESVS Dei filius, & MARIAE; consanguineus IOSEPHI in 3. gradu iuxta ante dicta.

9. MARIA Sponsa & vxor IOSEPHI, eiúsque consanguinea in 2. gradu.

10. Io-

10. Ioachim, siue Heli Sacer IOSEPH, descendens ex Leui saltē mediante Barpanthere & Panthere, vt docet Damasc. lib. 4. de Fide c. 15.

20. Martij. Martyr. Rom. apud Luc, cap. 3. quia Heli & Ioachim idem sunt.

11. Anna Mater MARIE, Ioachimi vxor, JOSEPHI simul amita, & socrus. 26. Iulij. Martyr. Rom. & Damasc. in Serm. de Nat. B. V.

12. Zacharias Sacerdos & Propheta, Pater Ioannis Baptistæ, maritus Elisabeth cognatæ MARIE Virg. & JOSEPHI, & ideo utriusque affinis. 5. Novemb. Martyr. Rom. Luc. 1.

13. Elisabeth filia Sobe, (quæ fuit soror Annæ & Iacobi) & consequenter amita JOSEPHI; itemque vxor Zachariæ Sacerdotis oriundi ex tribu Leui, & familia Aaronis. 5. Nouemb. Martyr. Rom. Luc. 1.

14. Ioannes Baptista Præcursor Christi, Zachariæ & Elisabeth filius; consanguineus JOSEPHI in 3. gradu. 24. Iunij. Martyr. Rom. & omnes Evangelistæ.

15. Iacobus Maior Apostolus, Zebedæi & Mariæ Salomes filius, JOSEPHI pronepos, & ideo consanguineus in 3. gradu. Patronus Hispanorum, quibus Evangelium Christi prædicauit. 25. Iulij. Mart. Rom. Evangelistæ passim.

16. Ioannes, Evangelista & Apostolus, Discipulus, quem diligebat IESVS & MARIAM matrem de cruce iussit in sua accipere; itidem JOSEPHI

H,
ere
15.
ua
or,
ar.
ter
IA.
nis,
An-
II;
ri.
yr.
Za-
PH
E-
&
eo
m,
ij.
Di-
M
D-
HI
SEPHI pronepos , & filius Zebedæi & Salomes.
27. Decemb. citati passim.

17. Iacobus minor Apostolus , filius Cleophae, qui frater fuit IOSEPHI , adeoque Nepos IOSEPHI ex fratre , & in 2. gradu, frater Domini appellatus, ad Galat. i.v. 19. 1. Maij. Martyr. Rom. & Evang.

18. Iudas Thaddæus Apostolus frater Iacobi minoris, eodemque patre natus, &c. 28. Octob. Mart. Rom. & citati.

19. Cleophas siue alio nomine Alpheus ; frater IOSEPH , cui Christus se manifestauit in fractione panis , eiusdem Discipulus , & Martyr, pater Iacobi minoris & Iudæ itemque avus Iacobi maioris & Ioannis Evangelistæ 25. Sept. Martyrol. Rom. & citati.

20. Simeon secundus Hierosolymorum Episcopus, &c Martyr. & 21. Ioseph Episcopus Eleutheropoli in Palæstina, filii Cleophae , & Nepotes ex fratre IOSEPH , Discipuli Christi. Colitur Simeon 18. Febr. Ioseph 20. Iulij. Martyr. Rom.

22. Martialis Episcopus Lemouicensis , Discipulus Christi, filius Eliud fratri Elisabeth , & idem consanguineus IOSEPHI in 2. 30. Iunij. Martyrolog. Rom. & Castrius ex Tradit.

23. Seruarius Episcopus Tungrensis ; nepos Eliud. 13. Maij. Martyrol. Rom. ex Sigeberto ad annum 399.

24. Maria Cleophae, ut Cornel. vult, vxor Cleophae , & mater fratrū Domini, puta Iacobi minoris,

E

Iudas

Iudæ Thaddæi, Iosephi, & Simeonis, ac Mariæ Salomes (quā Tîrinus diuidit in duas, Mariam, & Salomen, verum tamē sine fundamento solido) ex quā nati sunt Iacobus maior & Ioannes Evangelista Apostoli, filij Zebedæi, adeoque etiam in 2. gradu
9. Aprilis Martyrol. Roman. & Evangelistæ.

25. Maria Salome filia Cleophæ, vxor Zebedæi, & neptis IOSEPHI ex fratre. 22. Octobris. Martyrolog. Rom. & Evangelistæ.

26. Sobe, siue Esmeria, aut Ismeria, vel Ismara S. Augustino Serm. 25. ad fratres in Eremo. Soror Annæ, & Iacob patris IOSEPHI, & ideo huius amita & consanguinea itidem in 2. gradu. S. Augustin. cit. & Cornel. in cap. 3. Luc.

27 Matthæus filius Alphæi siue Cleophæ, consanguineus IOSEPHI, sicut Iacobus minor. 21. Septemb. Ita Euthymius ex Chrysost. apud Castr. cap. 1. Martyrolog. Rom. Verùm de hoc, quia dissentunt alij omnes, malim ego fidem suspendere, quoad certiora afferantur. Ob quam etiam causam, neque Zebedæum huic stemmati directè inserere possum, etsi forte reipsâ mereatur.

ELO

ELOGIVM XX.

IOSEPH

Nunquam MARIAM coniugem cognoscens.

Ignorare non potuit MARIA Virgo, quod tota sciebat Synagoga, Emmanuelis in Lege promisi matrem Virginem fore, Virginem inquam manentem. Cum enim Isaiae 7. v. 14. dicitur; Ecce Virgo concipiet, non ibi ponitur vox *Aalma*, hoc est *Virgo nubilis*, sed *Haalma*, sive *Virgo manens*. At sciebat eadem, se eam fore matrem ab Isaia & alijs praedictam. *Ecce concipies, &c.* Lucæ 1. Quid est ergo, quod opponat Angelo. *Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco?* Nempe sensus verborum est. Magna quidem res est, Angele, maternitas Dei, quam per te à Deo offerri mihi minimè ancillæ suæ verissimè credo. Verùm ius omne in virum virique corpus iam antè æternū abstuli à me voluntario Virginitatis summæ voto. Quem proinde ne quidem ea ratione cognoscere possum, volo, & debo, quocum stare eadem adhuc integra possit. Dic ergo, amabo, quomodo fiet istud?

Sed non minus IOSEPH, *Vir MARIAE*, hæc eadem potuit usurpare verba. Idem enim tam sancti coniuges velle debebant. Non cognosco ego Virginem, nec cognoscam, dum vixero unquam, quo cunque cognitionis carnalis genere. Sit licet paternitas Dei res omnium maxima, Virgo tamen ex

voto, quod Domino voui , mori malo , quām fieri
Pater Dei contra votum , etiam releuatum.

Neque mihi dicas , quod Hæretici toties de-
bellati obijciunt, obstare IOSEPHO Scripturæ S.
verba, quæ Matth. c. i. v. 25. habentur. Et non cognoscebat eam , donec peperit Filium suum primogenitum.
Vox enim , donec , terminum præstituit, ante quem
non cognoscet. Cognovit ergo postea , ubi ille
impletus est, & eos quos Scriptura Fratres Domini
appellat, suscepit ex MARIA.

Nam contra est 1. Quia ut Elog. 18. & 19.
ostensum est Fratres Domini longè alios habent
parentes , quām IOSEPHVM & MARIAM Matrem
Dei. Habent nempe Alphæum siue alio nomi-
ne Cleopham, & Mariam Cleophæ, quæ aliter Ma-
ria Soror Matris Dei, ac Maria Iacobi, cuius Mater
fuit, dicitur. 2. Vox donec nequaquam est termi-
nus finiens , ultra quem egressa non sit Virginitas
IOSEPHI. Vel enim esset vniuersaliter ; Vel tan-
tum in materia subiecta. Atqui neutrum dici pos-
test. Et quidem non potest dici 1. Genes. enim 8.
v. 8. Non reuertebatur, donec siccarentur aquæ. Atqui
nunquam postea coruus , de quo ibi sermo est , re-
uersus est , 1. ad Cor. 15. v. 25. Oportet autem illum
(Christum nempe) regnare , donec ponat omnes inimi-
cos sub pedibus eius. Atqui etiam postea & quidem
gloriosior regnabit. Et Matth. 5. v. 26. Non exies
inde, donec reddes nouissimum quadrantem. At hīc, ly
donec , cum æternitate stat. Sed nec 2. dici potest;
quia , deest affirmandi causa , cūm causa non una
ad sit

ad sit negandi. 3. Quia primogenitus non tantum significat eum qui antecedit omnes alios, sed etiam, quem nemo antecedit, uti vnigenitus est, vt patet Exod. 4. v. 22. & cap. 13. v. 2. Esto igitur Christus nullos post se fratres habuerit, adhuc primogenitus dici potest & debet. 4. Quia, vt docet Damian. Epist. 11. ad Nicol. Pontif. cap. 4. Ecclesiae fides est, vt MARIA *mater Christi* sit Virgo, & is, qui simulatus est pater. 5. Quia id temporis polygamia in usu non erat; & MARIA IOSEPHO superstes in virginitate sub cura Ioannis itidem Virginis, permanxit. 6. Quia si postquam peperit Virgo, eam cognouisset, reddidisset eam similem alijs mulieribus auferendo decus virginitatis à matre conseruatæ, cum præjudicio voti, ac Spiritus Sancti, de quo prius Dei filium conceperat. Scio autem, verba Matthæi adhuc aliter exponi posse. Sed tu nunc quod dixi, expende.

ELOGIUM XXI.

I O S E P H

Inueniens Virginem in vtero habentem
de Spiritu Sancto.

VT ab eo, cui cæteri originem suam debent ordinar sermonem; Spiritui sancto, non uno in loco Scripturæ sacræ, tribuitur conceptio Christi. Quod vtique factum non est, quasi duas aliæ Personæ Trinitatis non æquè concurriscent ad

eum conceptum. Sunt enim, ut axioma Theologicum testatur, opera omnia ad extra communia Trinitati toti. Et in præsenti habeo verba Concilij Toletani 16. Cum Spiritum Sanctum superuenturum in ea dicit, ut Virtutem altissimi, qui est Dei Pater Filius, obumbraturam eam præmonuit, eiusdem Filii carni totam Trinitatem cooperatricem esse monstratur. Cum ergo Spiritum Sanctum Sacrae Litteræ prætermis- sis alijs, Auctorem incarnationis Dominicæ sèpiùs, ut dictum est, faciant, meum erit, eius afferre cau- sas aliquot dignas Theologo.

Prima est; *Quia generatio maximum est Amoris opus.* At in amore consistit formalis processio Spiritus sancti. 2. *Quia eadem est donum inter creatuam maximum, tam ex parte Filii, quam Matris.* At hoc immediatè debetur dono essentiali, qui solus est Spiritus sanctus. 3. *Quia rursus illa est suprema sanctitatis participatio.* At sanctitas in voluntate consistit, & à voluntate diuinâ, per quam solus procedit Spiritus S. ad nos usque pro- pagatur.

Sed cur, inquies, dicitur hîc Virgo, habere de Spiritu sancto, & non potius ex Spiritu sancto? S. Thomas q. 32. a. 2. ait, per ly, *de exprimi utramque habitudinem, quam habet Spiritus sanctus ad Christum, nempe consubstantialitatis ad diuinitatem eius, & coëfficientiæ ad eius corpus;* at verò ly, *ex,* significare apud Philosophos nonnisi causæ materialis concursum, qui hîc à sola Matre præsti- tus est. Verum, quod de consubstantialitate dicit, diffi-

difficile est, admitti. Ut enim S. Augustinus in Enchir. cap. 39. obseruat, *nascitur de homine capillus; nec tamen consubstantialis homini est.* Dicitamen potest ly, *de ibi sumi à S. Doctore in suo famosiore significato;* non verò à S. Augustino. Durius autem est, quod in a. 4. neget B. Virginem aliásque mulieres effectivè concurrere ad conceptionem. Semper enim contraria opinio mihi ac plerisque alijs visa probabilius est, quam in re à foro Theologico aliena vel in gratiam MARIAE meritò suppono. Sed est tamen hæc efficientia longè debilior alterā, quam viri, & quam hic, tres diuinæ Personæ, exercent; vt adeò minus propriè verum sit, *de MARIA Virgine conceptam Christum esse.*

Hinc autem, vt puto, manifestum est, quid sit habere Virginem de Spiritu sancto. At ignotum remanet, quando, à quo, & quænam inuenta sit sic habens. Et quidem Matthæus *antequam conuenirent,* inquit, *inuenta est.* Sed quid est hic conuenire? Patres aliqui ad nuptias, alij ad maritalem congregsum referunt. Ex quibus posteriores necessariò præfero, quia nuptias ante Christi incarnationem factas esse, IOSEPHVMque Virgini iam tum cohabitasse supra Elogio 16. docui cum Theologorum consensu.

Ad alterum quod attinet, docet Origenes ab Angelis inuentam esse. Sed refutari meretur, quia hæc inuentio nihil facit ad dubitationem. An enim, quia tu inuenis thesaurum, ego dubito? Certum

ergo est, & esse debet, inuentorem esse IOSEPHVM.

At quid, inquies, inuenit illamne, quæ habet de Spiritu sancto? Nequaquam, quia non inuenio, quod semper habeo. At semper habuit Virginem IOSEPHVS ab causas alibi explicatas. Inuenit ergo totum hoc, quod est *habens de Spiritu sancto*. Intellexit nempe IOSEPHVS, concepisse Virginem de Spiritu sancto. Id enim affirmant, Basilius, Theophylact. & alij non multo post citandi, immo etiam citati suprà, cùm causæ dubitationis IOSEPHO subortæ sunt. In re autem, in qua ne ipsi quidem Patres conueniunt, licet utique opinionem eligere, quæ cum honore personaque IOSEPHI magis consistit.

ELOGIVM XXII.

I O S E P H

Inueniens IESVM natum, priusquam
esset natus.

ELogio huic, uti alijs multis, viam, etiam Mathæus, aperuit cap. i. v. 20. *Quod enim natum est, de Spiritu sancto est.* Quæ quidem verba, propterea paradoxa videri possunt, quia si tempus, in quo prolata sunt, inspicias, dicunt, id natum esse in Virgine, quod nondum est natum. Nempe non solum ille dicitur natus, qui, vel totus, vel principaliter aliquâ parte eus sit extra uterum matris, sed etiam ille, qui

qui adhuc eidem vtero inclusus habet omnia ad es-
sentiam hominis requisita. At habuit hæc omnia
& quidem in valde eminenti gradu IESVS Vir-
gini inclusus, ut ex supra dictis colligi potest. Ergo
iam tum natus dici potest, priusquam erat natus
illo priore modō.

Sed fortè non meministi satis, quomodo ha-
buerit omnia, repetam breuiter ea, quæ dixi, & ad-
dam alia, quæ ex Theologorum placitis, iudico,
Christum, simul ac Virgo vocem creantis Dei, fiat,
pronunciauit, accepisse. Igitur accepit Christus
in 1. instanti Physicō temporis à Deo definitō
corpus perfectè organizatum, etiam quoad formas
partiales propriè tales ex hypothesi quòd dentur,
mihi olim probatā. 2. Corpus animatum vnicā
rationali animâ eiusdem nobiscum essentiæ & in-
dividualis perfectionis. 3. Idem assumptum à
Verbo. Cum enim verbum præexistat, per se sub-
sistens, & humana natura sic non præexistat, sitque
propterea verbum infinitè excedens naturam hanc,
verbum ipsum assumpsisse dici debet, natura au-
tem, exinanuisse. 4. Idem instructum thesaurū
sapientiæ, gratiæ, virtutum & gloriæ, iure & actu
possesto, prout is conuenit Capiti totius humani
generis, etiam quoad visionem beatificam. 5. I-
dem passibile & mortale, subiectum Legi diuinæ
reuelatæ etiam per scientiam infusam, circa sub-
stantiam mortis pro nobis peccatoribus redimen-
dis tolerandæ.

Vides ergo, quid sit illud, quod inuenit IO-

E 5

SEPHVS

SEPHVS, omne scilicet bonum est, Deus homo, in quô, vt loquitur Apost. ad Coloss. 2. v. 3. Sunt omnes thesauri Sapientiae, & scientiae absconditi. Et v. 9. in quo inhabitat omnis plenitudo diuinitatis corporaliter. Et v. 10. qui est caput omnis principatus & potestatis. At fieri nequit, vt hoc tali tantoque thesauro pretiosior inueniatur. Debet ergo IOSEPHI, qui inuenit, felicitas, esse omnibus felicitatibus felicior.

At duo sunt, quæ litem inuentori isti mouere possint. 1. An fortuitò inuenierit. Est enim, vt S. Thom. in I. Matth. notat, *inuentio eius rei, de quâ non sperabatur*; siue vt Iurisconsulti in lib. 3. §. vlt. ff. de iure fisc. l. 1. C. de thasauro l. 10. habent, quæ fortuitò, & operâ non datâ obtinetur. At ideo vir in mulierem consentit, quia fructum de arbore quærerit, matrimonij vsu. 2. An inuenierit in fundô suô, vel publicô; aut alienô. Hæc igitur duo meritò deciderenda sunt.

Ac 1. quidem affirmo, IOSEPH propriè fortuitò inuenisse. Nam 1. nec sperauit aut sperare potuit thesaurem hunc homo; Deo & hominibus per opificium fabrile intentus. Nec 2. operam ullam adhibuit, qualis adhiberi ad hunc finem ab ijs, qui matrimonio illigantur, solet. Remota autem cura in inventionibus iuxta est.

Circa 2. fateor dubitari posse, annon fuerit MARIA Virgo publicus potius fundus totius humani generis; vel omnino proprius, Verbi incarnati, totiusve Trinitatis, in quo sibi bene complacuit. In qua re unusquisque sanè arbitratu suo sapiat.

piat. Atego, cui claritas in primis adamatur, candide fareor, etsi negari non possit diuerso respectu MARIAM esse fundum publicum, & proprium: proprium tamen fundum esse etiam IOSEPHI. Est enim IESVS non solum thesaurus in fundo plusquam dotali, MARIA inquam, sed etiam fructus Horto concluso per matrimonium comparato naturaliter cohærens.

ELOGIVM XXIII.

I O S E P H

Ab ipso Deo iussus manere cum MARIA
Coniuge sua.

Relinqui IESVS MARIAM Matrem suam à nobis, non sustinet. Ideo enim nondum natus Gabriele internunciò; IOSEPH, inquit, *Fili Dauid noli timere accipere MARIAM coniugem tuam: & in cruce cum morte luctans, ad Ioannem, ecce, inquit, mater tua.* Sed hæc non pensant Hæretici nostri, qui non secus, ac Sagæ, initio statim, abierunt MARIAM & Sanctos, planè ut videas, eos à Spiritu Christi procul abesse.

Hic tamen vterius progredi nolo, qui præsentem laborem vni præcipue IOSEPHO consecraui. Is nunc mihi minus sanctè decenterque tractari videtur ab ijs Catholicis Doctoribus, qui ipsum docent, MARIAM, licet grauidam, ritèque desponsatam dimittere voluisse, propterea, quod Castitati eius,

ei⁹, à nescio quō, siue homine, siue spiritu, illatam esse vim, metueret. Cum his ergo potius agendum est.

Ac 1. negari non potest, Auctores istos & numerō & virtute magnos esse, quos tibi velut in aciem educunt Castrius, & Cornelius à Lap. in cap. 1. Matth. Sed his opponi possunt saltem & quē multi & graues Doctores, vt non iam de viris; sed de armis, Rationibus inquam, earumque pondere, cura esse debeat.

Et illi quidem, qui aduersantur nobis, prætendunt Scripturam Rationum omnium Dominam, quæ 1. ait, traducere noluisse, cùm esset iustus. Atqui tantum de crimine potuit traducere. 2. ait, Angelum iussisse, ponere timorem, addendo causam; quod enim in ea natum est, de Spiritu Sancto est. Ignorauit ergo hoc antea IOSEPH.

At non tenet 1. quia traduci dupliciter potuit purissima hæc Coniunx. 1. In actu signato; 2. In actu exercitō; narrando scilicet factum, quod ordinariè cum crimine coniunctum est. At priori modō iustus traducere non potuit; nec probare in iudicio causam, ob quam traduceret. Posteriori quoque modō abstinere à traducendo debuit; quia iam se vna cum Virgine ludibrio & risui audiendum exposuisset.

Sed neque dici potest 2. quia particula, gār, enim, non semper est causam reddentis, sed interdum afferentis, vt hic tradit Salmeron infra citandus. Quare sensus Verborum hic est; noli timere, propte-

propterea, quia id, quod natum est intra eam, de Spiritu Sancto est. Et rationem addit: *Pariet autem filium, & vocabis nomen eius IESVM.* Nempe; Pater eris in omnibus, sed tamen sine copula coniugali. Ita Salmeron tom. 3. tr. 30. fol. 241. ex Theophyl. in cap. 1. Matth. & Hebr. Cod. eiusdem Matth. Et sanè Salmeron i 3. Rationibus rem suam & meam in eo tractatu fortissimè gessit, pronuncians ex membra reuerentia, & humilitate dimittere MARIAM grauidam de Spiritu sancto voluisse, utpote conscientiam Incarnationis Dominicæ. Id ipsum verò dum ante sensere Origen. hom. in hoc Evang. Basilius hom. de hum. Christi gen. Theophyl. in cap. 1. Matth. Bernard. hom. 2. super missus est Leont. in Matth. Gerson in Josephina, & alibi. Viguerius in Theol. Instit. cap. 20. §. 9. Eckius in Serm. de S. IOSEPH. Richard. de S. Vict. Catharinus; Brigitta lib. 6. cap. 59. & lib. 7. cap. 25. & Barry cap. 8.

Rationes præcipuae sunt 1. *Quia verba Matthæi inuenta est habens de Spiritu Sancto ponuntur ante subiectam cogitationem.* Atqui non inuenio, quod nescio, an, & ubi sit. 2. *Quia prius super omnia montana Iudææ diuulgata sunt miracula, circa Ioannem præcursum Domini, &c.* 3. *Quia Virginem, sciebat, sanctissimam esse.* 4. *Quia Virgo hoc ipsum mysterium alijs, quibus minus obligata fuit, reuelauit.* 5. *Quia eadem causam tristitiae immerito dedisset viro.* 6. *Quia utique IOSEPH iure suo interrogaturus fuerat Virginem, & hæc illi respondere debebat.* 7. *Quia salu-*

saluâ iustitiâ potest vir manere cum coniuge im-
 prægnata; immo tenetur manere, si crimen sit occul-
 tum, & alia causa non subsit. 8. Quia dubitatio
 de adulterio nec CHRISTO, nec MARIÆ, nec
 IOSEPHO honorifica est; est autem humilitas,
 honorifica omnibus. 9. Quia Angelus non di-
 xit; noli suspicari, sed *noli timere*; item non dixit;
noli timere accipere, quæ tua non est, sed quæ iam est
 tua, & quam tu ex humilitate dimittere vis paulo
 ante acceptam. 10. Quia, ut in Orient. Relat. ha-
 betur, IOSEPHVS Scripturæ Sacræ peritissimus
 fuit. Si ergo alij minùs periti significârunt Herodi,
 aduenisse tempus Salutis, dubitari non debet, IO-
 SEPHVM multò certius id agnouisse. 11. Quia
 contemplationi præ quam vllus alias fuit addicis-
 simus. Annon ergo Dominus ipsi quoque dixit.
Num celare potero IOSEPH, quæ gesturus sum? Ge-
 nes. 18.v.18. 12. Quia intima cum Angelis con-
 suetudine fruebatur. 13. Quia ut supra proba-
 tum est, longè est credibilius, habitasse cum Virgi-
 ne iam inde à conceptu ac nominatim illam comi-
 tatum ad Zachariam esse, spectâssèque & audiuisse
 prodigia, quæ Dominicam Incarnationem clare
 demonstrabant. 14. Quia hæc opinio facilius
 assignat causam, ob quam sine peccato cogitare po-
 tut de dimittendâ tam charâ, & sanctâ coniuge.
 15. Quia reuelationem mysterij exigit fides uxo-
 ris, nulli magis, quam viro obligata, propter
 periculum, Zelotypiæ & aliorum
 peccatorum.

ELO:

ELOGIVM XXIV.

IOSEPH

Pater Spiritualis IESV.

Nemo magis usurpare potuit illa Apostoli ad Ephes. 3. v. 15. verba; *Fleto genua mea ad Patrem, ex quo omnis paternitas, in cœlis, & in terra nominatur; quām IOSEPHVS.* Nemo enim pluribus nominibus Pater est. At est signum, *omne*, distributivè accipiendum, ita ut Paternitatum genera omnia complectatur. *Quibusunque ergo modis IOSEPHO paternitas tribuitur, debet ea nominari, hoc est, descendere à paternitate supremâ Dei.* Iam autem, sicut in rebus creatis omnibus, primô locô, Spiritus ponitur, isque in esse physico, & in esse morali consideratus, sic oportet paternitatem Spiritualem, ubi ea inuenitur, antecedere alias omnes, quæ non sunt Spirituales.

At estne hæc in IOSEPHO? Nego in primis esse physicam; nego etiam posse esse. Et Ratio est, quia nec homo Spiritus est, nec si esset, aliter produci, quām per creationem posset. At implicat assumi IOSEPHVM aliudve creatum agens, etiam per modum instrumenti ad creandum, ut docet S. Thom. in I. p. q. 45. a. 5. in c. & q. 47. a. 1. & q. 65. a. 3. in c. & q. 90. a. 3. in c. & q. 104. a. 2. ad 1. & 3. Neque enim, dominium nihili, alterū præterquam Deo conuenit.

Sed tamen Paternitatem illam alteram, *Spiritualem*

rualem inquam, quæ physicâ præstantior est, etiam in capite ponimus reliquarum paternitatum, quas deinceps IOSEPHO liberaliter, & quidem cum fundamento in re tribuam. Est autem, paternitas hæc, *spiritualis*, denominatio obiectiva, resultans à parte rei, ac nemine nostrum cogitante, ex actione Spirituali, quâ quis, quantum est ex se, alterum instruit, impellit, manuducit in ijs, quæ Dei sunt. At huiusmodi actionē copiosē exercuit IOSEPHVS erga Filium Dei, non quidem ex indigentia eiusdem, quid enim deesse Filio Dei potest? Sed, quia decebat ipsum implere omnem iustitiam. Sicut ergo ob hanc causam ipse Baptismi auctor, vt Baptismum obtineret à Ioanne, dixit; *Sine modō*; ita haud dubiè, vt obtineret illam à IOSEPHO actionem Spiritualem, idem, *Sine modō*, sæpius repetit, extorsisque. At hoc ego ipse primus commentus nequaquam sum. Docuit verò dudum antè Ger-
son in Iosephinâ, dist. 2. Cui vt refrager, idem amo-
ris in IOSEPHVM conatus non finit: quin poti-
us, vt subsidio quibuscumque Rationibus veniam,
etiam pertrahit.

Igitur 1. nonne IESVS proficiebat sapientiā, & etate, & gratiā apud Deum & homines? Negare hoc nemo sine hæresi potest, propter Luc. cap. 2. v. 52. At non potuit ullibi magis proficere, quam apud eos, cum quibus maximam partem fuit; fuit au- tem cum MARIA & IOSEPH. Sed neque magis in manuum labore, quam in animæ causis ipsum proficere decebat. Ad utrumque ergo præcipuam operam

operam proprij contulere parentes; eo modo, quod proficiebat. 2. Illimitate dicitur ab eodem Luc. v. 51. *Et erat subditus illi.* At nihil est indecens, Christum esse subditum IOSEPHO, etiam ut filium Spiritualem. Si enim esset indecens, ideo esset, quia ipse potius IOSEPHVS fuit filius Spiritualis IESV. At nihil obstat unum cundemque diuerso respectu esse Patrem & Filium Spiritualem. 3. Hæc paternitas Spiritualis tantum requirit, ut quis ad Spiritualia iuuet alterum ex intentione iuuandi. Etsi ergo demus, quod IESVM in Spiritualibus nunquam instruxerit, saltem mille modis alijs eundem & alios adiuuit. 4. Eadem maximi est meriti. Ergo à IOSEPHO auferri non debet. 5. Varijs exemplis ostendi potest, CHRISTVM usum esse verbis instructionem potentibus in rebus minoris momenti. Ergo verisimile est, simile officium à IOSEPHO petisse saltem propter ipsum IOSEPHVM.

ELOGIVM XXV.

IOSEPH

Pater Legalis IESV.

Altera paternitatis species, eaque à Spirituali Paternitate totò genere diuersa est *Paternitas Legalis*, quæ ferè ex adoptione, & arrogatione, Legum constitutione nascitur. Sed adoptio utique potior est. Arrogatur enim ille, qui sui est iuris;

F

at ve-

at verò adoptatur, qui non est sui iuris. Ego tamen h̄c apices Legum non sector, & ideo, fas esse vnicuique volo, vt me de adoptione loquentem, laxius accipere possit.

Quare hoc vnum modo dico IOSEPHVM Patrem esse Legalem IESV, adoptando ipsum in Filium, cīque paterna officia omnia, prout huiusmodi Patres solent, largiter præstanto. Ita quidem apertè sentit Augustinus lib. 2. de consensu Evang. cap. 1. hisce verbis vtens. *Nec enim propterea non erat appellandus IOSEPH pater Christi, quia illius non genuerat, quandoquidem rectè pater illius esse potuit, quem non ex sua coniuge procreatum aliunde adoptasset.* Hæc ille; quæ forte sciolus aliquis primo oris flatu subruere se posse credet, dicendo; pessimè inferri: potuit adoptare IESVM. Ergo adoptauit. Adoptare enim possunt Infideles; qui tamen illum non adoptant.

Verūm fallitur quisquis sic obijcit; & ostendendo falli. 1. Quia IOSEPHI potentia est determinata ad actum. Ergo agit, nisi quid obstat. At nihil obstat. Si enim obstareret aliquid, vel id teneret se ex parte potentiaz, vel ex parte obiecti ad quod se illa per adoptionem extendit. At nihil obstat primō modō; potentia enim adoptans est voluntas IOSEPHI, parata ad omne possibile bonum sibi conueniens. Nec secundō; quia dubitari non potest, paternitatem istam legalem esse tale bonum. Nihil ergo obstat. 2. Ad hoc, vt IOSEPH, & quicunque alias fiat Legalis Pater, sufficit eligi ab eo, qui

eo, qui ius eligendi habet, & electionem haberi ratam ab illo, qui eligitur. At habet utique IESVS ius ratam habendi electionem sui. *Data est enim ipsi (etiam ut homini) omnis potestas in cœlo & in terra,* Matth. 28. v. 18. *potestas, inquam, excellentiæ, fundata in vnione Hypostatica.* Eundem etiam reipsa elegit IOSEPH in Filium, nullum excipiens Paternitatis munus, nisi quod à carne & sanguine nascitur; ut neque Filius ultum excepit officium filiationi conueniens. Ideoque IOSEPH non solùm abijs, qui mysterium Incarnationis ignorabant, Pater est creditus atque appellatus. *Nonne hic est fabri filius?* Matth. 13. v. 55. Sed etiam à Luc. 2. v. 27. *Et cum inducerent puerum IESVM parentes eius.* Et v. 33. *Et erat pater eius, & mater, mirantes super his, Imò & à propria matre,* Luc. cit. v. 48. *Ecce pater tuus, & ego dolentes quærebamus te.* Vbi etiam patet IOSEPH reipsa functum esse imposito Patris qualis- cunque munere; ut proinde Legalis Paternitas nonnisi temerè excipi possit. 3. Per hoc quod adoptari se IESVS sinat ius sibi comparat Filiatio- ni carnali simillimum, cui in Patre IOSEPHO correspondeat, obligatio prouidendi ipsi in omnibus, utpote Filio, ac legitimo hæredi omnium bonorum paternorum. IOSEPH quoque dum fit ipius Filij Pater, consequitur dignitatem maximam, ius intimum in bona talis filij, ipsumque filium, itemque ius in eos omnes & singulos, quos hic suus filius ulterius adoptat. At hi prope innu- merabiles sunt. *Vidi turbam magnam, quam dinume-*

xare nemopotuit, Apoc. 7. v. 9. Huic ergo IOSEPH
ceu alteri Abrahamo, siue Patri multitudinis, iure di-
xerit Filius suus Patrem multarum gentium posuisse.
Ad Rom. cap. 4. v. 17.

ELOGIVM XXVI.

IOSEPH

Pater ciuilis IESV.

Recensimè Apostolus ad Galat. 4. v. 1. *Quam tempore, inquit, hæres parvulus est, nihil differt.*
Seruò, cùm sit Dominus omnium: sed sub tutorib⁹ & actoribus est. At fuit IESVS quoque hæres parvulus, formam serui accipiens, cùm sit Dominus omnium. An ergo etiam ipse sub tutoribus & actoribus fuit? Fuit vtique, vel hoc ipso nomine, qui fuit propriissimè pupillus. Est enim hic Hieronymo teste apud Tholosan. lib. 12. Syntag. cap. 1 qui sine Patre est. At est haud dubiè IESVS sine Patre, carnali nempe. Est ergo propriissimè pupillus; non verò orphanus; qualis ille tantum est, qui & Patre & Matre caret. Habet autem Matrem IESVS, solo Patre destitutus. Interest ergo Republicæ humanæ, cuius pars præcipua, caput inquam, IESVS est, ei prouidere de Patre ciuili, hoc est Tutore aliquo, cui securè inniti possit, approbante Matre idem pupillus IESVS.

At, quis, inquies, qualisve & quantus Vir debbit esse is, qui tutelam, cui innitatur IESVS.

fusci

fuscipere possit? Si enim filio Ptolomæi vnius Ægypti Regis, Romani, nonnisi Marcum Lepidum, Pontificem Maximum, bis consulem, virum rebus domi forisque gestis clarissimum, Tutorem constituerunt, mille Lepidis, aut etiam infinitis maiorem oportet esse Tutorem IESV omnium Domini.

Verum an aliud hic esse potest, quam IOSEPH Vir Matris IESV? Negat id Rupert, de diu. officijs c. 18. & lib. 1. deglor. & hon. filij hom. in Matth. cuius verba apud Suar. Disp. 8. S. 1. legere potes. Et merito negat. Si enim circumspiciam, cuiusmodi Vir sit IOSEPH, est is 1. in arbore consanguinitatis à Luc. cap. 3. descriptæ supremus vertex, cui deinde subsunt rami omnes eorum, à quibus originem IESVS dicit. At cur ipsum ex eo loco tamdiu pacifice possesto deturberimus? Est 2. IOSEPH Vir MARIÆ, sanguine, matrimonio; sanctitate, charitate coniunctissimus. Tutari ergo MARIAM, & quidquid MARIÆ est, nemo tenetur magis. At inter ea, quæ MARIÆ sunt, nihil melius, nihilque gratius IESV reperiatur. 3. Est primus, qui adiit possessionem ac tutelam IESV, inter omnes viros alios. At melior est conditio possidentis; sunt etiam bona derelicta primò occupantibus. Ipse ergo etiam de iniuriâ expostulare aduersum nos posset, si ei IESVM præripere vellemus. 4. Est iam antè à Sacerdotibus deputatus æquè Tutor, ac Coniunx: Neque enim à coniuge tutela separari potest. Idemque est confirmata-

firmatus à Deo miraculō virgæ florentis, & colum-
bæ eidem insidentis. 5. Est placitus B. MARIAE
Virginis, quæ ius habet supremum & vnicum isti-
us pupilli, fundatum in communicatione purissi-
mi sui sanguinis ac lactis materni, nullo alio homi-
ne, siue paissiuè, siue actiuè concurrente. At deferre
tutelam filij nulli alteri potest Mater, præterquam
Viro, & quidem tali Viro, quô Mundus inter Adæ
filios præstantiorem nec habuit, nec habebit.
6. Est re ipsa, quoad vixit egregiè tutatus IESVM,
non solùm contra Herodem Ascalonitam, & Ar-
chelaum Reges, sed etiam contra Idololatras Egy-
ptios, magnamque Iudæorum, qui tum vitæ, tum
virtuti eius aduersabantur, partem. At in omni sen-
tentia modus denominandi sequitur modum es-
sendi. Cùm ergo IOSEPH tam operosè tutatus
IESVM sit, cur non & tutor ac Pater ciuilis IESV
salutetur?

Ne autem mirere tutorem me vocare Patrem
ciuilem. Ut enim Seruius ex Theophilo apud Tho-
los. c. 2. docet, tutela nonnisi paternô animô & ciuili
imperiô suscipi ac sustineri potest. Agnoscent etiam
Iurisconsulti quodam modô tutorem, tutando pupil-
lum, plus esse Patrem, quam qui eundem genuit. Etsi
ergo IOSEPHVS non genererit IESVM so-
lumque tutatus sit, adhuc eminenter
Pater dici debet.

ELO-

ELOGIVM XXVII.

IOSEPH

Paterfamilias IESV.

Collegium, inquit Tholosan. Syntag. lib. 15. cap. 32. in vno retinetur, nonnisi in tribus constituitur. At secus se familia habet; hæc enim, si propriè loqui velimus, Cicerone teste in Orat. pro Cæcin. ne quidem retineri in vno potest. Nempe familia, ut eam Varro lib. 1. cap. 16. definit, est congregatio plurium in eadem domo sub unius, qui paterfamilias dicitur, cura & imperio.

At si nunc Nazarethum ad IESVM, MARIA, & IOSEPHVM abeam, video ibi huiusmodi Congregationem aliquam, & talem quidem, quæ iure reliquarum omnium exemplar sit: Ea ipsa igitur familia quædam necessariò est. At, ut dixi, abesse à familia Paterfamilias non potest. Hic ergo ante omnia constitui debet. At is 1. non est IESVS quia officium Patrisfamilias est, regere; ipsius vero, subesse. Nec 2. potest esse MARIA, quia licet regeret, adhuc tamen non esset nisi Materfamilias. Sed tamen ipsa quoque imperia accipere quam dare manuult. Sors ergo & munus Patrisfamilias soli IOSEPHO remanet. Sic enim ex Chrysost. hom. 4. in Matth. argumentor. *Quodcumque proprium est Patris, si nihil laedit Virginis dignitatem, facile concedendum est IOSEPHO.* At esse Patremfamilias est proprium Patris, idemque dignitatem Virginis nihil læ-

hil lædit. Igitur esse Patremfamilias, IOSEPHO facile concedendum est.

Neque dices, hoc ideo fieri non posse, quia IESVS non est filius IOSEPHI. Iterum enim se tibi citat. loc. Chrysostomus opponit, IOSEPHVM, inquiens, *Patrem IESV non generatio, sed cura paterna facit.* Ut ergo ipse Pater est, sic IESVS eius est filius.

Verum vrget me hic alias; & si, inquit, ut tu vis, IOSEPH est Paterfamilias IESV, erit vtique Paterfamilias Evangelicus. At non esse, propè demonstrari posse videtur. Nec enim 1. similis est Patrifamilias qui seminavit bonum semen in agro suo Matth. 13. v. 27. quia sibi tantum ac domui sua prouidit. Neque 2. operarios in vineam suam conducenti. Matth. 20. v. 1. quia neque Iosephum cognomine, quantumuis etiam iustum, & ab Apostolis pro vinea Domini destinatum, eiusdem vinearum operarium esse contigit. Neque 3. Vineam ipsam plantanti Matth. 21. v. 33. quia haec gloria non nisi Sanguine IESV comparanda fuit. Neque 4. sinenti per inertiam somni, perfodi domum suam. Matth. 24. v. 43. talis enim inertia in dedecus IOSEPHI non mediocre cederet.

Verum contra est, quia ne quidem demonstrationis umbram, habet discursus iste. Ad hoc enim, ut IOSEPHVS dicatur Evangelicus paterfamilias IESV, summum duo haec etiam disuntur. Etiam accepta sufficiunt. 1. ut, saltem patrifamilias, cui laudem tribuit in Euangelio IESVS, similis sit.

Alte-

Alterum, ut ipsis suis operibus ostendat, verum se esse patrem familias IESV. At hoc vtrumque etiam coniunctim habet IOSEPH. 1. enim similis est homini patrifamilias, qui profert de thesauro suo noua & vetera. Matth. 13. v. 52. Vbi ego quidem hæc in moralem sensum traducere percommode possem. Sed eum ipse sibi Lector aperire potest. At propriè ibi sermo est de patrifamilias, verè tali, qui quidquid est necessarium aut utile familiæ alendæ, siue vetus, siue nouum sit, comparat precariò, aut magnum labore. At hoc IOSEPHVS optimè præstítit, à Pastoribus vilia, à Regibus pretiosa accipiens munera, indéque tolerans septennale Ægypti exilium; opificio quoque per annos bene multos victum conquirens; rem adeò nullam deesse pafsus, quæ idonea familiæ suæ esset.

Idem verò IOSEPHVS etiam auctoritatem Patrifamilias, & prouidentiam, amorēmque verè paternum habuit. De quorum postremō, quia præcipuum est in tali Patre, audi Rupert. in Matth. qui; *Paternum*, inquit, *Deus Pater Viro MARIÆ pro Filio infudit amorem*. Ergo reliqua etiam, quibus eminere Patrifamilias hic debet, ab eodem Deo Patre infusa esse, affirmo.

ELOGIVM XXVIII.

I O S E P H

Pater matrimonialis I E S V.

Patrem matrimonialem illum esse dico, quem alij voce magis vſitata Vitricum nominant. Verūm præualuit apud me meritò prior compellatio; tum quia causam paternitatis huius, quam itidem IOSEPHO tribuo, aptius exprimit, tum quia, hæc posterior Vitrici, communiter fastidium parit, propter eos, qui paternitatem inde excludunt. Est autem siue Vitricus, siue quod idem est, Pater matrimonialis ille, qui iure matrimonij sibi coniugem obligat, liberorum ex alio viro susceptorum matrem. Hi liberitunc succedaneum Matris coniugem agnoscere patrem suum, salutarēque patrem, & patrem audire, ac sequi tenentur. Neque est, qui hoc negare ausit. Imò si rem potius contueamur, ob eam maximè causam transit mulier ad secunda vota, vt habeant liberi, Patrem, cui sese denuo committant, cuius ductum, consilia, imperiūmque sequantur, nullo magis fræno coercendi, quam hoc sericeo filo gratissimæ paternitatis.

Verūm, ne, quæſo, insiste nimium cortici, quem tibi Vitrici nomen obtendit. Neque enim, dum IOSEPHO idem adscribo, compellans eum Matrimonialem Patrem, adiungo MARIÆ, virum alium, aut IESV alium, cùmque carnalem, Patrem præstituo. Hæc enim esset impietas; imò blasphemia.

blasphemia grauissima in utrumque hoc nomen. Quod equidem vel ex solis Evangelistis, clare intellegi posse puto. Cur enim dicerent mitti Angelum ad Virginem desponsatam, praetermisso viro? Spiritum sanctum in eam solam superuenturum? inventam esse, habentem de Spiritu sancto? a IOSEPHO accipiendam tractandamque ut coniugem, esse? Ipsum IOSEPHVM putatum fuisse patrem IESV?

Sed haec supponere malo, quam ulterius probare, ut ad id, quod in praesens agitur, recte pertingam. Agitur autem de IOSEPHO Patre matrimoniali IESV; quem hoc nomine insigniri debere iam olim agnouit Epiph. haeres. 79. & Gerson consid. 4. Serm. de Natiuit. Quo etiam faciunt complures Rationes allatae supra, quibus nunc subiungo istas.

1. Si mater suscipiat prolem ex damnato quolibet thoro, adhuc vir ille, qui huiusmodi matris coniunx fieri sustinet, simul sit pater eiusdem prolis iure matrimonij. Ergo multo magis iure matrimonij sit coniunx matris, vnaque pater prolis, ab ea, nullâ suâ culpâ susceptæ. Quid si autem talis mater non solum sine culpâ, sed etiam cum publicæ utilitatis incremento, Deique singulari imperio adacta, eam prolem suscepisset, annon adhuc promptius paternitatem talem superueniens coniunx admittat? At est postremo hoc modo a MARIA Virgine IESVS Deus-homo susceptus; vt ipse IOSEPH ex Angelo diuinitus didicit. Et ergo eiusdem IESV matrimonialis Pater.

2. Si

2. Si IOSEPH nollet esse matrimonialis Pater, IESVS non esset filius matrimonialis. At hoc sine scelere quis dicere potest? Si enim recte assequor Ecclesiasticos Canones, non solum ille irregularis est, qui re ipsa laborat natalium defectu, sed etiam qui laborare hic & nunc propter urgentes causas, ex vulgata opinione hominum, eo defectu presumitur. Ergo IOSEPH non potest non velle esse Pater matrimonialis IESV.

3. Paternitas hæc est dignitas non solum in se maxima, sed etiam æterna & indefectibilis. Correspondet enim maternitati Dei, quæ ipsa teste Suar. Disp. 12. in q. 35. art. 5. talis est. Sicut enim ad hanc sufficit ut sit fundamentum & terminus, præcedatque ratio fundandi, vi cuius verum sit dicere, quod genuerit mulier, ita præter fundamentum & terminum ad paternitatem illam plus non requiritur, quam ratio fundandi, quod IOSEPHVS fuerit maritus siue vir MARIÆ, de qua natus est IESVS. At nihil horum perire unquam potest. Est ergo etiam paternitas hæc ijs positis a manentibus iugiter resultans in IOSEPHO, intrinseca etiam, & indefectibilis, saltem ex hypothesi; eamque inter prima eius decora meritò colloco.

ELO-

ELOGIVM XXIX.

I O S E P H

Pater nutritius IESV!

NVlladum Paternitas IOSEPHO sæpius ab Authoribus tributa est, quām hæc Nutritij Patris. Fas ergo mihi non est, eam silentio præterire. Quin aperitur hic campus, qui fortè ante me patuit nulli. Quem reserare etiam tibi Lector, paratus sum, si tamen profanos imperitumque vulgus remoueas procul, quibus scandalum persæpe parit doctrina, quantumuis sana, sed intellecta minus.

Animus inquam meus est ex hoc Patris Nutritij titulo deducere; IOSEPHVM posse verò aliquò sensu dici Genitorem IESV, tametsi ab alijs Genitoribns totò, quod aiunt, cœlō, differat. Ut ergo antè, omnem carnalem generationem, à IOSEPHO, calamóque meo, penitus amando, ita tamen bona multorum Philosophorum venia Nutritiōnem hominis dico esse adgenerationem; & quia IOSEPHVS IESVM tantà constantiā per annos non pauciores 30. nutriuit, pronuncio eum alterum eiusdem IESV Genitorem, licet non carnalem, attamen nutritium vocari debere. Vbi simul in conspectum do non solùm ipsam assertionem nostram, sed etiam postulatum, hoc est, fundamen-tum Philosophis placitum. De quib me vtique nemo iure congenerit, Sed tamen breuiter, quid obstat

obstat beneficium nutritionis comparare cum Generationis beneficio? Certè nutritio habet in primis omnia, quæ de Generatione præfiscinè eloqui possumus; illa autem alia, quæ honestè commemo-
xari nequeunt, penitissimè præscindit.

Habet, inquam, 1. Nutritio eundem terminum *qui*, hoc est, hominem, qui non minus nutriti & conseruari dicitur, quam generari; imò tardius longe nutritur, quam generetur. 2. Eundem terminum *quo* siue formalem, nempe formam ut no- uiter vnitam accessorijs materiæ primæ partibus; non verò vunionem, et si modus sit; quia tum genera-
ratio, tum nutritio est via ad naturam. At vniō na- tura non est. 3. Idem subiectum, cum hōc solō di- scrimine, quod hīc sit materia 1. alimenti & aliti, in generatione autem materia organizata ab utro- que parente decisa. 4. Eundem terminum *ad quem*, hoc est substantiam, quæ de nouo utrobique acqui- ritur. 5. Eundem terminum *à quō*, siue priuatio- nem formæ introducendæ. 6. Eandem actionem, ita ut qualis vna est, sit etiam altera, nempe substancialis, vel accidentalis; modus, vel formalitas. 7. I- dem, saltem in propositâ causâ, principium suō mo- dō effectuum. Nempe 1. sicut vir generat, ita IO- SEPHVS vir MARIÆ nutrit. 2. Non generat vir hominem immediate. Si enim fides Medicis apud Henric. Wagnereck in Disp. de Anim. habenda sit; genera-
tio hominis nonnisi triduo post copulam in disposita materia fit. Ergo nec nutritius Pater im- mediatè nutrire debet, sed satis est, ut materiam
nutri-

nutritionis procuret. Vides ergo, quām sit nutritio similis generationi, ac proinde meritò adgeneratio dicatur.

Cui similitudini nihil sanè derogat quōd generans sit principium vitæ coniunctum circa materiam sui corporis, quam impendit supposito novo; nutriendis verò tantūm materiam alienam largiatur. Nam præterquam, quōd materia à generante decisa non sit viuens, neque pars generantis, sed ut ita dicam, superfluum alimentum eius; habet hoc nutritio à IOSEPHO procurata planè singulare, quia non ad breue aliquod temporis momentum, prout tamen in generatione accidit extendit se, sed ad annos plurimos est protracta. Ad hæc verò generatio generanti voluptatem affert, à genito verò nihil percipitur. At nutritio, nutritio patri, parit molestiam longissimam; nutritio autem iucunditatem perpetuam conciliat. Demum, et si IOSEPHVS nihil de suo corpore impendat, paratus est tamen non solum corpus, sed etiam sanguinem impendere IESV omnia nutrienti; Ut adeò neque hac ipsa ratione Nutritius iste Pater sit inferior Genitore.

Lubet autem hīc cum Methodio apud Barry cap. I. exclamare. O nutritie cuncta nutrientis! Aue IOSEPH! cuius Deus factus est indigus. Euge! qui debitorem illum habes, qui omnibus mutuatur: omnis enim creatura Deo debet; ille autem tibi debitor est.

ELO-

ELOGIVM XXX.

I O S E P H

Pater, aliquò modò, naturalis IESV.

PRiusquam, quod assero, probem, rem ipsam tibi, remoto obscuritatis velo, libens commonstro. Non ergo i. IOSEPH *naturalem IESV patrem illimitatè dico*. Talis enim est, à quo IESVS quoad humanam naturam, aut quisunque alius homo mediante generatione accipit esse. At accepit IESVS hoc suum esse tantùm à MARIA. Sed neque 2° in paulò laxiore sensu audeo hoc patris naturalis nomen eidem IOSEPHO impone-re; quatenus nempe soli illi confertur, qui homini suum esse naturale immediate, & paterna prouidentiā vnicè dat atque conseruat. Hic enim non nisi Deus est, cui paternitatem istam nemo potest aut debet eripere. Si ergo IOSEPHVS à me laudatur aliquo modo naturalis IESV pater, non est ille i. modò; quia non est carnalis. Nec 2° quia non est vniuersalis.

At superest adhuc modus alias, quò commode, & ex Doctorum placitis, eius nominis fiat compos. Quem tibi modum planissimo dicendi genere vtens, ne vñā mecum impingere possis, sic explicō.

i. Is est Pater naturalis aliquo modo, qui simul est Pater aliquo modo supernaturalis. At est IOSEPHVS simul aliquo modo supernaturalis Pater IESV. Nam i. est naturalis; quia IESVM quoad

quoad natūram humanam omni paternā prouidentia per totam suam vitam procurauit. Est deinde etiam supernaturalis; quia siue precibus suis de congruo, siue vnico Beneficio Dei nulli alteri concessis, per grandia miracula obtinuit supremam paternitatem, summum inquam affectum, solicitudinem, ac Patris auctoritatem, vt Suarez Disp. 8, in q. 27. S. i. v. 3. docet, in IESVM, immediatè quidem Filium MARIAE; mediatè autem suum. Est ergo IOSEPH, aliquo modo, naturalis Pater IESV, & aliquo supernaturalis. Idqne tam constanter propugno, vt nesciam, an quis hoc salvo Christiani hominis nomine negare possit,

Vlterius autem non tenso te, Lector beneuole; sed promoueo gradum ad secundum modum, qui sic se habet. Is est aliquo modo naturalis pater, qui aliquo modo est, & aliquo non est naturalis Pater. Atqui IOSEPH sic habet se respectu IESV. Nam i. est naturalis Pater IESV, qui est Pater IESV iure naturæ. At est IOSEPH Pater IESV iure naturæ. Qui enim est iure matrimonij Pater, ille est iure naturæ. At est IOSEPH Pater iure matrimonij. Ergo.

Hic verò Maiorem sic probo, Quia matrimonium non est contractus ciuilis, sed naturalis; vt suppono ex communi Theologorum. In eo autem naturali contractu i. ad Cor 7. v.4. Mulier sui corporis potestatem non habet, sed vir. Similiter autem & vir sui corporis potestatem non habet, sed mulier. Est ergo mulier quasi fundus viri, & vir quasi fundus mulieris,

Iieris. At si quis fundum etiam iure ciuili comparet sibi , simul comparat sibi omnes eius naturales fructus. Imò, in instit. de rerum diuisione §. cum in suo solo. Vers. Ex diuerso. Et in L. etiam si frumentum §. penult. ff. de rei vendit. Et in L. 2. C. eodem tit. quod in alieno solo nascitur , vel ædificatur, vel seminatur, aut plantatur, statim ut in terram radices egit , eius est, cuius est solum , & fundus. At quantò verius est hoc, cùm solum ac fundus est iure naturæ alicuius , sicuti mulier est viri, & vir mulieris. At est IOSEPH, vt ad probationem etiam minoris veniam, vir MARIAE, Matth. 1. v. 16. Est ergo iure naturæ Dominus non solum MARIAE, sed etiam fructus, qui post aditam possessionem ex eius vtero & consentiente Domino legitime natus est. Hic autem est IESVS, verè benedictus fructus ventris eius. Est ergo IOSEPHVS iure naturæ huius fructus Dominus. At non est Dominus, nisi paternus. Ergo.

2. Non est Pater naturalis ; quia vt dixi, nec est carnalis , nec vniuersalis. Est ergo IOSEPH tantum aliquo modo, & non omni, naturalis Pater IESV. Circa quod vltierius si dubites, consule Suanit. Gratian. lib. 2. cap. 2. de 10. paternit. IOSEPHI & Carthag. lib. 4.

Hom. 11.

ELO.

ELOGIVM XXXI.

IOSEPH

Pater Superior IESV.

Miraris Lector, IOSEPHVM me *Patrem Su-*
periorem potius IESV inscripsisse, quam
Præpositum. At mirari desines, si memineris,
 IESVM Dei filium, quoad vtramque naturam, eti-
 am humanam, subsistere subsistentia verbi, ideoque
 ab ipso suo conceptu exemptum esse ab omni iu-
 risdictione ac superioritate publica tum sacra Pon-
 tificum, tum profana Augusti & Herodis, itemque
 priuata IOSEPHI ac MARIAE strictè tali. Non
 ergo poteram, siue Rectorem, siue Præpositum fa-
 miliæ suæ, IOSEPHVM nominare. Neque enim
 regere sufficit, aut præfici ad hæc Prælatorum no-
 mina imponenda; sed præterea iurisdictione requi-
 ritur, cuius IOSEPHVS in IESVM capax esse non
 potest. Quæ ipsa etiam causa fuit, cur ne ipsis qui-
 dem, *Abbatis*, aut *Ministri*, nominibus, quorum illud
 IESVS Marc. 14. v. 36. hoc Marc. 10. v. 43. usur-
 pauit, vtendum existimarem. Sunt enim, quoad
 fieri potest, in sua famosa significatione accipiendæ
 voces. Cùm ergo hæ, quæ modò allatæ sunt, affer-
 rique possent, iurisdictionem qua IOSEPHVS
 caruit, propriè talem, supponant, meritò confuge-
 re ad amabile Patris nomen debebam.

Quod si tamen meo in Religionem, quam pro-
 fiteor, affectui vndique obligatissimo, quid licet:

G 2

Nazas

Nazarethana Domus videtur mihi prima Domus Professa Societatis IESV. Nam, Societatem IESV primò omnium Nazareti coaluisse, res ipsa loquitur. At non est ibi propriè Collegium erectum, ut itidem palam est. Est tamen Domus illa, Professa Domui simillima; in qua de annuis prouentibus nihil; nihil de vineis, pascuis, syluis, nihil de gregibus & armentis; nihil de mercibus ac quæstus propolarum inuenitur. Habitat ibi pauperrima Mater, texendo victitans; habitat IESVS, non habens, ubi caput suum, commodè scilicet, reclinet. Matth. 8. v. 20. statere etiam unico, quam in censum penderet, carentes; habitat demum etiam IOSEPHVS fabrili opere, suam & familiæ suæ necessitatem perægrè sustentans. Quos etiam hanc suam paupertatem aliisque Professorum vota palam videas cum IESV Pontificis Summi approbatione profiteri, ne illo quidem quarto voto prætermisso, quo nunc se Societas ad Apostolicas Missiones eiusdem in terra Vicario supremo obstringit. Auspicatus est istas primus omnium ipse IESVS. Hunc etiam suo modo secura est Mater, ne quidem à cruce abesse sustinens. Verum IOSEPHO eò usque, ut infra Elog. 67. dicetur, viuere non licuit. Et si licuisset, abesse à Professa sua Domo Pater Superior non debebat. Hoc enim officium Præpositus Generalis IESVS, cui vni Iurisdictio suprema & ordinaria eius Domus competit, delegavit illi, ceu nunc solet Adm. R. P. N. committere Ministero tanquam Vicepræposito curam Romanæ Domus;

Domus; qui etsi etiam ipse regat limitata tantum potestate, verè tamen est Pater Superior Domus. Hac ergo eadem ratione IOSEPHVM quoque Patrem Superiorē IESV Domusque Nazarethanæ appellare iuuat. Ut vt autem recusat hoc alterum Superioris nomen, est tamen debitum ipsi, & impositum ab inquilinis suis, qui potestatem constituerunt habuerunt. Illi nunc Patris prædulce nomen meritò præfigitur, argumento futurum omnibus Superioribus ut Patres præcipue studeant esse, dicique. Ideo Christus, velut incuicans, iucundam Paternitatis memoriam, *Abba Pater*, exclamat apud Marc. loc. cit. repetitque Apost. ad Rom. 8. v. 15+ & ad Galat. 4. v. 6.

Cæterūm duo h̄ic obijciuntur. 1. est, quod inter Regulares Patris nomen nonnisi Sacerdotibus conueniat. At IOSEPHVS Sacerdos non fuit. Deinde, quod Matth. 23. v. 9. dicatur; *& Patrem nolite vocare vobis super terram.* Veram nec obstat prius; quia excipi haud dubiè Superior debet. Nec posterius; tum quia adhuc genitores nostros licet appellamus Patres, tum quia sermo ibi est, ad eos, qui affectu pharisaico ambiunt, & ita meritum & officium, Patres, & Rabbi, appellari, quos primò agnoscere oportebat Patrem cœlestem, & Christum unicum Magistrum totius mundi. Fuit ergo IOSEPHVS non minus Pater Superior IESV, quam IESVS ei ac MARIÆ fuit subditus & obsequens filius.

ELOGIVM XXXII.

I O S E P H

Pater Sacramentalis IESV.

NE, quæso, detorqueas in me illa Domini ad Iob de Eliu verba Iob 38. v. 2. *Quis est iste in uoluens sententias sermonibus imperitus?* Quam parūm enim diei noctem, tam parūm claritati sermonis præfero obscuritatem eius. Is certè conatus meus est; & loqui malo tacendo, quam loquendo tacere, dum ea loquor, quæ intelligere nemo potest.

Igitur hic per Patrem sacramentalem accipio Patrinum cuius munus est supplere defectum Patris, suscipere de Sacramento recens initiatum, imponere illi nomen, ubi id in usu est. Si ergo ostendam tibi, hæc tria integrè à IOSEPHO per id tempus, quò IESVS Sacramento circumcisionis initiatus est, obita esse, næ tu negare non potes, eundem IOSEPHVM Patrinum esse IESV, hoc est, esse sacramentalem Patrem. At id ipsum docet Carthag. lib. 4. Hom. 11. & Gratian. lib. 2. cap. 2. & verisimile cuius videri potest, propter urgentes Rationes.

Nam 1. certum est, primum quæstionis huius cardinem esse, quòd circumcisione sit verum Sacramentum, & quidem antiquius Sacrementis veteris Legis, quæ per Mosen promulgata est. At hac in re Coninck q. 61. a. 3. conuenit, inquit inter omnes, circum-

circumcisionem fuisse verum Sacramentum. Stat ergo
cardo quæstionis pro nostra parte.

Sub hæc autem cardo alter est, quod IESVS
idipsum circumcisionis Sacramentum acceperit.
Sed eum loco nostro tam validè defigit Luc. 2. v.
21. vt auelli contra nos à nemine possit. Ait enim:
Et postquam consummati sunt dies octo, vt circumcidere-
tur puer, &c. Verè igitur IESVS Sacramentum
circumcisionis accepit. Evidem haud operosè eius
causas complures dare possum. Sed absoluit me la-
bore isto Cornel. à Lap. in Luc. cap. 2. quem si a-
deas non pœnitibit. Mihi autem id vnum abunde
sufficit, circumcisione esse IESVM.

Reliquum est, vt cardinibus his, ipsam Reso-
lutionis meæ ianuam affigam, hoc est, vt decla-
rem, tres Patrini partes, omnes, ac singulas, IOSE-
PHVM suscepisse. Vbi vtique de prima, videor mi-
hi, silere posse. Nam si quis fortè pupillus est, non-
ne curam ac paternitatem eius is suscipit in se, qui
proximus est, siue matri pupilli, siue ipsi pupillo?
At nemo IESV, Matrice IESV propior est IO-
SEPHO. Dic deinde, si quis præuentus necessita-
te graui Sacramentum Patrinum requirens acci-
pere debeat, annon is simul & Ministri & Patrini
munus obire tenetur, qui necessitati tali vltro oc-
currit? At præter IOSEPHVM, intra primum
nati IESV octiduum, ne quidem cogitari potest,
occurrisse alios, cum eundem etiam vrbe ac hospi-
tio cum MARIA, ipsóque IOSEPHO exclu-
serint.

Hæc autem qui concedit mihi , profectò ne-
gare non potest istud alterum , videlicet suscepisse
JOSEPH IESVM vulnera , ac sanguine , cruenta-
rum . Si enim suscepit illum de Virgineō exilien-
tem vterō , ubi nullum vulneris sanguinisve vesti-
gium erat , quomodo in dolore tanto , tantōque pe-
riculo , sine graui crimine , destituere potuit , quem
alius nemo , ne quidem communi lecto voluit su-
scipere ?

Sed ad tertiam partem transeamus . Eam
Matth. i. v. 21. recenset , dum Angelum inducit
JOSEPHO apparentem , cum dictō : *Pariet autem
Filiū , sibi nempe & tibi , & vocabis nomeneius IE-
SVM.* Debet ergo **JOSEPH** primò Pater esse ;
rum verò talis Pater , qui ius habet imponendi na-
tium nomen . *Quid autem hīc , obsecro , clarius
dici potest ?* Annon autem re ipsa imposuit nomen
IESV , quod vocatum est ab Angelo priusquam in ute-
ro contiperetur ? Nefas est , opinari aliud de Viro
MARIÆ , Patre & Patrino **IESV** . Sed si nobis di-
uinare licet , credimus **JOSEPHVM** , dum dixit ;
IESVS est nomen eius , simul huius vocis ana-
gramma apprehendisse ; *Tu es Ovis ; hoc est σὺ ἦσας*.
Neque enim in hoc minor fuit præcursorie Ioanne
hic diuturnus præcursor **IESV** ; ex quibus ille
itidem dixit Ioannis i. v. 26. & 29.

Ecce Agnus Dei.

ELÖ.

ELOGIVM XXXIII.

IOSEPH

Compater Spiritus Sancti.

DVobis modis ostendi potest, IOSEPHVM esse Spiritus sancti Compatrem, respectu IESV. Quod quidem fidem tuam, ac fortē rationem superat; Verūm, si sī his, ea tum fidei, tum rationi tūx, momenta appendam, vt in sententiam meam vltro concessurus sis, dummodo vocem Compatriis non nimis rigidē accipias.

Igitur i. sic ratiocinor pro IOSEPHO nostro. Pater Legalis est compater Patris naturalis. At est IOSEPH pater Legalis, Spiritus sanctus verò est pater naturalis, ea nempe ratione, quā Deus dici potest esse pater noster naturalis. Ergo IOSEPH est compater Spiritus sancti. Hæc consequentia certa est, vt pote illata ex ratiōcinandi forma omnium præstantissima. At materia, inquies, præmissarum peccat? Itāne verò? & an Maioris, minorisve? At est Maioris materia ex terminis nota. Compater enim est pater filij, cuius alijs itidem est pater. Debet ergo pater Legalis esse compater patris naturalis. Est autem pater Legalis, prout hīc accipitur, qui eti illiberis moriatur, fauore tamen Legis Mosaicæ Deuter. 25. v. 5. accipit filium à fratre suo excitante semen mortui in superstite uxore, siue fratrias, qui proinde pater talis filij solūm naturalis est, hoc ipso, quod ille ad familiam defuncti computari

G 5 debe-

debeat. Ex hoc verò, & minoris materia, pendet. Si enim has patris Legalis conditiones IOSEPHVS, & naturalis Spiritus sanctus habeat, quis porrò de illius bonitate dubitet? At probari potest habere. Nam 1. IOSEPH illiberis est. 2. Per Virginitatis votum mortuus est carni suæ. 3. Indidem proximè accessit ad Deum. **Virginitas enim, inquit Basil. lib. de ver. Virg. incorruptibili Deo hominem similem facit.* Et Nazianzenus in *carm. de Virg. Prima Trias Virgo est, &c.* Et Christus consubstantialis Spiritui sancto apud Matth. 22. v. 48. *Quicunque, inquit, fecerit voluntatem Patris mei, qui in cœlis est, ipse meus frater, & soror, & mater est.* At IOSEPH vir iustus hanc haud dubiè fecit. 4. Conceptus est IESVS de Spiritu sancto ex MARIA Virgine. Concursum ergo patris Legalis suppleuit idem Spiritus sanctus, ut verè dicatur IESVS incarnatus, & conceptus de illo, iuxta utrumque Symbolum. 5. Est IESVS non solum filius MARIE, sed IOSEPHI. Nam Matth. 1. v. 21. dixit ad IOSEPH. *Pariet autem filium; subintellige, tibi.* Voluit enim inducere IOSEPHVM, ut maneret cum MARIA. Est ergo etiam minor plenè probata.

Rursum verò 2. simili argumentandi genere alterum quoque modum exhibeo. Nimirum Paterinus est compater patris, cuius voluntate in Sacramento leuat Filium, nomènque imponit. At, ut ostensum proximè est, IOSEPH est paterinus, siue ut dicebam, pater Sacramentalis IESV. Ergo etiam ex hoc capite est compater Spiritus sancti

Maior

Maior ex Trident. Sess. 24. cap. 2. constat, vbi inter compaternitates, siue cognationes spirituales, ponit hanc ipsam, quæ inter patrinum & eos, ad quos patrini designatio spectat, consurgit. Minor quoque omni ex parte ex dictis deducitur.

Solùm exigere à me posse videris, vt probem, quod patrini munus, eorum voluntate, quorum maximè interest, susceperit. Id quoque per facile est. Nam 1. Mater ne quidem aspectum ferre posse videtur sanguine manantis vulneris IESV innocentissimo inficti. 2. Vrbe, domo, focoque, & thoro exclusa, habere nequit, quem patrinum roget. Eādem autem fortuna conflictatur IOSEPHVS. Præter ipsum ergo, qui patrinus sit, nemo est 3. Spiritus sanctus qui cætera, quæ Patris sunt, egit, IOSEPHVM apertè in patrinum assumpsit cit. v. 21. Et vocabis nomen eius IESVM; quasi diceret. Etsi tibi pro Patre naturali in generatione Filij fuerim, te tamen, cuius vices egit, Patrem eius constituo, simûlque in hac tam graui necessitate patrionum designo. Tuum adeò sit, ex me & MARIA coniuge, imponere nomen IESV. Vides ergo IOSEPHVM esse compatrem IESV, hoc ipso, quia nomen hoc primus inter homines prænunciauit; quod præcipuum compatrum, siue patrinorum officium est,

ELO.

IOSEPHINA
ELOGIVM XXXIV.

I O S E P H

Minister IESV in Circumcisione.

Ignosce, Lector, si paternitatum genera omnia
executus non sim. In tanta enim amplitudine
Laudum, quæ IOSEPHO conueniunt, qui fieri
potest, ut tuo in eundē ardentissimo amori faciam
satis? Igitur scito relinquere me Patres electos, Patres
conscriptos, Patres patratos, Patres ciuitatis, ac Patriæ
Patres; quos tu quidem, ut voles, in IOSEPHVM
transferre poteris. Verūm me exspectat noua di-
gnitas eiusdem IOSEPHI, vel par prioribus, vel
etiam maior. Ea dignitas est, ipsum esse Ministrum
IESV in circumcisione.

Igitur scopus modò meus esse debet, vt omis-
sis alijs omnibus, hoc vnum iam probemus, IE-
SVM à IOSEPHO circumcisum esse. Ad hoc
autem duo requiruntur. 1. quod potuerit circum-
cidere; deinde quod ipse, & non alias circumcidet
rit. Atqui perlibenter probabo vtrumque, dum-
modo liceat supponere pauca quædam. Scilicet 1.
circumcisum esse IESVM octauo, postquam natus
est, die. 2. circumcisum esse in loco nativitatis. Ut
enim Suar. Disp. 15, S. 1. certum est, inquit, ab eo
loco MARIAM Dei Matrem, vsque ad diem Purifi-
cationis nunquam discessisse. Idque Suar. ex Epi-
phan. lib. 1. contra hæres. tom. 1, cap. vlt. post hæ-
res. 20. se didicisse fatetur. 3. non apparere, quis
alius

alius id loci præter IOSEPH circumcidet IE-SVM.

His autem suppositis; probo in primis prius, & quidem in forma, quod potuerit circumcidere, hoc modo. Si IOSEPH non potuisset circumcidere, ideo non potuisset, quia vel Lex obstat, vel consuetudo. At neutrum obstat; potestque potius ostendi, & Patrem, & Matrem, & quemuis alium potuisse circumcidere. Potuit ergo circumcidere IOSEPH. Hic tu quidem obfirmes te, quantumcunque velis. Sed tamen palmam ut cedas, etiam spes est, cogi te posse; si quidem minor probetur. At eam sic probo 1. de Patre Genes. 17. v. 23. Tulit Abraham Ishael filium suum, & omnes vernaculos domus sue, vniuersosque, quos emerat, cunctos mares ex omnibus viris domus sue, & circumcidit carnem præputij eorum statim in ipsa die. Et cap. 21. v. 4. Vocauitque Abraham nomen filij sui Isaac, & circumcidit eum octauo die, sicut præceperat ei Deus. Actoř. 7. v. 8. Et sic genuit (Abraham) Isaac, & circumcidit eum die octauo, & Isaac Jacob, & Jacob duodecim Patriarchas. 2. autem de Matre. Exod. 4. v. 25. Tulit illico Sephora acutissimam petram, & circumcidit præputium filij sui. 1. Machab. 1. v. 63. Et mulieres, que circumcidebant filios suos, trucidabantur. 2. Machab. 2. v. 20. Due mulieres delatae sunt, natos suos circumcidisse, quas infantibus ad ubera suspensis per muros præcipitauerunt. 3. de alijs ex cit. Genes. 17. Et Iosuæ 5. v. 7. Horum Filij in locum successerunt patrum, & circumcisi sunt a Iosue, quia sicut nati fuerant, in præputio erant, nec eos in via altius.

quis circumciderat. 2. Machab. 2. v. 46. Et circumciuit
Matthatias, & amici &c. & circumciderunt pueros in-
circumcisos. Actoř. 16. v. 3. Hunc voluit Paulus secum
proficisci, & assumens circumcidit eum propter Iudeos.
Ergo IOSEPH quoque potuit circumcidere
IESVM.

Posterius verò , quod nempe IOSEPH cir-
cumciderit , pro me testatur Ephrem, in Orat. de
Transf. Domini. Si non erat Deus, pastores, quem ado-
rabant? si non erat caro, IOSEPH quem circumcide-
bat? Et Bern. Serm. 1. de circumc. Sed nec ipsius
Ministri contemnendum est testimonium, ei, qui imitari
quærit Saluatoris exemplum; hic est IOSEPH. Verè
ergò ab eo circumcisus est puer, à quo vocatum est
nomen eius IESVS. At sic vocatum est à IOSE-
PHO. Ergo.

Hic tu mihi quidem fortè alios Patres , qui
non circumciderunt, oppones. At ego tibi vicissim
oppono meos ; ac præterea obtendo hinc pauper-
tatem Bethlehemitici stabuli ; inde holocaustum
Filij Dei à nullo magis, quàm à Patre offerendum.
Fuit ergo IOSEPH etiam Minister circumcisio-
nis IESV.

ELOGIVM XXXV.

IOSEPH

Angelus custos IESV.

ET si suus vnicuique homini Viatori Angelus
custos sit, etiam Apostolis , Ioanni Baptista,
IOSEPHO, ac MARIÆ Matri Dei, excipi-
unt ta-

unt tamen cum S. Thom. in 1. p. q. 113. a. 4. & 3. p. q. 29. a. 1. Theologi IESVM. Et rectè; quia vel consideratur, quà Deus, vel quà homo. At non est ipsi Angelus custos, primè modò; quia tunc periculum adire damnūm ve pati non potest. Nec secundò; quia, quà homo, adhuc dupliciter consideratur; scilicet secundūm animam, & secundūm corpus. Atqui IESVS secundūm animam est comprehensor; secundum corpūs, Viator quidem ratione passibilitatis est, simul tamen cum anima immediate regulatur à Verbo, carētque fomite & rebellione hominis inferioris contra superiorem, siue rationem, utpote sapientiā & gratiā ita plenus, ut in ijs nihil ipsi additum fuerit; prout docuisse S. Thom. in 3. p. q. 7. a. 12. supra dixi, Ergo IESVS Angelo custode opus non habuit.

At, inquies, varia Angeli obsequia præstitere IESV? Ita est, ut patet Luc. 1. in Annunciatione B. Virginis MARIAE factā, Luc. 2. in aliā factā Pastoribus. Item Matthæi 1. & 2. in quatuor factis JOSEPHO. Et Matthæi 4. in deserto, vbi IESV ministrabant. Luc. 22. in monte oliuarum, vbi eidem apparuit Angelus de cœlo confortans. Matth. 28. Marc. 16. Luc. 24. Ioan. 20. in Resurrectione. Actor. 1. in Ascensione. Matth. 24. in extremo iudicij die. Hinc tamen plus inferri non potest, quām Angelos fuisse ministros IESV; non verò fuisse custodes. Inter hæc duo enim hoc graue discrimin est, quod si propriè loqui velimus, minister sit inferior, custos superior eō ad cuius custodiam deputatur.

tatur. At repugnat Angelum dari superiorem IE. SV; aut non esse Ministrum & inferiorem ipso. Imò si Cornelio à Lap. in Luc. cap. 2. creditur, omnes Angeli, nullo excepto, IESVM recens natum adorarunt, ac Musica sua cœlesti salutarunt, simul homagium præstantes, ministrandi illi, & propter illum alijs.

Sed tamen hæc ipsa nihil officere possunt destinatæ IOSEPHI gloriæ; quam ei Paulus de Barry cap. 5. mecum tribuit. Nam 1. vt in Elogio 71. significabo, etiam omnibus Angelis collectivè sumptis, maior est. Nihil ergo mirum, maiorem ipsi honorem habuisse IESVM. 2. Custodia cum paternitate, iure naturali, individua est. At hanc non Angeli, sed IOSEPHVS habuit, agnitusque in eo IESVS, & coram discipulis, vt testantur Morales in Matth. & Isidorus Dominica, laudavit, hisce vtens verbis. *In rebus omnibus ita cum IOSEPHO agebam, velut filius eius essem: eum ego Patrem vocitabam; vicissim ille me filium appellauit: eum omnes nutus & imperia sequebar, & IOSEPHVM Patrem meum, non secus, imò plus, quam pupillam oculorum meorum diligebam.* 3. IESVS fuit saltem sui ipsius custos. Atqui IOSEPH, vt pote Pater, est pars IESV. Ergo etiam est pars custodis. Vbi minor, quod Pater pars sit filij, Aristot. est lib. 5. Ethic. cap. 6. Et Iurisconsultorum reputantium Patrem & Filium pro vna persona. 4. Custodire, præcipuum est Tutorum munus. At IOSEPH est IESV tutor. Ergo custos eius necessariò est. 5. Ex SS,

Litte-

Litteris constat, IOSEPHVM custodiæ causæ subtraxisse Herodi & Archelao IESVM, perditumque sollicitè requisivisse. Atqui denominari, sequitur esse. 6. Nulla est Ecclesia sine *custode*. Atqui Dominus Nazarethana, in quâ IESVS, MARIA, & IOSEPH habitârunt, Ecclesia est omnium Ecclesiærum sanctissima. Ergo debuit aliquis esse *custos* eius. At nemo potuit esse præter IOSEPHVM. Ergo IOSEPH fuit *custos* eius, itemque IESV, qui pars præcipua est eiusdem Ecclesiæ, siue Sacræ Congregationis. 7. IOSEPH est Angelus, & quidem ut Gratianus tradit probatque lib. 4. & 5. tit. 4. vitâ, meritis, gratia, ministerio cum omnibus Angelorum Choris communi. Est ergo verè Angelus, Custos.

ELOGIUM XXXVI.

IOSEPH

Coadiutor IESV Redemptoris nostri.

Inter ea, quæ inimici nostri reprehendunt in Societate IESV, tum à pontificibus summis scor- sim, tum à Concilio Trident. Sess. 25. cap. 16. approbatâ, est etiam gradus Coadiutorum, diuersus à Professorum gradu, ac minor illô, ut pote solubilis à Præposito Generali eiusdem Societatis.

Verum hac in re, siue imperitia instituti, siue malevolentia animi noua omnia fastidentis transuersos eos agit. Nam i. quæ potest esse seruitus

mancipatione maior? At hæc licet maxima manumissione soluitur. Quid igitur mirum, hunc ipsum Coadiutorum gradum simul esse gradum perfectissimæ seruitutis, quō se homo obligat Deo? Atqui tamen quæcunque seruitus à legitimo Magistratu destrui potest. 2. Annon matrimonium in Veteri Lege soluebatur repudij libello? At est hic ipse Status Coadiutorum quædam matrimonij spiritualis species. 3. Nonne & Professorum gradus quantumlibet firmus, quâ coiuit Pontificum potestate, denuo confringi, & potest, & aliquando solet? At huic eidem potestati innituntur Superiores Societatis, dum aliquando ex grauibus causis dimittunt eosdem Coadiutores. 4. Annon ijsdem indulgentijs & gratijs Pontificijs, atque in genere eodem vietu, vestitûque, Professorum instar, prouidentur Coadiutores? 5. Annon ij maximè ad Rectorum obeunda officia admouentur, & admouendi conquiruntur? Etsi autem aliqui ex ijs, propterea, quod Sacerdotio initiati non sint, & ad officia Marthæ applicentur, illuc usque non pertingant, occasiones tamen complures habent, quibus, non tam Patrum Fratres, quam Patres charitate, fieri possint.

Sed vilescit his Societatis obtrectatoribus ipsa hæc Coadiutoris vox. Quasi verò non esset eadem cum Adiutoris voce; quæ, quia toties Deo tribuitur in Sacris Litteris, diuinitatem quandam accepisse videtur. Et malim ego tamen Coadiutoris nomen præcipue retineri; tum quia placitum fuit

S. P. N.

S. P. N. Viro sapientissimo; tum deinde, quia origo etiam huius vocis perantiqua est, valdeque honorata; adeò ut ijs quoque, qui Episcopis seniò morboque fractis in subsidium cum successionis spe adiunguntur, honoris causa imponatur.

Verum longior sum, quām patiatur præsens fōrum. Igitur ad IOSEPHVM recipio me, proboque Coadiutoris nomen, supremum dignitatis & gloriæ apicem ab eodem IOSEPHO accepisse, hoc ipso, quod verè ac propriè fuerit Coadiutor IESV in redimendo genere humano. In primis autem id docuit Carthag. lib. 4. Hom. 5. à fol. 314. vbi, Trinitas, inquit, Personarum nostram Redemptionem operata est; IESVS, ut auctor salutis; MARIA, ut mediatrix; IOSEPH, ut coadiutor. Vnde sicut cum bellum initur, victoria non solum tribuitur militibus, qui cum hostibus congressi sunt, sed etiam excubis, & expiatoribus, qui per abscondita itinera, clām, milites, & arma introduxerē, ita licet Redemptio generis humani soli Christo, tanquam principali causæ, debeat adscribi, &c. MARIE tamen eatenus etiam attribui debet, quatenus contulit Christo carnem & sanguinem, pretium nostræ Redemptionis ei subministrans. IOSEPHO etiam eius sponso, suò modò partim debet dari, quia ipsum fortissimum Ducem Diaboli debellatorem, dum infans erat, & puer, abscondit, & clām educauit, ac enutrit, &c. Hæc ille.

Quibus accedunt etiam Rationes hæ. 1. quia IOSEPH unus omnia Coadiutorum, quos temporales vocamus, munia complexus est. 2. quia non

paucas etiam Spiritualium Coadiutorum functiones obiuit, regendo ferè occupatus, & MARIE Virginitatem custodiendo. Christum quoque diutissimè & operosissimè adiuuit, ac demum se quoque eius honori & amori superimpedit. Iniurius ergo in IOSEPHVM est, quisquis negare audet Coadiutorem esse IESV Redemptoris nostri.

ELOGIVM XXXVII.

I O S E P H

Propheta magnus in Israel.

Bene sit Abulensi, qui me clarissimis verbis quæst. 57. in cap. 1. Matth. primus docuit, IOSEPHVM Prophetam fuisse. At Rationes insuper reperio, quibus ex S. Thoma demonstratur, omnium Prophetarum fuisse præcipuum. Credisne autem mihi, hæc, Amice Veritatis? Dubitas nimirum de rebus, quæ communem vulgi exceedunt fidem; cuiusmodi ista quoque sunt. Verum accommoda pauxillum vacuam affectibus mentem; dum pro IOSEPHO depugnem.

Primùm tria requiruntur à Doct. Ang. in 2.2. q. 171. a. 1. ad hoc, ut quis Propheta sit; nempe cognitio inspirata à Deo rerum procul remotarum à cognitione hominum; earundem rerum reuelatio in bonum Ecclesiæ; & operatio miraculorum. At ex his tribus 1. requiritur principaliter; 2. secundariò; 3. verò non nisi per accidens prophetiæ coniuncti.

coniungitur. Ita S. Thom. cit. Est enim operatio miraculorum solum propter alios, qui credere nolunt; & ab Apost. 1. ad Corinth. 12. expressè distinguuntur à prophetia; & à plerisque prophetis re ipsa absfuit; puta, Ieremia, Ezechiele, Daniele, & uniusim à duodecim prophetis minoribus, ipso etiam S. Ioanne Baptista. Atqui tamen maior inter natos mulierum propheta Ioanne Baptista nemo est, Luc. 7. v. 28. de quo apud Ioann. 10. v. 41. multi dicebant. *Quia Ioannes quidem signum fecit nullum.* Quamuis ergo IOSEPH miraculum viuens operatus non sit, propheta tamen propterea non desinit esse. Atqui, ut patet, auctoritate S. Thomæ, & Abulensis, neque alterum tam strictè ad prophetiam requiritur, ut abesse non possit. Id enim Scriptura claris verbis affirmat, Genes. 20. v. 7. *nunc ergo rede viro suo vxorem, quia propheta es.* Atqui Abraham (de illo enim ibi sermo est) nulli tum annuntiavit prophetias suas. Suadetque Ratio, quia prophetia est donum intellectui communicatum, sæpe tempore longissimo distans ab enunciatione, quæ per os fit.

Sed hac limitatione neque ego, neque IOSEPH opus habemus. Est ille, fuitque propheta etiam his duabus conditionibus ad prophetiæ propriè talis donum requisitis. Nam 1. Angeli diuinæ voluntatis certissimi internuncij erudierunt IOSEPHVM minimum quaternis vicibus de rebus procul ab eius intellectu positis. Matth. 1. v. 20. cap. 2. v. 13. & 19. & 22. Est ergo in IOSEPH prima

H 3

condi-

conditio prophetiæ ; quam tamen quiuis prudens
sæpius impletam esse dubitare non potest.

2. Idem JOSEPH ea , quæ Angelis docenti-
bus didicit , in bonum Ecclesiæ , tum immediate ,
tum mediately euulgauit . Et immediate quidem ,
quia IESVS & MARIA cum ipso , aut tota fuerunt
Ecclesia , aut certè pars p̄cipua . At mediately no-
bis quoque vel maximè collaluit , quia conseruari
membra corporis Mystici , quod Ecclesia est , aliter
non possunt , nisi prius caput conseruetur & col-
lum . At caput eius IESVS est , collum verò MA-
RIA , quibus prophetia sua consuluit JOSEPH .
Habet ergo JOSEPH totum illud , quod ad pro-
phetam iure requiritur .

Sed iam ad alteram partem aggrediar ; pro
qua sumo gladium , quod est verbum Dei , porre-
ctum ab Apostolo Paulo in 1. ad Corinth. 14. vbi ,
dum comparat dona Spiritus sancti inter se , vult
illa esse maiora alijs , quæ Ecclesiæ magis profici-
unt ; & nominatim prophetam idcirco maiorem
esse eo , qui linguis loquitur . Atqui nullius vñquam
prophetia , (MARIAM semper excipio) profecit
magis , quām JOSEPHI , vt pote redundans in IE-
SVM & MARIAM . Sed neque me hīc Angelis
cū suis armis destituit S. Thomas , qui in 1. p. q.
57. a. 5. ad 3. & 2.2. q. 174. a. 6. in c. ait : *Quando*
Prophetæ sunt viciniores Christo , tanto sunt maiores , &
magis post , quām antè , plenius enim post instructi sunt.
At JOSEPH inter omnes Prophetas vicinissimus
fuit Christo , antè , vt post . Ergo . Tandem verò
nil ob-

nil obstant verba eiusdem Christi supra ex Luca de maioritate Ioannis Baptistæ allata, Iis enim statim subiecit; qui autem minor est in regno Dei, maior est illo. At IOSEPH est minor vita priuata, paucis, dum vixit, cognitus, &c.

ELOGIVM XXXVIII.

I O S E P H

Exul primus propter Fideim in IESVM.

Hoc Elogium Matthæus cap. 2. in tanta veritatis luce tribuit IOSEPHO, ut face alia ingenij humani magis illustrari non possit. Adiit enim eodem teste idem IOSEPH exilium suum per id tempus, quô IESVS tres Orientis Regios Magos per aliam viam dimisit in regionem suam. At nemo ipsum simili exilio præuertit, aut præuertere potuit. Illud igitur vnum mihi curæ esse debet, ut ex ijs, quæ hoc exilium circumstant, repræsentem posteritati virtutem Viri. Sic enim omnia in fastigio per se posita esse videntur, ut supra modium necessariò sint collocanda, siquidem Evangelio parere velim.

Ac 1. Exul iste noster, noctis, & somni tempore ad quietem destinato, percellitur tristissimo nuncio, circa rem & personas omnium gratissimas.
2. Iubetur abrumpere somnum, nunquam magis necessarium, ad laborem, quô nullus esse acerbior & periculosior potuit. 3. Nulla permittitur

H 4

mora;

mora; ne quidem dum noctem dies discutiat.
 4. Nulla excusatio auditur, quæ tamen posset esse plurima, propter innumeras difficultates. 5. Fuge, inquit Angelus. Sed quid fugâ viro fortis molestius? 6. Per iter longissimum, trecentorum scilicet milliariorum, aut ducentarum Leucarum, 7. Via prorsus ignota ac periculosa. 8. Absque omni Viatorio apparatu, quô tueri se contra cœli inclemantium, terræque incommoda potuissent, 9. Sine omnibus comitibus, ac ducibus. 10. Cum IESV Dei Filio; qui licet Mundi totius Dominus supremus sit, adhuc tamen vagit in cunis, & lacte Virgineo pascitur.

11. Cum Matre vixdum purificationis Legem implente; imò vixdum ab itinere Ierosolymam instituto respirante. 12. Relicta paterna domo, vrbēque sancta Ierosolyma Dauidis, Regumque inde descendantium, ac plerorumque Prophetarum Sede; in qua etiam Deus templum sibi per Salomonem condidit. 13. Relicta quoque terra Israel toties promissa à Deo, & per tot æreras, prodigia, & victorias obtenta. 14. Ex gremio Ecclesiæ veræ. 15. Ne quidem amicis salutatis. 16. Omnibus omnino inscijs & inconsulis. 17. Pröpter Herodem Idumæum, impium, ac tyrannum, IESV puero, iamiam imminentem. 18. Cum manifesto periculo tot innocentum parvolorum, per quorum cædem Christum perditum ibat Herodes. 19. Sine omni æquitatis respectu,

ac iu-

ac iudicij forma. 20. Propter solam dominandi libidinem.

21. Non ad prouinciam magis vicinam.
22. Nec ad trium Magorum regna, quibus vtique cum familia ista sua futurus erat acceptissimus.
23. Sed ad Gentem conuulsam Aegypti, & dilaceratam vitijs ac Dæmonum cultu; ad populum terribilem, post quem, siue præ quo, non est alius; cuius diripuerunt flumina terram eius, Nilus scilicet, ut Cornelius exprimit Esaiæ cap. 18. v. 2.
24. Gentem adeò idololatricam, vt boues, mures, cæpas, & allia adoret.
25. Non procul Heliopoli in qua vna ciuitate colebantur simulachra 365.
26. Cum periculo extremae necessitatis.
27. Absque omni exercitio, cæremonijs, Sacerdotibus, & templo.
28. Inter quoscunque aduersos casus, etiam famæ & virtutis.
29. Incerto tempore; dum nempe Angelus illud Dei iusu determinauerit.
30. Nullo certo loco ad habitandum designato, &c.

At horum nihil terruit IOSEPHVM; qui proinde eo momento, quo imperium acceperat, consurgens accepit puerum, & matrem eius nocte, & secessit in Aegyptum, primus propter Fidem in IESVM exul, ideoque dignus, qui Dux & Caput reliquorum constituatur. Verum infra expendam ipsum exilium, prout est in se. At nunc solum exilij aditum aliqua ex parte descripsi. Vide ergo Elogia 86. & 97.

IOSEPHINA
ELOGIVM XXXIX.
IQSEPH
Triginta annorum Auditor IESV.

Quis neget, beatissimam fuisse Reginam Austris, siue Sabæ Arabiæ, quæ venit ab ultimis finibus terræ, quam mare Indicum alluit, audire sapientiam Salomonis. At, ecce! quanto Salomone maior est IESVS? Si ergo beatitudo audiens mensuram accipit ab excellentia loquenter, infinita quodammodo debet esse IOSEPHI, qui IESVM increatam sapientiam rerum omnium plenissimè consciam audiuit. Et ego quidem non solum calamum scribendo, sed animum quoque cogitando succumbere video ac profiteor. Verum proinde est, ut unusquisque hanc ipsam IOSEPHI beatitudinem appendat in iudicij sui lance, & quia assequi nemo potest, tacitus apud se aestimet & miretur. Ego hic ijs solum capita quædam, unde ad fastigium eius beatitudinis proprius contuendum emitantur, proponam.

1. Audiuit IESVM IOSEPH per annos non pauciores triginta; transgressus ea in re omnium Auditorum diligentiam, etiam Aristotelis, qui per annos 20. Platonem aufcultasse scribitur.

2. Idem IESVM aspectabili formâ loquenter constanter illo omni tempore audiuit, beneficio supra omnes Sanctorum fauores maximô, nul-

lique

Nique alteri, præterquam MARIÆ in hac vitâ, ac Beatis in patria concesso, & concedendo.

3. Etiam nocturno tempore, vñacum coniuge sua eundem audire solitus est. Ut enim Petrus Chrysologus Serm. 15. testatur; IOSEPH pariter cum MARIA, quasi Monasticam vitam agerent, consurgere de nocte consueuerunt ad preces Christo Domino effandendas, quem medium inter se constituebant, aspicientes in hunc iustitiae solem, indéque lucem cœu Sydera accipientes.

4. Multò autem frequentius loquentem interdiu satagebat audire, nunc assidens ad pedes Domini, nunc manu vtrâque pectori apprimens, aut etiam oculis labrisque dulcissimè dissuauians, supra Magdalenam, Petrum, ac Ioannem audiendi cupidus.

5. Nominatim Brigittæ lib. 6. cap. 58. reuelatum accepimus, IESVM parentibus suis in priuatis ac domesticis colloquijs multa arcana detexisse, multaque mysteria abstrusa ac penitus abdita explicâsse, ea verborum gratia ac dulcedine vtendo, vt sese vterque audiens præ voluptate vix capere possent.

6. Ipse etiam audiuit primam Theologicam Disputationem, quam IESVS duodennis cum Iesu Siæ filio per id tempus Pontifice Summō, in Templo Ierosolymitano, coram Doctorum præcipuum cœtu, instituit. Vbi forte miraberis nostram de Iesu Siæ assertionem. Verūm eam Castrius cap. 13. ex IOSEPHO lib. 17. Antiq. cap. 19. erudi-

eruditè probat contra Salianum ad ann. 464. Illum vide; & mihi præ altero placuisse propterea scito, quia Archelaus ad decem annos extendit regnum ac vitam. Atqui IOSEPH tum primum, cùm ex Ægypto rediret, audiuit, quòd Archelaus regnaret. Non potest ergo IESVS disputasse diu post Archelai mortem. Certè Cornel. quoque in cap. 2. Luc. nobis consentire videtur, dum ait ad v. 41. IESVM disputasse eo anno, quòd Archelaus ab Augusto in exilium actus est. At tum adhuc gessit Pontificatum Iesu Siæ filius; quem ego piæ considerationi aptiorem existimo.

7. Ei disputationi finem imposuit IOSEPH; quem idcirco si quis primum Cancellarium, aut Præfectum, Studiorum superiorum dicere velit, ego quoque suffragio nostro iuuare paratus sum. Est enim hoc eius præcipuum munus, moderari Disputationem, & quasi cancellis quibusdam restringere. At hoc IOSEPH cum MARIA Matre IESV reipsa præstiterunt, IESVMque secum abduxerunt, dimissis Doctoribus.

ELOGIVM XL.

I O S E P H

Triginta annorum Præceptor IESV.

EX ijs, quæ proximè dicta sunt, possunt huc non pauca transferri. Verùm ego prosequi viam, quam relegere malo. Illis ergo præteritis,
Præce-

Præceptoris nomen dico ab Apostolis maximi habitum, & propterea ab ijs solitò frequentius tributum IESV fuisse. Nam ad nomen, Rabbi, quod attinet, est illud spurcō Iudæ Iscariotis ore contaminatum, & corruptum ambitu Pharisæorum primas in Synagogis cathedras presantium. At secùs se res habet circa nomen Præceptoris semper integrum & incorruptum. Quid propterea etiam IOSEPHO gloriosum fore censuimus, nisi aliud quid obstat. At obstat nihil potest. Si enim est qui subsit, est & qui præsit, siue præcipiet illi. At IESVS subfuit, siue, vt phrasi Evangelica loquar, Luc. 2. v. 51. erat subditus illis, hoc est MARIÆ & IOSEPHO. Ergo MARIA & IOSEPH præfuerere, siue præcepere IESV. At qui præfuit ac præcepit, Præceptor est. Est ergo etiam IOSEPH Præceptor IESV. At IESVS est Præceptor omnium supremus. Nihil igitur deest IOSEPHO, quin instar reguli supra aquilam, quemadmodum in pærijs est, sursum euolantis exclamat: *plus ultra.*

Sed hic diem quispiam mihi dicit, tanquam memoriâ lapsi, qui ante hac dixi, IESVM ab omni potestate humanâ exemptum esse. An igitur comprehendinem causam, donec temporis progressu refrigerescat fero accusatoris? Id quidem hâc nostrâ ætate in omnibus fere iudicijs solenne est. Sed non sinit me exspectare tum IOSEPHI, tum veritatis amor. Igitur iam nunc pareo; & quia lis tota ex eo dependet, an IESVS potuerit obligari præceptis

ceptis IOSEPHI, hoc ipsum ante omnia decido ex
Theologorum placitis, hoc modo.

1. IESVS triplices actiones habuit; diuinias,
ut creare, conseruare, gubernare omnia; Thean-
dricas, siue Dei-viriles, ut docere, facere miracula,
discipulos conuocare, &c. & humanas, ut comedere,
ambulare, laborare, fabricari, &c. Ratio est, quia
idem IESVS simul Deus est, & Deus-homo, ac
Homo. Ergo necessariò triplices actiones habet,
primas Deo, alteras Deo-homini, & tertias homini
correspondentes.

2. Quoad primas actiones, siue diuinias, nulli-
ne quidem Deo Patri obligari potest. Ratio est,
quia ex una parte coæqualis est Patri; ex aliâ actio-
nes istæ vel sunt notionales, vel liberæ, vel essentia-
les. Atqui notionales sunt simpliciter necessariæ;
liberæ, communes sunt toti Trinitati; itemque
essentiales.

3. Circa secundi generis actiones obligari
potest soli Patri Cœlesti, à quo missus est propter
nos homines & propter nostram Salutem; ideoque
ad parentes suos; *nesciebatis*, inquit, *quia in his, qua*
Patris mei sunt, oportet me esse? Luc. cap. 2. v 49. Ra-
tio est 1. quia etsi mitti etiam Spiritui sancti con-
ueniat, vt donum est, mitti tamen, vt Sanctificatio-
nis auctor est, soli conuenit filio, quatenus refertur
ad Patrem. Atqui sanctificare est Theandrica actio;
S. Thom. in I. q. 43. a. 7. 2. *Quia Deus-homo*
habet modum significandi personalitatem verbi,
prout

prout est vnum principium actionum Theandri-
carum.

4. At in actionibus merè humanis potest ob-
ligari etiam homini; & re ipsa IOSEPHO & MA-
RIÆ obligatus fuit. Ratio est, quia dupliciter po-
test quis obligari 1. simpliciter & indefinite. 2. se-
cundum quid, & ad certum tempus, siue limitatè.
Itémque 1. absolutè & per vim alterius mihi præ-
dominantis. 2. ex hypothesi pacti aut propositi,
quô quis se ultro obligat alicui alteri. At IESVS
dum se obligauit parentibus, solum obligauit se his
posterioribus modis, eâ fere ratione, quâ se obli-
gauit ad reddendam mercedem æternam meritis.
Sicut autem obligatio hæc sufficit ad iustitiam pro-
priè talem constituendam in Deo, ita sufficiet prior
ad propriè dictam obedientiam IESV, quia sic ipse-
met voluit, tribuendam similem nostræ, quâ vi vo-
ti tenemur obedire Prælatis.

ELOGIVM XLI.

IOSEPH

Libri Generationis IESV Christi pars or-
dine postrema, dignitate suprema.

TRes præcipue Libros Deus conscripsit, quos
præter ipsum explicare integrè nemo potest.

Primus est Liber vitæ; ad Philip. 4. v. 3.
Apoc. 3. v. 5. & alibi saepius; scriptus in memoria
Dei

Dei secundum duplēm præscientiam absolutam, & conditionatam; absolutam, quā absolute & determinatè Deus præscit omnes prædestinatos, qui ad gloriam reipsa peruenturi sunt; & conditionatam, quā solum omnes iustos præscit sub conditio-ne, si usque ad mortem vitæ perseverent in iustitiâ, ad gloriam peruenturos. Vbi priori præscientia scriptus liber est simpliciter immutabilis, at mutabilis posterior; ideoque meritò rogamus, ut omnium fidelium nomina beatæ prædestinationis liber adscripta retineat. S. Thom. in I. p. q. 24. a. 2. & 3.

Secundus est Liber Conscientiarum; isque itidem duplex, agendorum, & actorum. Et ille quidem est in primis utrumque Testamentum; deinde dictamina unicuique impressa, ac Leges multiplices. Sed actorum Liber est ipsa Dei notitia nostrorum operum, cuiusmodi sint, qui tum demum coram toto mundo aperietur diuina vi, quando IESVS venerit iudicare viuos & mortuos, hoc est, iustos & peccatores.

Tertius Liber, est Liber Generationis IESV Christi in carne (nam Generationem eius diuinam quis enarrabit! Isaiae 53. v. 3.) In eo libro noster quoque IOSEPHVS est, Vir MARIÆ, quem genuit Iacob, proximus IESV natalitus ramus. Quem proinde Notis aliquibus, in Discentium gratiam, par est, ut illustrare coner. Igitur paucis ausulta multarum cogitationum segetem daturum.

I. Vnus idemque Liber Generationis est IESV,

IESV, MARIAE & IOSEPH. Si ergo nil præstantius est Libro Generationis IESV, nil etiam Libro Generationis IOSEPH præstantius esse potest.
 2. Tum demum Librum hunc perdiscet aliquis, cùm ad finem peruerterit. At finis eius IOSEPH est, finis inquam virorum, per quos IESVS descendit. Disce igitur IOSEPHVM prius, vt perdiscas librum. 3. In hoc libro ipse IESVS permittit sibi præponi IOSEPHVM. Quô ergo iure tam multi, adhuc nostrâ ætate, à publico cultu rejciunt IOSEPH? 4. Ita IESVS, MARIA, & IOSEPH hîc arctè coniunguntur, vt nullo vñquam tempore separandi sint. Proximè igitur ad Diuinitatem accedunt. 5. Etsi horum trium nominum initiales tantum litteras quis scribat, I. M. I. definitionem tamen IESV, Græcè legentibus, certissimam exhibet, ειμην, Sum. 6. In generatione hominis principalia membra, Caput, cor, & hepar sunt. Similiter in generatione hâc, caput est IESVS, scriptus in capite libri, ad Hebr. 10. v. 7. MARIA verò est cor eius, vigilans, dum dormit IESVS. Quid ergo aliud esse potest IOSEPH, nisi hepar nutriend nos sanguine IESV? 7. Hic Liber vnicō verbō absoluitur, quod IESVS est, olim à patre, nunc à matre procedens. At Libro isti præest IOSEPH. Bibliothecarius ergo supremi Regis meritò videtur dicendus. 8. Quotquot in Libro generationis ponuntur, aut sunt genitores, aut geniti. At IOSEPH non est genitus à IESV. Ergo debet esse genitor eius. Nempe locum hîc habet

I

axioma:

axioma: quod quis per alium fecit, per se fecisse censetur. At genuit IOSEPH per MARIAM. Post ergo censeri genuisse per se. 9. IOSEPHO immediate IESVS succedit, & velut Syriæ Rex innititur Naamano, hoc est, *pulchro*. Nam vere pulcher est noster IOSEPH Speciosi IESV præ filijs hominum Pater, ac Vir MARIÆ itidem pulcherrimæ. 10. Tria sunt omnia, dixere Antiqui. At iam dicere possumus: tria nomina, IESVS, MARIA, IOSEPH, sunt omnia nomina. Si ergo simul eloqui vis omnia nomina, dic, IESVS, MARIA, IOSEPH. Nec obstat ea postrema esse in Libro, de quo agimus. Sæpe enim primum est, quod est postremum. Atque ita etiam IOSEPH, postremus ordine, est supremus dignitate, ut pote proximus dignissimo.

ELOGIVM XLII.

IOSEPH

Legatus Apostolicus IESV, primus omnium.

SI IOSEPH Legatus est Apostolicus IESV, tunc setiam primus omnium est. Est enim in confilio utriusque Testamenti, ut nescias, magisne sit vnius, quam alterius. At esse Apostolicum Legatum IESV certum esse videtur. Nam 1. IESV haud dubie est, qui tot ad IESVM nominibus refertur. Est autem 2. etiam Apostolicus, non quidem

dem prout significat Papam , siue Pontificem summum ; sed , quia fungitur Apostolico munere . Est 3. Legatus Apostolicus , & quidem triplex ; missus , natus , & à Latere , qui Cardinalis est , vel saltem cum potestate Legati à Latere .

Nam 1. Legatus missus , est idem , quod Datius vel Temporarius , quia non nisi ad certum tempus constituitur . At talem renuntiauit IOSEPHVM Angelus , Matth . 2. v . 1 3. Fuge in Agyptum , inquit , & esto ibi , usque dum dicam tibi . Vbi præscribitur 1. munus . 2. abeundi modus . 3. tempus indeterminatum . 4. Locus . Et hæc omnia quadrant Legato tali . Nam 1. munus maximè spirituale est redundans in bonum Pontificis primi , nempe IESV , & MARIAE matris eius . Accipe puerum , & matrem eius . 2. Fugere iubetur , abeundi genere non nisi periculofis Legationibus accommodatō ; cuiusmodi Legatio etiam hæc fuit . 3. Tempus Legationis septennio circumscriptum esse tradunt Anselm . in cap . 2. Matth . Petrus Comestor in hist . Evang . cap . 23 . Ammon . Alexand . in harm . Evang . quibus & nos accedimus cum Castrio cap . 12 . Nec obstat , hos temporis limites IOSEPHVM initio ignorâsse . Hoc enim usitissimum est ; ut iubeantur Legati manere , donec expressè reuocentur . 4. Locum Legationis Agyptum accepit , primum ac præcipuum Apostolico rum Legatorum theatrum , qualem postea Locum Franciscus Xaverius in India , & Andreas Ouedus in Abassia , alijque alibi inter Barbaros pro IESV & MARIAE gloriâ acceperunt ,

Sed neque Legato IOSEPHO defuit reue-
rentia, digna maximo, quod gerebat, munere. Nam
1. Perseis, arbor antiquissimæ superstitionis, Her-
mopolim ingredienti; se sponte demisit in terram,
velut inclinans se, ac potestatem hospitum agno-
scens. 2. Etiam Simulachra & Statuæ à Dæmoni-
bus occupatæ quæ passim toto itinere occurrebant,
humi ijsdem fugientibus conciderunt, in signum
victoriæ. De quibus testimonium dixere Sozome-
nus lib. 5. Hist. Eccles. cap. 20. Cassiod. lib. 6. Trip.
Hist. cap. 42. Druthmarus in 2. Matth. Euagrius
in vitis PP. de Apollonio, & alij, conuenienter Isai.
19. v. 1. *Ecce Dominus ascendet super nubem leuem, hoc
est, MARIAM & IOSEPH leues instar nubium,
propter somnis carentiam; & ingredietur Aegyptum,
& commouebuntur Simulachra Aegypti à facie eius, con-
cidendo in terram,*

2. IOSEPH est *Legatus natus*, potestate offi-
cio annexa ex gratuita dispositione mittentis Pon-
tificis Summi, vel potius eius, cuius ipse vices agit.
Cuius Ratio est, quia ad hoc non requiritur, ut si-
mulac quis nascitur, hanc potestatem accipiat; tunc
enim exercere illam nemo potest, saltem sine mira-
culo. Requiritur tamen officium exigens illam.
At IOSEPH tale officium certò habet. Est semper
Pater summi Regis & Sacerdotis; estque Vir MA-
RIÆ eiusdem Matris; est etiam Virgo, & propter
eximias virtutes non solum capax, sed dignus Le-
gationis; est denique supremus Præses in aula cœ-
lesti utriusque Signaturæ, gratiæ & iustitiæ. Et gra-

tiæ quidem, ut dicetur, ordinariè subscribit, requi-
situs à Clientibus; Iustitiæ verò, cum exigit necef-
sitas.

3. Idem IOSEPH est *Legatus à Latere*, quem
Cardinalem ipsa sua dignitas facit, cùm sit cardo
Ianuæ Cœli, MARIAE inquam, per quam Dei Fili-
us se penetrauit in Mundum. A Latere quoque,
Consanguinitatis Christi arborem, proximè con-
tingit. Nec deest virtus idonea cuilibet honori.
Quam si in tenebris delitescere sinit Mundus, non
sinit tamen Deus. Ideo IOSEPHVM nunc quo-
que pro IESV suo Legatione fungi credere possu-
mus, ad quam ipsum illa sua Virtus euexit.

ELOGIVM XLIII.

IOSEPH

Intimus Amicus Angelorum.

Quod hîc dixi, apertè res ipsa vel tacentibus
nobis loqueretur. Cùm enim de IOSEPHO
à scriptura sacra apprimè parùm tradatur,
inter ea tamen sunt apparitiones quaternæ, in qui-
bus ipsum Angeli (plures an unus fuerint, postea
dicetur.) de rebus grauissimis, ipsique & familie
suæ utilissimis, informârunt: De magna igitur a-
amicitia Angelorum erga IOSEPH, quòd sit, sicut
dubitandi locus non est, ita nec est dicendi. Cui va-
cat, Gerson, dist. 5. litt. E. Eckium mihi fol. 134.

I 3

& Sal-

& Salmeron. tr. 45. adeat, qui me simul prærogatiuæ præsentis admonuere.

Sunt tamen alia quædam magis recondita quæ in lucem proferri, quiuis optare possit. Sed sunt hoc tempore ingenia tam seuera, quibus sæpe testes oculati non faciunt satis. At his in rebus, de quibus hîc agitur, ne quidem testes de auditu haberi producive possunt. An igitur te sine responso dimittam? Evidem faciam, quod possum, & auctores profero, quales haberi possunt in rebus longissimè remotis à nobis.

Igitur 1. Pluresne, an unus tantum Angelus, JOSEPHO apparuerunt? Affirmo, unum fuisse. Ratio est, quia uniformiter vocatur Angelus Domini; diciturque eodem apparenti genere usus, itemque loquendi. Causæ quoque quæ ad unum finem tendunt, melius cohærent, si tractentur ab uno. Castrius cap. 6. num. 11.

2. Quis ille Angelus toties apparens fuerit? Supra aliquid de eius nomine dixi. Nunc denuo repeto, fuisse Gabrielem. Ita Eusebius Empl. in cap. 1. Matth. & Druthmarus ibid. cum Haym. apud Castr. cap. 6.

3. Ex quâ Hierarchiâ, Chorôve Gabriel sit? Id quoque iam dixi; nempe esse ex tertia Hierarchia, Choro Seraphinorum, unum de septem principibus, qui adstant coram Deo, vniuersalem Ministerium Oeconomiae Incarnationis IESV CHRISTI. Ita Scot. in 2. dist. 10. q. vnica. Durand. q. 1. Molin. in 1. p. q. 112. Valent. Disp. 8. q. 6. punct. 2. Salmer.

Salmer. tom. 3. c. 3. & alijs multi. **Quorum Ratio**
est dignitas causæ ipſi demandatæ ; est autem Ga-
briel 1. idem, quod *fortitudo Dei* ; tum quia prælijs
præest ; tum quia IESVM in agonia confortauit.
Corn. in Luc. c. 22. 2. *Vir Deus* ; quia Incarnatio-
nem , in qua Vir Deus factus est annuntiauit MA-
RIÆ. 3. *Fortis meus* ; quia IOSEPH timore, & pe-
riculis familiam suam liberauit ; itemque benefici-
um hoc alijs præstat.

4. **Quamdiu manserit cum IOSEPH :** Man-
ſiſſe Dico nouem horis , flexis genibus iſſitentem
cum MARIA Virgine, non quidem Legatione tan-
tum tempus exigente, sed obſtupefactum Maiesta-
te, ac Virtute Matris Dei. Ita Corn. in cap. 1. Luc.
refert ex monumentis Congregationis S. Georgij
in Alga. Inde quiuis æstimare poterit, etiam cum
IOSEPHO , si quidem tunc in domo fuerit , ali-
quamdiu mansiſſe.

5. **Cur semper in Somnis apparuerit ?** Causam
do, 1. quia non decebat IOSEPHVM à fabrili opere
avocari , sub cuius vilitate latendum id temporis
erat Filio Dei. 2. quia de rebus admodum secretis
informandus erat JOSEPH. 3. quia mens homi-
nis tempore somni à curis terrenis prorsus avoca-
tur, ideoque diuinis motibus opportunior est.

6. **An dormienti apparuerit ?** Negant aliqui
apud Abulens. q. 56. in cap. 1. Matth. detorquen-
tes verba scripturæ ad sensum diuīsum, quod scili-
cet apparuerit ei, qui dormiebat. Sed non placent;

quia exurgens IOSEPH à Somno, Matth. 1. v. 24. fecit, sicut præcepit ei.

7. An imaginariè, vel potius intellectualiter apparuerit? Etiam oculis potuit apparuisse, eò modò, quo Petrus credidit se in somno & imaginariè tantum liberari ab Angelo. Sed verius est, imaginariè apparuisse; quia verba scripturæ loquuntur de somno propriè tali. Si tamen audire me, grave non est, credo IOSEPH gratiam habuisse alijs minoribus Sanctis sàpe concessam, simul dormiendi corpore, & animo, per rationis usum, vigilandi. Hoc autem admissio, facillimè, IOSEPH veritatem apparitionis cognouisse potuit.

Cæterum somnia diuina, sicuti vina salutaria discernuntur, efficaciâ, dulcedine, claritate; ut adeò etiam hinc illum iuuari potuisse, absolutè non sit negandum. Sed tamen si quis alias ob hanc congruentiam moueri nolit, næ ille per me quidlibet aliud dicere poterit, dummodo ego respondere non debeam.

ELOGIUM XLIV.

I O S E P H

Balsami inter Gentes propagator.

Magisne ullum decuit, Balsamum propagare inter Gentes, quam IOSEPHVM, qui Christum, sic dictum ab unctione (tum quâ ipse unctus à Deo Patre est Rex, Propheta, & Summus

mus Pontifex; tum qua vibilitet Gentium credentes in se mediantibus Sacramentis vngit) à teneris vnguiculis ad virilem vsque ætatem nutriuit. Est enim Balsamum saltem necessaria Sacramenti Confirmationis materia. Non ergo in vnica Iudæa, paucisque iugeribus montium Engaddi, includi, per id etiam tempus, debebat, quo tempore idem Christus, duce IOSEPHO, secessit in Ægyptum.

Sed me decentiæ soli h̄c inniti, necesse non est. Ut enim ex Brocard. & Saligniaco, Adrichom. in Descript. terræ sanctæ, pag. 47. num. 127. testatur, IESVS ipse met secum in illud regnum intulit Balsamum. At à quo illud accepisse infans potuit terræque infixisse, nisi opera IOSEPHI? Nam mater vni huic Infanti vacabat; Vicinos etiam latetebat fuga. Et si, quod fieri posse negare non possum, accepisset ab alio, puta Zacharia Ioannis Baptistæ Patre, non tamen tam magno temporis intervallo, quo proficiscendum fuit, conseruare potuit sine industria IOSEPHI; multoque minus alieno solo, aridoque inferri, plantari, ac propagari.

Sunt præterea coniecturæ aliquæ minimè leues, quæ in re per se obscura multum ponderis habere posse videntur.

Ac 1. Quia exiliij locus, in quo commoratus est cum suis IOSEPH, est medius inter Babylönen & Heliopolim. At ibi tunc erat hortus Balsami. Ergo vel in horto, vel prope illum idem commoratus est. At hoc fieri non potuit, si tum hortus Balsami, aut initium eius non fuit. Fuit ergo saltem

initium eius. Hic autem maior prima est Brocardi cit. Bonifacij & Castrij. 2. Quia prope hortum Balsami fons est eundem irrigans, in quo MARIA IESVM paruulum saepe lauit, eiusque panniculos detersit. Ita Iansen. in Concord. cap. 11. Est etiam ibidem lapis, in quo, quæ lauit, exsiccare solita fuit. Itemque ficus ibi est, quæ ad nostra tempora perdurat, iisdem usibus à Virgine adhibita. Quæ postquam semel contigere Auctorem Salutis, Salutem posteris, hortoque ipsi, non cessant propinare. Idque etiam Saraceni affirmant, qui, dum, propè, fontem alium effodissent, aliter salutarem efficere non potuere, quam prioris admixtione fontis intra illum admissi. 3. Nihil IESV accommodatius Balsamo est. Parens ergo eius nihil saepius, quam Balsamum offerre ipsi debuit.

Antecedens probatur. 1. Quia IESVS optimo modo unctus est. Oleum enim effusum nomen tuum, Cantic. 1. v. 2. At non est melius oleum Balsamino, siue chrysmate. 2. Et IESV & MARIE accommodantur illa, Eccles. 24. v. 20. Sicut cinnamomum & Balsamum aromatizans odorem dedi. Et v. 21. quasi Balsamum non mistum (saepem enim miscetur atque adulteratur) odor meus. 3. Balsamum est, Commentatore Diascorid. ad c. 28. teste, omniam Saluberrimum ad conseruationem totius generis humani. At IESVS est Saluator Mundi. 4. Balsamum exsudat incisione corticis, non tamen ferrō, sed acutis lapidibus, & osseis cultellis. Vicissim Balsamum gratiæ nonnisi ærumnis, heroicaque patientiæ

tientia ex Vulneribus Christi exsudat; ferrō autem, hoc est impatientiā prorsus exarescit. 5. Balsamum à solis Romanis in triumphum ductum est, clamante Pompeio M. In triumpho arbores quoque duximus. Neque ab alijs quām Romānis copiosius est acceptum Balsamum, Balsamum & doctrinæ & gratiæ Christi. 6. Balsamum Venenis omnibus ac præcipue Viperarum resistit. At idem fecit respectu Diaboli Balsamum Christi, odore bonæ ædificationis, venenatas omnes peccandi occasiones præscindens.

ELOGIVM XLV.

IOSEPH

Faber omnium præstantissimus.

PRIMO ponam opiniones aliorum; tum deinde quid mihi videatur, subiungam.

Sic autem 1. IOSEPH *fabrum ferrarium* fuisse putârunt Hilarius can. 14. in Matth. Petrus Chrysolog. Serm. 48. Leander Hispal. libel. de instit. Virg. ad Florentinam Sororem. Isidor. in Reg. Monach. cap. 5. Beda lib. 2. in Marc. cap. 23. Anselm. in Matth. 13. 2. *Fabrum cæmentarium* fuisse, ait, Augustin. Serm. de Natiuit. Dom. & Serm. 1. Dom. infra octauam Epiphaniæ. 3. *Fabrum aurifæcem*, vel *murarum* fuisse testatur Hugo apud Cornel. à Lap. in 13. Matth. 4. Ambrosius super c. 13. Matth. ait simul fuisse *ferrarium & lignarium*.

Verūm.

Verūm non probantur nobis opiniones hæ. Nam 1. vultus matúsque ferrarij fabri haud satis decent etiam externam IESV & MARÆ pulchritudinem ; nec deuotionem intuentium excitant ; nec exprimunt ipsius JOSEPHI internam animæ elegantiam. 2. Cæmentarij fabri plerumque domo absunt , peregrè laborantes. 3. Aurifices , etsi quidem reipsa fabri sint , fabrorum tamen nomine non veniunt , præipuè cum exprobratur alicui , quod faber sit. Adhæc aurum maximè tractant aurifabri , vnde & nomen habent. At aurum quis nisi post abitum Magorum inueniat in domo JOSEPH? 4. Idem aurificis & murarij fabri officio funginon potest. Sed neque ullibi vspiam coniungitur officium ferrarij & lignarij Fabri.

Igitur , his dimissis opinionibus , Sententia nostra est , JOSEPH fuisse fabrum lignarium. Ita sentiunt Iustin. in Dial. cum Tryphon. post med. Ambros. Serm. 16. in Natal. Dom. Chrysostom. Serm. 30. in c. 1. Epist. ad Rom. Auctor imperf. in Matth. hom. 1. & hom. 32. in 19. Matth. Sozom. lib. 6. Hist. Eccles. cap. 2. Theodore. lib. 3. hist. Eccles. cap. 23. Nicephor. lib. 10. hist. cap. 33. S. Thom. in cap. 13. Matth. & Recentiores communiter.

Rationes meæ sunt. 1. quia hic est sensus Ecclesiæ & traditio antiquissima ; quantum colligi potest ex Statuis & Imaginibus , vbi sculpitur , & pingitur JOSEPH cum serra & ascia. Sed neque sine graui fidelium scandalo , repræsentari habitu & forma ferrarij fabri posse videtur. An autem IESVS Patrem

Patrē elegerit, qui eo habitu & forma, quā fuit, sine scandalo aspici non possit : 2. Id opificium non tractauit IOSEPH, in quo verisimile est, ipsum non esse adiutum à IESV. At in nullo opificio antea reprobato, verisimile est adiutum esse IOSEPHVM à IESV. 3. Opificium, quod exercuit IOSEPH, conuenire debet muneri, quod geslit circa IESVM & MARIAM. At nullum magis conuenit, quam fabri lignarij. Nam 1. nonnisi paucis instrumentis opus habet. 2. vilibet exerceri potest. 3. Ipsimet tali patrifamilias prodest. 4. ordinariè immune est à grauibus peccatis, & peccatorum occasionibus. 5. Et in stabulo Bethlemitico & in Ægypto, vbi exulauit cum suis, nihil magis necessarium aut vtile esse potest.

Sed iam inter lignarios fabros lis inualefecit, quibusnam adscribendus sit IOSEPH ; magisne inquam, *arcularius*, quam *lignarius* fuerit. Cuius litis equidem, nec arbitrum, nec iudicem, adhuc reperi. Duo autem mihi probabiliora sunt. 1. Fabrum fuisse ex eorum genere, qui quiduis operantur in ligno. Tales enim in Iudæa fabri sunt teste Gratiano lib. 2. cap. 5. 2. Ordinariè *arculariam* factitâsse, partim, quia arcularij se fere intra domesticos parietes tenent ; partim verò, quia minus laboribus premuntur. Eorum quoque opera aptiora sunt IOSEPHINÆ familiæ ; plusque ingenij atque artis habent. Demum lignarij fere crassioribus moribus prædicti sunt ; quam arcularij. Interim verò IOSEPHVS vt dixi, dici debet absolutè Faber

ber lignarius, & non limitate tignarius, vel arcularius. Ratio est, quia talis utique Faber fuit, quales solent esse in Iudæa. Atqui ibi Faber quiduis operari nouit in ligno. Ergo.

Sed anne propterea IOSEPH est Faber omnium præstantissimus? Nego propterea esse; nec ea, quæ dixi propterea attuli. Aliud enim non volui, quam ostendere, qualis Faber fuerit. Et nunc iterum dico, IOSEPHVM esse Fabrum præstantissimum 1. quia virtute. 2. quia dignitate. 3. quia Magisterio fuit præstantior alijs omnibus Fabris. Fuit ergo & materialiter, & formaliter præstantissimus omnium. Verum id quod de Magisterio dictum est, probabitur Elogio sequente.

ELOGIVM XLVI.

I O S E P H

Magister Filij Dei in arte fabrili.

Non est, inquit Filius Dei, Discipulus supra Magistrum. At subsumo, est Filius Dei, discipulus IOSEPHI, & IOSEPHVS est Magister eius. Non est ergo Filius Dei supra IOSEPHVM. At hoc quis sine blasphemia audiat, nisi verba illa Filij Dei aspergat sapientiæ sale. Sal autem istud, aliud non est, quam Discipulum non esse supra Magistrum, præcipiendo. Sicut enim Magistri est præcipere, ita Discipuli est subesse, & obedire præcipienti. Atqui, qui præcipit, supra est; infra, qui subest;

est. Si ergo IOSEPH est Magister Filii Dei, Filius Dei est eius Discipulus, & infra IOSEPHVM.

Hic autem subsistes forsan, qui hæc legis; & nonne, inquies, Filius Dei est Filius Dei? At est haud dubiè Filius Dei maior IOSEPHO, etiam præcipiente. Est ergo Filius Dei supra Magistrum.

Verum non est, cur à concepta discedam sententia. Nam si præcipere plus est, quām subesse, cur recusem, Filium Dei, dicere, esse quid minus præcipiente IOSEPHO, in eo nimirum ordine, in quo præcipit iste, subest ille? Nihil ego quidem causæ video, nisi simul me adigas dicere, fundatum alicuius domūs esse supra tectum; in quo nostrimet nos oculi damnant. Igitur ad id potius, quod hic tribui IOSEPHO, vendicandum accedam.

Tradunt IOSEPHVM, Magistrum IESV in fabrili arte, fuisse plerique, adeò ut faciliùs longè sit, recensere, qui negant, quām, qui affirmant, His ergo omnibus omissis præter aliquot Sanctos Patres infra citandos, negant apud Cornel. à Lap. in Luc. 2. v. 51, Paulus Burgensis in Matth. cap. 6. Barrad. hīc, & Simon de Cassia lib. 4. cap. 2. ducti excellentia status contemplatiui, nulli magis, quām Filio Dei conuenientis. Qui etiam, si iubeantur explicare verba, Marc. 6. v. 3. à Nazarenis prolatæ nonne hic est Faber? confessim obtendunt mihi S. Augustin. lib. 2. de Consil. Evang. cap. 42. Eō Fabrum credebant, quō Dei Filiū, qui est Faber totius vniuersi.

Sed his, quod arborum ætatem ferentium propri-

proprium est, inclino me solum, cæterâ radicibus
pro Veritate fixis firmisque. Pro quâ veritate, vt
omittam alios ætate posteriores, stant etiam Iustin.
in Dial. cum Tryphone. Basil. in Const. Monast. c.
5. Sozomen. lib. 4. cap. 3. Hieronym. epist. 47.

Rationes præterea sunt; 1. Quia Luc. 2. v. 51.
compendium traditur totius vitæ IESV usque ad
30. vitæ annum perductæ. Et erat subditus illis. Vbi
verba, Bernard. Serm. 1. super Missus est, cogita,
nostra esse. Quis? (intellige, subditus erat) quibus?
Deus hominibus, nec tantum MARIAE, sed & IO-
SEPH? utrumque stupor; utrumque miraculum, &c.
At, quæsote, in quibus subditus erat? In ijs utique,
quæ parentes aliâs factitabant. At, vt textoriæ MA-
RIA, ita fabrili vacabat IOSEPH. 2. Perluben-
ter IESVS loquebatur de fabrilibus operibus; vt
de iugo, Matth. 11. v. 29. Tollite iugum meum super
vos, v. 30. Iugum enim meum suave est. Luc. 9. v. 62.
Nemo mittens manum ad aratum, & respiciens retro,
aptus est regno Dei. Placuitque hæc Ratio interpre-
tibus Scripturæ, prout Cornel. noster ostendit in
allata verba; Subditus erat. 3. Quod Deus egit ab
æterno, credibile est, suo modo, imitatum esse fi-
lium Dei. At fuit Deus ab æterno Faber concipi-
endo ideas fabricandorum operum. Ergo & IE-
SVS filius Dei ipse quoque Faber fuit. 4. Veri-
simile non est, eum, quem odisti, Fabrum à te dici,
quem dicere poteras, otiosum & frugiperdam. At
Iudæi, qui grauissimè odere IESVM, maluerunt
illum Fabrum Marc. 6. v. 3. & Fabri filium Matth.

13. v. 55.

13. v. 55. dicere. 5. Ruinosum est aduersario-
rum principium. Christus enim à Contemplatione
ne quidem inter seruilia opera , aut dormiendum
cessauit.

Iterum verò iterūmque expendi volo verba :
ET ERAT SVBDITVS ILLIS. Mihi
certè dubitandi locum non relinquunt , IESVM
subditum fuisse Fabro IOSEPHO , & textri MA-
RIÆ, etiam qā tales erant.

ELOGIVM XLVII.

I·O·S·E·P·H

Musicus cœlestis in terra.

Nemo facile Principum est , qui Musicos sibi
non comparet Maiestati suæ pares , à quibus
inter imperij curas subleuentur. Cœlum quo-
que eo , quo conditum est die (primum mundi nos
censemus fuisse) Musica se digna illico insonuit,
canentibus Angelis , quos vna Deus produxit , sua-
uissimum Trigafion , Sanctus , Sanctus , Sanctus ; &c
Alleluia lætissimum , quæque alia suprema Impera-
tori grata erant.

Sed neque eadem Angelica Musica , dum in
stabulo Bethlemitico Dei Filius inuiolata ex Virgi-
ne coram IOSEPHO nasceretur , defuit ; deserto
enim , ac ferè fastidito cœlo suo empyreo in illo
ipso stabulo , ceu cœlo longè amæniore præcinuit
destinatum Pastoribus melos , Gloria in altissimis

K

Deo.

Deo. Alijs quoque compluribus occasionibus, ac
præcipue, dum nocturno tempore IOSEPH &
MARIA contemplarentur IESVM admirabili lu-
le circumdatum, huius laudes Angeli decantabant,
teste Brgitta lib.6. cap.58. & lib.9.cap.5.

Verum putasne in hac publica cœli lætitia
prospero tacuisse terram? Minime Gentium; Ha-
bet enim IESV nascente terra, quod præ cœlo e-
iusdem tenellis auribus offerat, Patrem, inquam,
IOSEPHVM, ac MARIAM Matrem, Virgineos
Musicos ac supra Angelos felices, quos ei saepius, ac
præcipue, exilijs tempore, accinuisse, Gerson Pari-
siensis Cancellarius testatur. Eius tibi verba ex
tr. 4. super Magnificat litt. M. coram profero. Di-
scipulus. Putasne credendum, quod vocale canticum ad-
diderit nonnunquam Beata Virgo. Magister. Sanè puto;
maxime in peregrinatione laboriosissima, comitibus IESV
puero, & Virginali Sponso IOSEPH: ut adimpleret
ad litteram illud, Psal. 118. v. 54. Cantabiles mihi e-
rant iustificationes tuae in loco peregrinationis meae. Cur
præterea non cecinerit corporalem recreando laborem;
nunc psalmos patris sui Dauid, nunc canticum proprium,
nunc illud Zachariae, nunc Simeonis; alludens Sponso blan-
dienti & dicenti: Vox tua sonet in auribus meis; vox
enim tua dulcis. Nunquid existimus Beatam nostram in
incundissimo partu, & post partum, dum natus erat Sal-
uator Mundi, concinentibus Angelis, Gloria in excelsis
Deo, siluisse? Nunquid non infanti in præsepio posito &
flenti, debuit aliquod Amoris purissimi carmen, & conso-
latorium fescenninum dulci susurro velut aure tenuis, re-
sonare?

sonare? Quid verò de celebriteru propriarum nuptiarum, coniecturas, quæ nuptijs alienis interfuit hilariter hono- randis? & vino de aqua factō gratuita pietate solandis? Quid in templo nutrita & de canticis Sion edocta, debuit, quæso, silere? Discipul. Grata commemoras, quæ non abhorrent à pia credulitate, etiamsi addideris, iustum IOSEPH cum puero IESV nonnunquam vnà cecinisse. Sed hæc hactenus; quæ seculi prudentibus in oculis suis nugæ videbuntur aniles, & indignæ; quasi non multo amplioris humiliationis, vel Crucis mysterium; vel lotio pe- dum sit, &c. Quæ quia IOSEPHVM quoque Mu- sicum faciunt, meritò videbantur, integrè reci- tanda.

Sed his insuper de mea inopia aliqua addam pro eodem nostro IOSEPHO. 1. Quod vsita- tum est alijs omnibus, ac nominatim Iudæis, non est credibile, prætermissum à IOSEPHO. At o- mnibus parentibus vsitatum est, canere coram par- uulis liberis; ac nominatim Iudæis, canere ante, & post mensam. Corn. ad Eph. cap. 5, & in Matth. cap. 26. v. 30. 2. Musica medium est aptissimum ad inflammandum diuino amore pectus. Quò utique non abstinuit IOSEPH optimus filius Dauid, e- iusque imitator. 3. Ipse met Christus, Passionis suæ initiō, hymnum bene longum, septem psalmis, qui inter 111. & 119. surit, constantem, cecinit, vnde Conc. Tolet. IV. ait, nos habere exemplum hy- mnos cantandi. At nemo vicinius imitatus est Chri- stum, quam IOSEPH. Sicut ergo Christus Mu- sicus cœlestis est, ita est & IOSEPH. 4. Nemo

plura prædestinationis signa habuit. At inter hæc
etiam Musica deuota est, utpote pars aliqua lætitia
cœlestis.

ELOGIVM XLVIII.

I O S E P H

Theologus profundissimus?

THeologia nobis h̄ic est Scientia sacra, ac reuelata, saltem mediatè, de Deo, rebūsque diuinis comparata; quā vt Augustin. lib. 14. de Trinit. cap. 1. ait, Fides gignitur, nutritur, defenditur, roboratur. Cuius studiosum fuisse IOSEPHVM, iam supra ostendi. Elog. 39. dum probarem, tricennarium fuisse Auditorem IESV. Non enim, quemadmodum nostrorum mos fert temporum, studiosi munus à munere Auditoris, licentia viuendi auulsit. Nihil igitur mirum esse debet, si vocem ipsum Theologum profundissimum.

Sed præterea alia quædam sunt, quæ rem nobis prope demonstrare videantur. Nam 1. Ipsum Theologiæ obiectum tum attributionis, tum formale Quod, simul fuit Professor eiusdem; Deus inquam, optimus maximus. Neque hæc felicitas vili aliij contigit, præterquam MARIAE Matri Dei; si quidem æstimemus diuturnum tempus studiorum. 2. Hic ipse Diuinus Professor nulli unquam Discipulo adeò obligatus fuit, quemadmodum huic, quem sustinuit putari Patrem carnalem, reipsa vero

verò agnouit coluitque ut Patrem , ijs omnibus modis, quibus sine generatione Pater quis esse potest. 3. Vicissim inter omnes homines , sola excepta Virgine MARIA , optimè de eodem Professore meritus est IOSEPH. At fieri nequit , ut vel obligationis suæ, vel meritorum cuiusquam , obliuiscatur talis tantusque Professor. 4. Nihil ad docendum aptius est , quam si Magister Discentium oculis subijciat claras alias rerum percipientiarum ideas. At hoc Deus IOSEPHO cumulatissimè præstítit. 5. Ideas istas in primis MARIA IOSEPHI coniunx & condiscipula optimè intellexit: Ut enim Luc. 2. v. 19. testatur , conseruabat omnia verba , conferens in corde suo. At cor ipsius, IOSEPHVS fuit. In IOSEPHO ergo contulit, velut repetens , ruminans , & expendens cum ipso, collatitia opera , quæ prius audiuerat , & viderat. 6. Hęc eadem Virgo, non paucos clientes suos, vnis precibus ad Deum filium suum fusis , repente Theologiam simul omnem perdocuit. At primus omnium Clientum eius IOSEPHVS fuit. An ergo primas eiusdem preces reiçere Filius ille potuit ? 7. Inductione partium optimè probatur totum. At ostendi inductione potest, IOSEPHVM Theologiae partes singulas complexum esse.

Nam 1. vt Gratian. lib. 5. ex consensu quorundam Sanctorum docet, probabile est , adhuc in hac vita clare & intuitivè aliquando vidisse essentiam Dei , prout de Apostolo Paulo concedit S. Thom. in 2. 2. q. 175. 2. Immediato ministerio,

consortio, & alloquio Angelorum sæpenumero
 fruitus est. Quis ergo de Angelis rectius loqui pos-
set? 3. Grauitatem peccati itidem ab Angelis
 audiuit; nempe tantam esse, à qua saluari homo
 non possit, nisi vnius Dei filij interuentu: *ipse enim*
saluum faciet populum à peccatis eorum. Matth. I. v. 21.
 4. Gratiam quoque ex IESV auctore gratiæ, ex
 MARIA puto aquarum viuentium eiusdem gra-
 tiæ, & ex suāmet anima, in cuius labium se illa pro-
 ximè effudit, abunde comprehendit. 5. Fidel
 mysteria pleraque ac præcipua coram aspexit in
 tanta motiuorum credibilitatis luce proposita, vt
 nemo vñquam vñterius progressus sit. 6. Idem
 attigit supremum spei & charitatis apicem; vt pote
 Pater Filij Dei, promissionibus, beneficijs & illu-
 strationibus maximis illuc euectus. 7. Studuit
 deinde Iustitiæ in omni vita, ideoque nomen Viri
 iusti ab Euangelista accepit. 8. Adhæc Fortitu-
 dinem in exilio, & temperantiam, etiam moribus
 expressit. 9. Prudentiæ tantopere se dedit, vt ni-
 hil aggredi vellet, nisi prius secum ipse & cum An-
 gelis deliberasset. Tandem vero & Incarnationis,
 & Sacramentorum, quæ id temporis erant, diffi-
 cultates præcipuas ipsem exhausit. Quod tamen
ego hic explicare supersedeo, fretus Sapientia Le-
gentium, qui vtique mecum fatebuntur, IO-
SEPHVM esse profundissimum
Theologum.

ELO.

ELOGIVM XLIX.

IOSEPH

Religionem perfectissimam professus.

Si verū sit, Religionem 1. Martyrio comparata. 2. ad paradisum cœlūmque proximè accedere. 3. promereri plenariam peccatorum remissionem. 4. centuplum esse à Christo promissum, Matth. 19. v. 29. 5. Esse certissimum pignus vitæ æternæ. Et 6. Spirituale matrimonium esse animæ cum Christo, omnibus matrimonijs dignius, amabilius, iucundius ac fructuosius, negare profectò nemo potest, IOSEPHVM quoque Religionem suscepisse ac palam professum esse. At verū est prius; uti cum Theologis demonstrant Ascetæ. Ergo & posterius verum est. At implicat prædicari genus de aliquo, nisi in certâ quadam specie. Si ergo IOSEPH Religionem in genere professus sit, hanc, vel istam, vel illam, &c. professus est. At hoc quis dixerit, dām Religiosi status singuli, quasi æmulatione quādam pia concitati, suo illum cætui adiungunt, siue Socium, siue Ducem. In quam litem ego hodie falcem non mittam, acquiescens ijs, quæ in 1. ad Cor. 1. v. 9. ait Apostolus.

Quæ quidem alij, vt lubet, accipere poterunt. Interea vero certum id esse fixūmque debet, siquidem aliquam Religionem IOSEPH professus sit, professum esse perfectissimam. Et Ratio est, quia, quod quis ad perfectiorem finem prædestinatur, eo

prædestinatur ad media perfectiora. At est ex una parte IOSEPH prædestinatus ad perfectissimum finem; ex alia, perfectissima Religio est perfectissimum medium consequendi eum finem. Ergo IOSEPH re ipsa professus est perfectissimam Religionem.

Huc ergo tandem recidit proposita quæstio, quænam in specie Religio reliquis perfectior sit. In specie, inquam; quia consultò succidimus hinc nihil profuturam determinationem alteram, cuinam particulari Religioni primas perfectionis demus. In illa etiam latitudine speciei, & scopuli, & fluctus objiciunt se nobis, quos euitare labor erit. Verum sub Angelici Doctoris auspicijs quis potest esse meus, nisi vanus?

Cum hoc ergo 1. Tria sunt Religiousæ vita genera; nempe unum, quod agit; alterum, quod contemplatur; tertium, quod agit, & contemplatur. Ac primum ex his secuta est Martha; alteri se Magdalena addixit; tertium denique Christo & Apostolis placuit. 2. Genus alterum vitæ Religiousæ, quod contemplantium est, excellentius est primo Agentium. Ratio est 1. quia Luc. 10. v. 41. ait Christus; *Martha, Martha, sollicita es circa plurima, &c.* MARIA optimam partem elegit. 2. quia excellentius est occupari circa finem, quam circa media. At qui contemplans occupatur circa finem, quo obtentò cessat actio; at agens circa media occupatur. 3. Mixtum genus ex contemplatione & actione excellentius est quolibet alio diuisim sumpto, sal-

ptō, saltem in hoc præsenti viæ statu. Ita S. Thom. 2. 2. q. 188. a. 6. & q. 189. a. 8. Rationes sunt 1. plus est illuminare, quām lucere. At mixtum genus ardet & illuminat. 2. quia MARIA, tantūm optimam partem, & non optimum totum, elegit. 3. quia tale vitæ genus duxit Christus cum Apostolis, ducuntque modò Episcopi. At hoc haud dubiè perfectissimum est. 4. quia non tantum aëlio contemplationem non destruit, sed eandem persæpe iuuat, siquidem fini accommodata sit. Hoc ergo genus vitæ religiosæ, etiam IOSEPH, professus est, sub tribus votis. Quām enim causam habuit Virginitatem vouendi, habuit & Paupertatem, cum Obedientiâ, vouendi. Christus quoque Pontifex summus auctoritatem votis haud dubiè dedidit. Denique mendicasse hunc satis clarè colligitur ex Suar. Disp. 28. S. 2. vt proinde neque hoc ignores, IOSEPHVM ex ordine, siue statu, mendicantium fuisse.

ELOGIVM L.

IOSEPH

Vir secundum cor Dei.

Multarum instar laudum est, esse Virum secundam cor Dei. Ideo quærere non destitit etiam Dominus illum, 1. Reg. 13. donec inueniret Dauid filium Isai. Verum successere Dauidi mortuo æstates bene multæ, quibus ne qui-

K 5

dem

dem si in Lucernis scrutatus Israel esset, inuenturus fuerit Dauidi similem virum secundum cor Dei. Serò tandem, vbi venit plenitudo temporis, misit Deus filium suum, ad Gal. 4. v. 4. denuo quæsitum; qui illico, ut verbis vtar Bernard. Serm. 2. super Missus est, IOSEPHVM, tanquam alterum Dauid, inuenit iuxta cor suum, cui tutò committeret Sacratissimum sui cordis arcanum. Vbi quidem mihi verba singula mirificè extollere videntur eundem nunquam satis laudandum IOSEPHVM. Sed iam officium meum præuertit Carthag. lib. 9. Hom. 7. Cuius ego vestigia, has inter angustias Lucubrationis meæ, isthic premam solùm, declaraturus paucis, IOSEPHVM non tantum esse Virum secundum cor Dei, sed etiam esse ipsissimum cor Dei.

Igitur 1. Cor à cura dicitur. At hanc tam Deus circa IOSEPH, quam IOSEPH circa Deum adhibuit maximam.

2. Pulmonum ventilabro temperatur Cor à nimio sanguinis æstu. Hoc quoque tum Deo, tum IOSEPHO contulit Spiritus sanctus; cuius nomen ne quidem auditum est vnquam in veteri Lege, sed primùm insonuit tempore IOSEPHI, quò & amor Dei ex cœlo in terram, & è terra in cœlum validius exarsit. Ibi enim uero Spiritus ille diuino ventilabro utrobique sustulit sanguinis æstum, æstum, inquam, iræ, siue iustitiæ, in Deo, & amoris incasti in IOSEPHO, ne quidem fomite concupiscentiæ relicto.

3. Cor alternis motibus constringitur & dilatatur.

latatur. Similiter verò tam Dei cor quām IOSEPH primò constringitur per timorem; dein per lætitiam dilatatur. Loquor enim hīc de Deo incarnato ex Virgine, quem cum parentibus suis vicissitudines illæ per omnem vitam exercuere.

4. Cor hominis versus sinistram partem inclinat, secūs quām aliorum animalium corda solent, quæ nonnisi in medio sunt. Id autem eo consilio fecit Author naturæ nostræ Deus, ut desideria nostra præcipue inclinaremus ad partem sinistram aduersitatum. Ipse quoque Cor Filij sui, ac IOSEPH illuc iugiter depresso. Certè IOSEPH, comperto illum Dei, ac suum Filium in Ligno, nostri causa peritum, quoties deinceps quodcumque lignum manibus subiecit, simul cor suum dulci recordatione affixit ligno illi viuifico, paratus ibidem, & compati, & commori. Barry.

5. Cor duas intra se valuulas habet, auribus humanis persimiles, quas etiam ob hanc formam auriculas appellant Medici. Has iterum in corde Filij Dei qui quis facile deprehendet, memor, subditum fuisse parentibus suis factūmque pro nobis obedientem usque ad mortem Crucis. Verū & IOSEPHO suo debetur obediendi laus; quam infra Elog. 88. singillatim describam.

6. Cor amoris sedes est; ideoque amor cùm pingitur, sub cordis schemate exprimi solet. At quid est aliud Deus, nisi amor, merūmque cor, quo sui quodammodo oblitus fertur in IOSEPHVM vñaque nos. Et IOSEPH quidem eidem cereum suum

suum cor, substrauit sine mora, inuitans cæteros exemplo suo, vt & nos ab amore diuino confignaremur, vel si ferrei simus aut plumbei, colliqueceremus. Ideo idē aliquando spectabilem se præbuit, manu sinistra præferentem Cor supernè flamas euibrans. Faxit autem Deus, vt his flammis subigatur etiam nostrum Cor, vt enim S. Augustin. lib. 1. Conf. cap. 1. agnouit; *Fecisti nos Domine ad te, & inquietum est cor nostrum, donec requiescat in te.* At requiescimus in Deo, si omnes eius voluntates faciamus. Hoc ergo agendum iam est, quod olim egit IOSEPH, Vir secundūm cor Dei.

ELOGIVM LI.

I O S E P^H

Septem maximis doloribus exercitus,

SI Christum oportuit pati, & ita intrare in gloriam suam, mirari nemo debet, eandem viam oportuisse prius IOSEPHVM pertransire. Est enim hic parentum amor & cura, vt quam postea filij ingressuri sunt viam, ipsi antea suomet periculō prætentent. At verum est, pati oportuisse Christum. Id namque prolixè ex Mose & omnibus Prophetis Luc. 24. v. 27, ostendit. Oportuit ergo antea etiam IOSEPHVM pati, & quasi prætentare viam Regiam Crucis. At quis ritè hanc ipsam viam, grauēsque dolores eiusdem enumeret, tot annorum spatijs distans? Nobis certò ex Scripturis

pturis sacris, eò quòd ferè de Christo tantùm lo-
quantur, nonnisi dolores septem à IOSEPHO to-
lerati occurrunt, quos tamen ante nos dudum Ma-
iores nostri & agnouerunt, & reveriti sunt. Ab his
autem acceptos ego quoque posteritati, quoad ca-
lamô meô consequi potui, transmitti exopto.

Igitur primus IOSEPHI dolor fuit cùm inie-
cta menti grauissima dubitatio, deferendi clam
Vxorem summè dilectam, totamque Spiritus S.
de quò grauidatam videbat, relinquēndi. Quam
quidem dubitationem alij negant ex humilitate
conceptam, (cuius contrarium supra affirmabam);
ponuntque metum & suspicionem eius causam.
Sed non perinde dolorem minuit quisquam. Cum
enim is nascatur ex apprehensione mali, videtur æ-
qualis esse utrobiique, quia & maximum malum
est, deferere coniugem, quam retinere teneris. Id
solum obiter notari cupimus, si IOSEPH timuit,
ne suâ maritali præsentia, Virgineæ Conceptioni
Matris Dei & Dei filij officeret, frustra profectò in-
quiretur dolendi causa maior. At hoc mihi mul-
tisque alijs verisimilius est.

2. Dolor, cùm IESVM Dei filium, in stabu-
lō, duro fœno incubantem, & frigori hiberno ex-
positum vidi. Vbi singula, quæ siue tali filio, siue
Matri eius, fuerunt dolendi causæ, in paternum
peccatus IOSEPHI, vnō velut impetu, irruerunt.

3. Cùm Circumcisioni IESV siue vt Patri-
nus, siue etiam vt Minister adstitit; collegitque san-
guinem eius; ac carnem abscissam præputij. Quod
si spe-

ei spectaculum longè acerbissimum fuit, quia probè sciebat ex adeò rubente aurorā secuturum aliquando imbrē sanguinis totius, vitæque inevitabilem interitum,

4. Cūm Simeonis Sacerdotis ac Prophetæ tristissima verba, audiuit. *Ecce positus est hic in ruinam, & in resurrectionem multorum in Israel, & insignum, cui contradicetur, & tuam ipsius animam pertransibit gladius.* Luc. 2. v. 35. In quibus verbis aduerte sis memorem ad hæc *tuam ipsius animam.* Referri enim possunt æquè ad IOSEPHVM, ac IESVM. Sed hoc fortè magis ex coniectura dicitur. Interim tamen facilè alia complura obiecta doloris inueniris pro IOSEPHO tam tristem Simeonis prophetiam audiente,

5. Cūm metu Herodis in Ægyptum exulabijt cum IESV puero, & MARIA matre eius, incertus de loco, tempore, victu, vestitu, cæterisque omnibus necessarijs comparandis. Isque dolor totum septennium tenuit,

6. Cūm ex Ægypto reuertens audijt regnare Archelaum, Herode patre multò immaniorem. At erat Herodes tamen supra exemplum crudelis. Quantum ergo, Deus bone, ex Archelao metus in IOSEPH incubuit?

7. Cūm IESVM duodecennem nihil tale cogitans, perdidit, perditumque toto triduo quaeruit. At erat IOSEPHO IESVS omni thesauro pretiosior.

Cæterum hæc ut assequare propriū, scito li dolores

dolores istos fuisse internos, qui externis grauiores sunt, ut docet S. Thom. I. 2. q. 35. a. 7. & q. 37. a. 1. 2. processisse ex intima apprehensione mali præfentis. 3. Malum ybique ex Christo quandam infinitatem traxisse. 4. IOSEPHVM nulla sua culpa eos omnes dolores tolerasse. 5. Propter Christum summè diligibilem, & dilectum omnes sustinuisse. 6. Infinites maiores, eius causa, perferre optauisse. 7. Ad Christi Patientiam exprimendam nullum ynquam proprius accessisse, &c.

ELOGIVM LII.

IOSEPH.

Septem maximis gaudijs perfusus.

Non falli Deus propter omniscientiam, nec fallere propter bonitatem, etiam materialiter, potest. At, inquit ille per Dauid psal. 93. v. 19. in personâ hominis iusti: *Secudum multitudinem dolorum meorum in corde meô, consolationes tuæ lœtificauerunt animam meam.* Si ergo IOSEPH nostri septem maximis doloribus exercitus est, prout proximè ostendi, meritò Deus tristissimum cor eius alijs septem gaudijs æquè magnis perfudit. Hæc nunc gaudia ex Paulo de Barry c. 6. & Carthag. lib. 4. Hom. 3, ynde dolores quoque accepi, proferam.

Ac i. est; Cùm animi pendens, à Gabriele Seraphinô Angelô suauissima hæc verba audiuit: IOSEPH

SEPH fili David, noli timere accipere MARIAM coniugem tuam; quod enim in eâ natum est, de spiritu sancto est Matth. 1. v. 20. In quibus verbis equidem censeo, IOSEPHO summam obtigisse votorum omnium, quorum esse capax animus humanus potest, simul enim diuinò oraculò possessionem certam aeternamque adiit, non solùm coniugis suæ inter omnes supremæ, sed etiam Filij Dei inde nati. Tam verò hæc solæ duæ voces, *Noli timere*; etsi à reliquis auellantur, causa summi alicuius gaudij haud dubie fuerunt. Lege-sis enim Matth. 6. v. 50. c. 14. v. 27. c. 28. v. 5. & 10. Marc. 16. v. 6. Luc. 2. v. 10. c. 5. v. 10. c. 8. v. 50. c. 24. v. 36. Ioan. 6. v. 20. & fatebere nobiscum, nihil optabilius esse posse verbis, **NOLI TIMERE**, iubente Deo prolatis.

2. Cùm in stabulô Bethlemiticô Saluatorem Mundi recèns de Virgine natum adorauit, vñ cum totô Angelorum exercitu, vt Corn. in 2. Luc. ait, dulcissimè ac deuotissimè accinente. Quō tempore ijdem Angeli, promissum initiò creationis suæ incarnando Verbo homagium, re ipsa præstiterunt incarnato, iuxta illud ad Hebr. 1. v. 6. Et cùm iterum introducit primogenitum in orbem terræ, dicit: *Et adorent eum omnes Angeli Dei.* At quid magis volupe esse potest tali tantoque spectaculô, vbi Creator in carne reperitur cum suis præcipuis Creaturis?

3. Cùm nomen IESVS, à Deo & Angelis præscriptum primus omnium hominum pronunciavit, imposuitque Filio Dei, qui se *Filium hominis*

vocat

vocabat, siue in gratiam MARIAE, quæ per antono-
masiam homo est, siue potius IOSEPHI ipsius;
dicitur enim τὸ ἄνθρωπος, hoc est hominis viri; ne-
moque, ut ex dictis patet, pluribus nominibus est
Pater IESV, quam IOSEPH Vir MARIAE, stirps
yltima Dauidis, & proxima.

4. Cùm à Simeone intellexit, IESVM tot
tantisque laudibus celebrari; scilicet esse Saluato-
rem Mundi; Lumen ad reuelationem Gentium;
gloriam plebis Israel; Auctorem Resurrectionis
multorum. Quis enim Pater non delectetur de tan-
ta filij sui felicitate? At huic æquati nulla alia potest.

5. Cùm eundem IESVM vidit in ingressu
Ægypti vnâ suâ præsentia inclinare Perseidem ar-
borem pro diuina habitam, deiçere idola à Dæmo-
nibus insessa, eosdemque etiam ex regno profligare.
Fuit namque victoria hæc Symbolum eius,
quam postea in cruce consummatus erat contra
omnes Tartareos Spiritus.

6. Cùm denuò iussus est Angelica voce, cum
Matre & Filio redire in Iudæam. Qui nuncius vt
finem attulit ærumnarum grauissimarum, quibus
pæne confectus fuit, ita initium dedit lætitiae mul-
tiplicis, cuius vnica Nazarethana Domus conscientia
est, nemine illuc arbitro admisso.

7. Cùm IESVM reperit in templo, disputan-
tem audiuit, domumque ad diuturnam commora-
tionem reduxit.

Atque hæc gaudia eodem animo, quô dolores,
accipi volo. Illud præterea aduerte, et si, tum

L

dolo-

dolores, tum gaudia intra genus suum maxima fuerint, maiora tamen fuisse gaudia doloribus. Imò impossibile est, aliquam tristitiam, vel dolorem esse summum malum; ut docet S. Thom. in 1.2. q.39. a. 4. in corp. Non est autem impossibile, aliquod gaudium esse bonum summum.

ELOGIVM LIII.

I O S E P H

In virili ætate omnibus senibus maior.

IMmeritò irascuntur Pictoribus aliqui, propterea quòd IOSEPHVM pinxerint senio curisque grauem, cernuo vultu affixum terræ, ac rugis canisque obsitum. Didicerunt enim uero id ex Epiphani. hæresi 51. & 78. & Cedreno octogenarium constituentibus; quibus aliud quiduis credimus alijs in rebus.

Verùm, liceat dicere tantorum Virorum pœ, idem est veracitatis humanæ, qui viarum trames, Nec via enim vlla, nec veracitas ex omni parte integra est. Eligenda ergo à meipso via est, quoad iudicio assequi possum, optima, & illa intrepide tenenda. At ea est virilis IOSEPHI ætas, cùm in manus MARIAE venit, vt Sponsus, & custos Virginitatis illibatae. Quam ætatem illi tribuunt Suan Disp. 7. S. 3. Viguerius in inst. cap. 20. §. 9. Maior in 1. Matth. Carthag. lib. 4. Hom. Salian. ad ann. Mundi 4051. Castr. cap. 4. Barrad. lib. 6. cap. 8.

Bonif.

Bonif. mihi fol. 41. sed hi tamen non determinant
ætatis annos, uno Maiore excepto, qui triginta, aut
non multo plures posuit: Ego autem eos ipsos eti-
am ad quadraginta extendi fino, illam nempe æta-
tem, quæ sifferre matrimonij onera, prolem in-
quam suscipere, & eam cum coniuge tueri ac su-
stentare possit.

Cuius Rationes sunt 1. Quia Isaïe 62. vbi de
tempore aduentus Messiae sermo est, dicitur v. 5.
Habitabit enim iuuenis cum Virgine. At senex utique
iuuenis non est. Non ergo IOSEPH habitans cum
Virgine senex fuit; sed iuuenis. Et meritò; quia
Lyran. locum hunc interpretans; *habitabit*, inquit,
iuuenis cum Virgine, vt IOSEPH cum MARIA, Va-
lerianus cum Cæcilia, Chrysanthus cum Daria.
2. Quia teste Luc. 3. v. 23. IESVS putabatur fi-
lius IOSEPH, carnalis scilicet. At senis decrepiti,
cuiusmodi octogenarius est, filius aliquis putari
non potest, saltem ab ijs, qui aliud non cupiunt,
quam vita famaque ipsum funditus deijcere; prout
fecere Iudæi. 3. Quia eiusmodi, par est, fuisse
coniugium IOSEPHI & MARIAE; cuiusmodi
recta ratio dictat debere esse aliorum. At hæc dictat
non debere esse nimiam im proportionem inter vi-
rum & fæminam. 4. Quia IOSEPH appellatur
Luc. 1. v. 27. Vir; itemque Matth. 1. v. 16. Vir
MARIAE. At hæc vox, Vir, in sua propria signifi-
catione, quam cæteris paribus Sacrae Litteræ præ-
ferunt, distinguit Virum à sene. 5. Quia senex si
fuisset, non ipse MARIAM custodire potuisset, sed

hæc ipsum debuisset custodire. Quid autem custodire dicimus? debuisset, inquam, manu ducere, gubernare, alere, &c. Senem hunc. Quasi verò tenella Virgo aliud, quod ageret, non haberet; & Ægyptus Nazaretho, ac Hierosolyma, quò quotannis peregrinabantur, prorsus contermina esset. 6. Quia, quæ causa sacerdotibus fuit, properandi matrimonium MARIÆ, etiam fuit non nimium differendi matrimonium IOSEPHI. Si ergo MARIAM non potuit à matrimonio eximere votum Virginitatis, neque idem potuit eximere IOSEPHVM ad usque decrepitam ætatem, in qua ne quidem sine risu & ludibrio spectantium nouam nuptam deducere poterat.

Sed hic mihi os penicillis suis pictores obli-
nere conantur. Verum viuo adhuc, & colores o-
mnes abstergere possum penicillo linguæ, quali non
ante multos annos abstersit Theophilus Raynau-
dus, accusans hoc hominum genus portentosæ pie-
tatis. Si tamen, quod malo, audire me antè velint,
suadeo, ut ijs, qui se incessunt, dicant, IOSEPHVM
meritô Virtutis & Sapientiæ, senem fuisse, non an-
norum causa; adhæc paucos IOSEPHO similes
se reperire potuisse, qui iuuenem cum Virgine, in
tanta formæ ac morum indulgentia, impunè intue-
ri possent; ac demum labores suos ad simplicem
potius plebem, quam viros doctos attinere;
qui tamen illam informare sapienter de
omnibus possint.

ELO.

ELOGIVM LIV.

IOSEPH

Grauissimè vindicatus à Deo.

Pœna, inquit S. Thom. in I. 2.q. 87.a.3. & 4. proportionatur peccato secundum acerbiam tem, in iudicio diuinô & humanô. Si quis ergo nosse velit, quantum ij, qui IOSEPHVM offendere, peccârint, intueatur primò pœnam, quâ illos Deus propterea pessum dedit. Hi autem sunt præcipue Bethleemitæ, qui IOSEPHVM, apud se oriundum à Maioribus, non solum vrbe, & dominib[us] cognatorum, sed etiam diuersoriô publicô, vñâ cum prægnante matre partui proximâ, excluserunt. Tum verò commemorandi sunt etiam Herodes, & Archelaus Iudææ Reges, quorum ille IOSEPHVM in exilium fugere coëgit; hic ab exilio reducem, patriâ in Galilæam expulit.

Igitur ad Bethleemitas quod attinet, luere primò in suis met infantibus, quos per summum nefas prætulerant Infanti Diuino IESV. Cùm enim Herodes à Sacerdotibus & Scribis intellexisset non ablatum iri sceptrum ex Iudâ, & Ducem defomore eius, donec veniat qui mittendus est, Gen. 49. v. 10. in eam sententiam venit, se, qui primus externorum occupâisset id sceptrum, Messiam esse oportere. Id autem negabant præter Herodianos alij omnes; nuperque tres Magi Orientis, publicâ Religione alteri apud Bethleemitas nato Messia-

impensa, damnarunt. Hunc ergo Subuentaneum, ut videbatur, Messiam, etiam per innocentissimorum infantum cædem scrutari, tollerèque è mediò, decreuit, inductus maximè Magorum, adoratum puerum prodere nolentium, contra datam fidem, clandestinô abitu. Nec defuere, decreto immanissimi tyranni, Carnificum turmæ; sed confessim, velut indagine, cinxere omnes Bethlehemi fines totam inquam tribum Iudam & Beniamin, & quotquot vspiam Liberorum erant, qui nōdum biennium excessissent, conquisitos, in conspectu ciuium Bethlehemitarum, intra ipsa eorum mœnia, domosque paulo ante IOSEPHO negatas (Decker, in Thes. an. 10. ex Origen. & Nyssen.) crudelissimè trucidarunt; ne quidem Antipatrò ipsius Herodis filiò superstite relicto. Testantur que tum Aethiopes in Liturgia sua, tum in Mænis Græci ad 29. Decembris, eà solà lanienâ cæsa esse quatuordecim millia huiusmodi paruolorum. Vbi enimvero parentes omnes etiam ipsi grauissimas dedere pœnas Vltori Deo; quorum comploratio & vulnus multiplex usque in Rama extendit se, omni consolatione maior.

Sed Herodis quoque meminisse debemus, qui carnificinæ isti suæ vix momentò interposito, miserrimè succubuit. Simulac enim ea perpetrata erat, & IOSEPH cum suis ex Iudeâ aufugit, cœpit corpus eius calore tabifico torri; stomachus insatiabili fame vexari; cruciari viscera colicis passionibus; pedes pellucidò phlegmate distendis; infamia libi-

libidinibus membra fædissimis vermiculis, iuxta-
que putredine infestari, artus omnes neruique in-
genti cum dolore contrahi; donec tandem circa pa-
schale tempus impiam animam ad æuinternos infer-
nicruciatus transmisit. Ita Euseb. l. 1. Hist. c. 8.

At non dissimilis Herodi fuit Archelaus filius
eius, qui cùm initio Regni tria ciuium millia in ipso
templo ceu victimas, trucidasset, aliisque scelera,
digna sanguine paterno, perpetrasset, demum Au-
gusti iussu exul ire in Gallias debuit, qui IOSE-
PHVM ab exilio reversum, ne in patria consisteret,
crudelitatis notissimæ exemplis, in externam Ga-
lileæ provinciam compulit abire.

Hic ergo tum pœnas, tum peccata ipsa eo-
rum, qui IOSEPHVM persecuti sunt, vides. Sed
quælo te, transfer nunc animum ad dignitatem vi-
ri, quam præcipuè notam cupio. Est hæc eō ma-
ior, quo iniuria; & iniuria, quo pœna; & vicissim.
At est pœna longè maxima. Non est ergo iniuria
minor. At iniuria à dignitate offensi desumitur.
Si ergo iniuria par est pœnæ, maxima maximæ, di-
gnitas quoque JOSEPHI maxima sit, necesse est.
At licet omnia maxima sint, non tamen negare pos-
sumus, Deum, etiam in summo iustitiae rigore, &
circa iniuriam longè maximam adhuc mise-
ricordem esse, ut S. Thom. in 1. p. q. 21.

a. 3. & 4. docet.

ELO-

ELOGIVM LV.

IOSEPH

Baptizatus à IESV.

SI quæ IOSEPHO diuina Beneficia collata sunt, memoriae nostræ sacræ Litteræ prodiissent, hoc vtique labore supersedere poteram, quem vnum eius amor extorsit. At nunc ex innumeris nonnisi pauca pervenerunt ad nos. Æquum igitur est, tum nostro, tum tuo, Lector in hunc Diuum amori, laxare dicendi vela, pluraque Beneficia vulgo ignota aliunde colligere.

Inter hæc autem pœne necessarium mihi videtur Baptismi collatio. Poene; inquam, necessarium: Incertum enim est, magisne IOSEPH ad veterem, quam novam pertineat Legem; audieritne etiam seuera Christi verba: *Nisi quis renatus fuerit, Ioan. 3. v. 3. simillima illis Ioan. 6. v. 54. Nisi manducaveritis carnem filij hominis,* &c. Igitur cautiùs loquendum fuit, ne veritatis nauicula, in ipso suo exportu egressu, hæreret in vado, auxilijs speique impos. Sed iam animo totō, si quis in me est, connitar, ostendamque, Baptismo, Beneficio saltem utili, si non necessario, IOSEPHVM initiatum à Christo esse. Hoc mihi nulli quidem directe & explicitè dixere testes; quis enim hos ubique compararet? suasere tamen Rationes aliquot quas tibi presentandas, duxi.

Prima est; *Quia ipse met Christus, ab ipsa Baptismi*

ptismi Lege, utpote Auctor eius, planè eximius, accepit nihilominus à Ioanne Baptista Baptismum, & quidem pœnitentiæ solum, non gratiæ, ut docet S. Thom. in 3. p. q. 29. a. 2. neque ob aliam causam, quam propter exempli vim nobis profuturi, virtutemque omni ex parte perfectam. *Sic enim detet nos, me nempe, ac meos, implere omnem iustitiam,* Matth. 3. v. 15. At hæ duæ causæ IOSEPHVM Christo non minus virtute, quam sanguine proximum, manifestè concernunt, ut nil dicam, de plenitudine gratiæ Baptismo Christi propriæ, modòque sanctificandi certissimo ex opere operato.

2. Quia Christus illo adhuc tempore, quô nondum Baptismi Lex obligabat, (obligare enim non nisi prima post eius mortem pentecoste cœpit) baptizauit primò MARIAM Matrem, Euthym. in cap. 3. Ioan & Suar. Disp. 18. S. 3. Dein, Ioannem Baptistam. Auct. imp. oper. hic hom. 4. & Hieronym. cum Castrio cap. 15. & Cornel. à Lap. in 3. Matth. Atque etiam Petrum. Niceph. lib. 2. cap. 3. & Clemens Alexand. in 5. Hypotyposeon apud Sophron. in Prato cap. 76. Ac tandem alios omnes Apostolos, Euodius apud Corn. in cap. 3. Matth. Scrutare autem obscuriora iam causas, quæ Christum inducere potuere ad impertiendum his omnibus illud Baptismi Sacramentum. Sed necesse non est scrutari, quod in propatulo iacet. Scilicet aut Christus dignitatis, quæ officium consequitur, aut virtutis, quæ merita, rationem habuit. At dignitas in IOSEPHO maior fuit; Virtus au-

tem par, si non maior; dignitati, virtutique Ioannis, Petri & reliquorum; Et de virtute quidem postea videbo, cum sufficiat Dignitatis apex ex tot Paternitatum titulis, quos supra latè exposui, ad immensam altitudinem consurgens.

3. Quia qui confert Beneficia specialia aliqui, non videtur negare communia, siquidem alii unde haberi non possunt. At est Baptismus Beneficium non nisi commune; Christusque alia complura magis specialia contulit IOSEPHO. Ergo illud quoque Christus eidem contulit, siquidem aliis, qui conferret, non erat.

4. Quia nil magnopere opinioni isti aduersatur. Si enim quid esset, vel esset 1. Euodij testimonium apud Niceph. lib. 2. cap. 3. vbi dicitur Christus manibus suis Petrum tantummodo baptizasse. At hoc verisimile non videtur, propter ea, quæ dixi. Nil ergo inde ego expugnor. Vel 2. esset per brevis IOSEPHI vita, succisa nempe, antequam Baptismi nomen auditum est. At hoc quoque assertur tantum, non vero probatur. Imo contrarium eius confido probari posse. Sed tu modo respira non nihil; ut aures animumque alibi rectius aduertas.

ELO.

ELOGIVM LVI.

IOSEPH

Antiquus conuictor IESV.

Optabat S. Ignatius Parens noster, cùm Parisijs operam Litteris daret, nancisci eā in vrbe Herum aliquem, cui veluti Christo IOSEPHI instar, seruiret deuotam seruitutem. Sed id ei uotum, vt dispar est hominum sors & conditio, nequaquam ē sententia cessit. Licet ergo vni IOSEPHO, sic esse felicem, & quidem per annos admodum multos, nisi fortè hanc ipsam eius tam diuturnam felicitatem aliquis Parcarum Nepos succidat; quod vtique ferre non debeo, si possim non ferre. At lis hæc aliter absolui nequit, quām si declarem, quamdiu IOSEPH conuixerit seruientque Christo, ac Matri Virgineæ: Ob hanc ergo causam.

Dico 1. Verisimile non est, IOSEPHVM paulò post duodecimum Christi annum migrasse ē vita; quod Epiphanio Hæres. 78. Baronius credit de Augusto agens. Rationes meæ sunt; 1. quia Desponsationis IOSEPHI cum MARIA finis, maximam partem, periret. Is enim est, vt habeatur Paterfamilias, nutritius, & custos, tum MARIE, tum IESV. 2. quia de toto illo vitæ tempore, quod inter duodecimum & trigesimum Christi annū intercessit, aliud Lucas 2. v. 5 i. non dicit, quām; Et erat subditus illis. At dicide tam longo tempore non potest;

test, subditus fuisse illis, si eorum vnuſ non multo post eſt mortuus. 3. quia illigari curis domesticis nec Christum, nec Virginem decet. Quorū tamē alterutrum sublatō IOSEPHO planē necellariū eſſet.

Dico 2. Minūs adhuc probabile eſt, IOSEPHVM Christo ſuperuixiſſe. Quod aliās magnis Auctoribus placuit; puta Cypriano in Serm. de Paſſio. Dom. & Ambroſ. in cap. 23. Luc. Quibus malē Chrysostom. hom. 5. in 1. Matth. & Auguſt. addunt aliqui. Sed Rationes ego modō ſolas exhibeo, de auctoritate poſtea decreturus. Probatur igitur affertio 1. quia non appet, quomodo Christus ſine ſcandalo adstantium Crucis inimicorum ſuorum Matrem auferre Legitimo Viro, & hactenius, pro parente culto, publicē potuerit, & commendare alteri, ceu viduam, cūm vidua nondum eſſet. 2. Quia vtique IOSEPH etiam ipſe Paſſioni ac Crucis Christi adſtitifſet. An enim à mulieribus patiatur ſe vinci vir? an illum deferat morientem, quem viuentem in Aegyptum deduxit, indēque reduxit; quem etiam olim perditum, toto triduo, cibi, vt Gratianus refert lib. 4 cap. 4. potūſque expers tam ſollicitē requiſiuit? an denique præterito iſto ſuo tam charo IOSEPH, ad ultimum ſummi que pietatis officium aſcifeat ſibi Ioseph alium, ab Arimathia nempe, longē priori imparem?

Dico 3. Probabilius eſt, IOSEPH deſiſſe viuere, poſt Baptiſtum Christi ante Paſſionem eius, & quidem paulo ante nuptias Canæ Galilee, inter

inter quas & Baptismum, annum intercessisse rectè probat Suar. Disp. 26. S. 1. Porrò Auctores conclusionis sunt Hieronym. lib. contra Heluid. Cedren. in Comp. Hist. Bonavent. in vita Christi cap. 27. Gerson de S. IOSEPH. Canis. lib. 2. cap. 13. Salmeron tr. 41. Card. Tolet. in cap. 2. Ioan. Suar. cit. & alibi. Barrad. lib. 3. super verba: *Et erat Mater IESV ibi.* Castr. cap. 13. & nouissimè Carthag. lib. 18. Hom. vlt. §. 7. plures alios citans.

Rationes supra eas, quas iam attuli, sunt 1. Quia nulla, in nuptijs illis Canæ, fit mentio IOSEPHI. At erat ibi, præter IESVM & Discipulos, MARIA Mater IESV. 2. Quia dum Ciues eius Nazareni loquuntur de familia IESV, ex una parte tacent, IOSEPHVM eo adhuc tempore, viuere, ex alia parte satis clarè insinuant, non diu antè vixisse. Nonne enim, inquiunt, Ioan. 6. v. 42. *bic est Filius IOSEPH,* cuius nos nouimus patrem & matrem? 3. Quia neque tum quidem adeissè legitur, cùm Matth. 12. v. 47. dicit: *Ecce Mater tua & fratres tui foris stant, querentes te.* 4. Quia sic optimè defenditur Baptismus IOSEPHI; & quod haud dubiè in votis vnicè habebat, tempus aliquod audiendi Evangelicam Doctrinam, videndique progressum eius conceditur. 5. Quia ad id usque tempus conseruari Patrem hunc à Filio non minus decet, quam Patriarcham Jacob conseruari à Joseph Filio.

ELO-

IOSEPHINA
ELOGIVM LVII.
I O S E P H.

Ad mortem beatissimam à IESV præparatus.

Tria sunt probationum genera, ac quidam quæ si gradus, quibus præsens Lucubratio nititur, Primum ex Scriptura, S. Concilijs Traditionibus, & vnanimi patrum consensu petitum, cui refragari, Catholico nefas est. Alterum in Auctoritate Doctorum placitisque consistit, quò priori probationis genere destitutus recipio me. At euenit non raro, vt neque istud inueniri possit, ibi ergo ad tertium confugiendum est, quod coniecturæ prudentes, præsumptiones, & iudicia pariunt. Si ergo nonnulla ex his, quæ de IOSEPHO scribo, neque ad primum, neque ad alterum probationis gradum pertingant, noli, obsecro, apocrypha, hoc est digna tenebris, appellare. Nam apocryphum dupl. citer accipitur; 1. pro eo, quod Hagiographum, siue Canonicum non est; 2. pro eo, quod non nisi tenebris ac silentio dignum est. At, subsumo, non quidquid non est Hagiographum, siue Canonicum, illico dignum tenebris est, & 2. modo apocryphum, vt docte obseruat Iacobus Kellerus de Cathol. Papat. a. 16. cap. 1.

Igitur videndum hinc prius est, quibusnam argumentis præsens Elogium lucem fidemque mereatur. Ante omnia stant pro illo testes Gerson in lo-

in Iosephina S. Bernardin. p. 4. Serm 12. Gratian. l. 4. in fin. Carthag. l. 4. Hom. 2. & alij plures. Deinde pro eodem stant Rationes variæ minimè leues, quarum aliquas tantum attingam.

1. est; Decet, IOSEPHVM sic à IESV esse præparatum. Ergo præparatus est. Antecedens patet, quia nihil omissum est à IESV quod decet;

2. Dedecet, non esse præparatum. Ergo præparatus est. Antecedens constat ex quarto Decalogi præcepto; *Honora patrem*, &c. At hoc est humani diuinique iuris vbiique recepti, vbi ius adhuc habet locum. Ergo in eo, neque Deus Deique Filius ex Virgine natus quoad substantiam, dispensare potest. Vel ergo IESVS est Filius IOSEPH; Vel non est. Si non est; MARIA imperitè dixit; *Fili, quid fecisti nobis sic?* Ecce Pater tuus, & ego dolentes quærebamus te. Si est, honorare debet etiam ipse IOSEPHVM patrem suum. At vbinam magis, quam in casu extremæ necessitatis, siue mortis? Dicendum ergo est, ad hanc à IESV filio suo præparatum esse IOSEPHVM patrem.

Sed pergo nunc, & singillatim ostendo, quo modo idem re ipsa præparatus sit. Eum modum nobis in primis exactè tradidit Isidorus Isolan. lib. 1. de S. IOSEPH, ad Adrian. VI. Pontificem ex quadam Orientali Historia fide dignâ, in qua Christus Discipulis suis illam ipsam præparandi methodum exposuit. Deinde autem Gerson alia eodem spectantia, itemque Carthag. adiecerunt, quæ tibi omnia, velut in Satura, promiscuè apponam.

Ae 13

Ac 1. misit IESVS Angelum decretæ mortis nuncium, & tempus designauit. 2. Ei nuncio summa cum animi promptitudine assensit IOSEPH; cum dicto nulli alteri usurpato; Cupio disfolui à Christo homine, & esse cum Christo Deo meo. 3. Idem petijt Michaëlem, Angelorum omnium, etiam Seraphinorum, Principem, cum tutelari suo Angelo, lœtis vultibus morienti sibi adesse, simulque obtinuit 4. Ipse IESVS ac MARIÆ coniunx ad IOSEPHVM se contulerunt, sederuntque ad caput lecti, & decumbentem dulcissimo colloquio, aspectuque recrearunt. 5. Ibi IOSEPH, Confiteor, inquietabat, ô IESV te esse verum Deum & Saluatorem Mundi, te quoque ô MARIÆ esse immaculatam virginem, & Matrem Dei. Tum 6. erumpens in verba Simeonis: *Nunc dimitis, &c.* quantas potest gratias egit assidenti IESV. Vicissim IESVS 7. laudat præstata obsequia, promittitque præmium æternum. Ad hæc 8. Legatum constituit ab animas Limbo inclusas; quia appropinquaret redemptio illis; celeremque Resurrectionem promisit. Demum 9. cùm manus suas IESVS & MARIÆ manibus inseruisset, cùmque aliud in ore, oculis & animo non haberet, quam eosdem IESVM & MARIAM, prius acceptâ benedictione à IESV dormienti similis, migravit à mortali ad immortalem vitam; quam nobis IESVS intuitu IOSEPHI Patris sui concedere dignetur. Vide hic etiam Bernardin, de Bust. l. 12 de De spons.

ELO.

ELOGIVM LVIII.

IOSEPH
A IESV & MARIA
 comploratus.

SI IESV, erga IOSEPHVM recens defunctum, spietatem comparem, cum pietate quorumcunque Veterum, quorum meminerunt Litteræ Sacræ, fiderter affirmo, etiam ea ipsa pietate suā, solum atque vnicum complexum esse omnia ac singula priscæ pietatis in defunctos exempla.

Nam 1. Iuxta Orientalem Historiam clausit mortuo IOSEPHO oculos, & os composuit IE-SVS, etiam supra Tobiam pius, qui Tob. 14. v. 15. solum oculos clausisse Sacerorum legitur. 2. Eadem IOSEPHO IESVS Sepulchrum comparauit, (pretiō, vel prece incertum) in valle Iosaphat, loco sepulchro Mariæ coniugi vicinissimō, idque perpetuum ac semper gloriosum futurum. Cuiusmodi utique præstantius est sepulchro Saræ, licet in eo sepulti sint Abraham, Isaac, & Iacob, itēmque Rebecca & Lia. Hoc enim tandem Turcis in suæ superstitionis templum cessit, ac profanatum est. Sed neque Iosia sepulchrum ætatem ac memoriam tulit. Dic enim, ubi id inveniri possit? & si possit, an æquè gloriosum modò sit, ac fuerit. Equidem evolvi peregrinationes non paucas; at de Sepulchro Iosia præaltum vbique silentium est; contra verò sepulchrum IOSEPHI, quamvis octo &

M quadra-

quadraginta gradibus infra terram, nunc temporis
sit, eminet tamen, & gloriam suam magis magis
que propagat. 3. Non contentus sepulchrum
comparasse, feretrum ac Matrem pullâ veste se-
quentem, ad usque locum quietis, simili in veste
comitatus, & postea consolatus est. Ita Gerson. In
quo denuo fateor, ignorare me, quod exemplum
pietatis, etiam potuerit sequi. Nam tametsi alij
quoque suorum cadavera destinatis sepulchris in-
tulerint uti intulisse legimus Ioseph cadaver Pa-
tris Jacob, Gen. 50. non istamen vestem posu-
it, aut aliam accepit; nec defuncti coniugem conso-
latus est, sed potius in morem militaris exercitus,
ascendit in terram Chanaan cum curribus & equi-
tibus, & multitudine hominum. 4. Super de-
functi corpore, ac tumulo lacrimas profudit, velut
adiuvans MARIAM Matrem suam, quæ desideri-
um Viri, adeò sancti & utilis sibi, lacrimis testari
satis non potuit. Idem Gerson & Barrad. l. 6. c. 8.
Et ego hic lacrimarum causas frustra scrutor. Nam
quid amplius dici potest, quam quod IESVS sit fi-
lius IOSEPHI & MARIAE; hi vero parentes eius:

Sed lacrimari, inquires, turpe est viro fortis?
Quis neget, si quidem debilitas animi impar dolori
in causa sit? At procul est à Christo debilitas hæc:
profundit enim lacrimas suas, vt testetur pietatem
suam, merita chari parentis, miseram humani ge-
neris conditionem, suum pro eodem sublevando
vehemens desiderium. Et has lacrimas nullō un-
quam risu distinguit, semper serius, ac grauis, vt

etsi

et si aliquando oculi exarescant, non cesset tamen animus alienâ tristitia, cùm propria deest, intra semet laborans. Ut verò lacrimantis IESV, recorderis semper, præter illas pietati datas, nôris, ipsum ternis vicibus oculorum laxâsse fontem, Nempe in morte Lazari Ioan. 11. v. 35. aspectu breui periturae Ierosolymæ Luc. 19. v. 41. ac demum in Cruce, ad Hebr. 5. v. 7+ vbi *preces supplicationesque cum clamore validô & lacrimis offerens, exauditus est pro sua reuerentia.*

Postremò autem diem paterni obitûs, qui in vigesimum Iunij, ut Orientalis Historia refert, incidit, anniuersaria Religione exornauit Diuinus Filius. Iis enim, qui, in honorem mortui sacrificium Missæ eò die oblaturi essent, singularem benedictionem, promisit. Quâ tamen haud dubiè neque nos carebimus, qui ritum Ecclesiæ Romanæ sequimur, & festum sancti celebramus 19. Martij ut neque carebunt Græci, qui 20. Decembris id collunt. Ipsa enim IESV pietas in exemplum propo- nitur nobis, quâ & nos IOSEPHVM, communem parentem nostrum, quoad possu- mus, & intelligimus, profe- quamur.

IOSEPHINA
ELOGIVM LIX.

IOSEPH
A IESV crucifixō reuocatus
ad vitam immortalem.

DE fide est, IESV in cruce mortuo multa corpora sanctorum, qui dormierant, resurrexisse, ac post Resurrectionem eius venisse in sanctam ciuitatem, multisque apparuisse. Id namque poene totidem verbis affirmat Matth. 27. v. 52.

At est solūm Theologicum problema, an hi ipsi Rediuiui sancti post aliquod elapsum tempus denuo corpora reddiderint monumentis, an vero immortales perstiterint. In quo problemate pars mihi posterior & autoritate & Rationibus potior est. Tenent namque eam Origen. sup. ep. ad Rom. c. 1. Remig. in 27. Matth. Anselm. hic Clemens Alex. l. 6. Strom. Hieronym. Beda, Euseb. Epiphan. S. Thom. in 27. Matth. &c in 4. dist. 43. q. 1. a 3. (etsi dissentiat in 3. p. q. 53. a. 3.) Iansen. c. 143. Cornel. à Lap. hic, & passim Recentiores.

Et Rationes sunt. 1. Quia ideo resurrexere ut testimonium ferrent de Christi ad immortalem vitam Resurrectione. 2. Quia animæ beatæ & gloriose non exigunt vniri, nisi corpori glorio & immortali. 3. Quia, vt ex Iavolenô Canisius in Reg. 15. Iuris in 6. refert, Beneficium Principis quam plenissimè interpretari debemus. 4. Quia Christi in cœlum triumphalis ingressus destitutus fuisset

præ

præcipuō victoriæ argumentō de redemptis capti-
uis, eiusdem etiam sacratissima Humanitas caruif-
set comitatu, aspectu, & alloquio omni cōvenienti.

Sed, quid hoc, inquires, ad IOSEPHVM attinet,
si licet resurrexerint multi, ipse tamē præteritus sit.
Quod fieri potuisse nemo est, qui neget. At, an est,
qui argumentari contra me velit? IOSEPH vi ver-
borum Scripturæ sacrae potuit fuisse præteritus alijs resur-
gentibus. Ergo de facto præteritus est? Ego quidem eius-
modi imperitum Dialecticum nequaquam spero
fore. Quid enim notius, quam non dari Locum
argumentandi à potentia ad actum, Sed è conuerso
ab actu ad potentiam? Alias sanè eodem argumen-
ti robore nos quoque inferre possemus. IOSEPH
potuit vi verborum Scripturæ sacrae non fuisse præteritus
alijs resurgentibus, Ergo de facto non fuit præteritus.
Quod tamen tu negas, & affirmo ego.

Igitur quæstionem facti, superest, ut decidam.
At hīc principem partem sibi vendicant authentica
testimonia, adversum quę iure excipere non possis.
Ausculta-sis ergo bene longum Nomenlatorem eo-
rum, qui IOSEPHVM inter alios multos etiam i-
psum ad immortalem vitam resurrexisse testentur.
Ii sunt Bernardin. Senens. qui in Serm. de S. IO-
SEPH. cap. 3. a. 3. Inter suscitatos, inquit, piè cre-
dendum est, quòd fuerit sanctissimus vir IOSEPH.
Additque idem sentiens Bernardin. de Bustis in 4°
p. serm. 12. quō tempore prior Bernardinus Pa-
duæ pro concione ad populum exclamauit. In ani-
mo & corpore sanctus IOSEPH in calis glorioſus ēst:

continuò super caput eius auream crucem visam esse. Deinde verò Gerson Cancell. in serm. de Natiuit. B. V. ad Patres Concilij Constant. habito. Itémque Viguerius de Incarn. §. de Annunc. Dom. c. 20. Fonseca in vita Christi c. 9. Gratian de sancto IOSEPH. l. 5. tit. 5. Andr. de Soto l. 3. de sancto IOSEPH. c. 33. Carthag. l. 18. Hom. vlt. Suarez Disp. 8. f. 2. Salian. ad annum Mundi 4065. Barradius l. 6. c. 8. Paulus de Barry de S. IOSEPH. c. 8.

Nec dubium est, quin adhuc plures alij testes adfuturi sint, si præsentes non sufficerint fastidioso Iudici. At hoc quis timeat; præcipue, cum præiudicia ac præsumptiones omnes apertè pro IOSEPHO stent utpote qui de Christo optimè meritus sit, & ab ipsa ac Deipara summè adamatus. Alia quoque iudicia proximè adiungam, quæ Veritati huic nostræ ut videri ab omnibus possint, lucem accensura confido.

ELOGIVM LX.

I O S E P H
MARIÆ dilectissimæ coniugi glorioſus
apparens.

Affirmant resurrexisse & apparuisse, Gerson. in Serm. habito de Nat. B. V. in Conc. Constant. S. Bernardinus Serm. de S. IOSEPH. ¶ 3. Carthag. lib. 4. Hom. 3. Cornel. à Lap. in I. Matth.

Matth. mihi fol. 48. Barrad. l. 6. cap. 8. Salian. ad an. Mundi 4065. & alij complures, quos brevitatis causâ omitto, producturus, cùm necesse fuerit.

Sed potestne, inquies, probari assertio hæc? Non posse ex Sacris Litteris, Concilijs, consensu SS. Patrum, Rationibus inde efficaciter deductis, velim, nolimue, tam diu concedere debeo, quamdiu eorum nihil vspiam reperitur. At rursum velim nolimue, si quod vult Vasq. alijque, inter Theologiæ locos ponи potest accommodatus Scripturæ sensus; siqué ponderis habent aliquid coniecturæ multò iam vsu Viris doctis probatæ, fateri cogor, imprimis verisimile esse, quod affirmatum esse initio dixi. Sed tu, qui hæc legis, mihi crede re noli, crede rationibus, & quidem non meis, sed illorum, sub quorum clypeo pro IOSEPHO pugno, qui eas primi protulerunt in conspectum hominum.

Igitur 1. Gerson & Salian. cit. referunt huc illa Pauli ad Hebr. 11. v. 35. acceperunt mulieres de Resurrectione mortuos suos. Quæ illustrari à me, nemo vtique prohibere poterit. Dico ergo, inter mulieres has, longè eminere MARIAM Virginem; cuius pretium procul & de ultimis finibus. Et subsumo; si quæ aliæ inferiores mulieres acceperunt de resurrectione mortuos suos, multò magis accepit ipsa mulierum omnium Regina MARIA suum mortuum. At est iste solùm IOSEPH, Vir eiusdem.

2. Ferè omnes citati, multa, inquiunt, corpora Sanctorum, qui dormierant, surrexerunt. Et exeentes de

monumentis post resurrectionem eius, venerunt in sanctam Ciuitatem. Vbi ego quidem per hanc ciuitatem, exemplō Doctissimorum Virorum, denuo intelligere possem prædictam Matrem Dei. Est enim & ipsa dicta pacis visio. Est fortitudinis nostræ Sion; Saluator (IESVS nempe) ponetur in ea murus & antemurale, vt Cornelius noster hic vult ex Isa. 26. v. 1. Non ingredietur urbem hanc MARIAM Hostis infernalis, nec mittet in eam sagittam 4. Reg. 19. v. 32. Et nomen ciuitatis ex illa die, Dominus ibidem. Ezechiel. vlt. v. 35. Sed fastidiunt hæc aliqui, ut supra dixi, Theologi, solidioribus assueti alimenti. Quos ut reliqua considerent hortor.

3. Proinde, sic argumentor. Quia nihil magis post IESVM desiderare potuit, siue IOSEPH, vt MARIAM videret, siue MARIA vt videret IOSEPHVM. Nihil ergo magis petierunt. At credere, vt puto. Theologus potest, vel certè non prohibetur, id quod maximè MARIA & IOSEPH petunt & desiderant, præcipue obtainere. Nihil ergo obstat, quô minus hoc commune, & æquè gratum, ac iustum solatium vtrique concedatur.

4. Inter eas probationes, quas pro anticipata Resurrectione Matris Dei afferunt, est etiam hæc, quod de eius corpore nullæ vspiam reliquiæ assertur. Cùm enim veræ Dei Ecclesiæ nihil carius sit hac eadem Matre, verisimile non est, latere corpus eius potuisse tot eximios Amatores. At neque de IOSEPHO quidquam, nisi vacuum sepulchrum,

infra

infra terram, ut magis declarabo Elogio sequenti,
non procul à sepulchro Virginis inuenitur.

5. Nemo hōc sanctorum, qui surrexerunt, be-
neficio dignior est, quām IOSEPH, supra omnes
bene meritus de IESV, & quod palmarium mihi
videtur, præceptus ex vitā eō tempore, quō
vivendi causæ ardentissimæ erant; ipsis inquam,
Evangelicæ doctrinæ primordijs. Quare si quis
adhuc neget resurrexisse IOSEPHVM & apparui-
se MARIAE penè audeo repetere illud. Adhuc &
tu sine intellectu es.

ELOGIVM LXI. IOSEPH

Cum IESV ascendens ad Gloriam
cœlestem.

IN primis tenent hanc sententiam Auctores, pro-
ximè citatis; illisque nunc accedit Suarez Disp. 8.
in fine. Fierine autem potest, ut ea omnia prin-
cipia, è quibus Elogij alicuius veritas emanat, de-
nuo in conspectum dentur? Non posse videtis,
opinor omnes, quotquot videtis, distare à radici-
bus arbores, à scaturigine flumina, & Lumen à So-
le. Si ergo non vilibet omnia reperiantur, illa,
quæ præcedunt & quæ sequuntur, necesse erit præ-
sentibus coniungi; nam meum hoc esse arbitror ne
recoctâ crambe fastidium pariam stomacho nouo-
rum cupido.

Igitur nunc IOSEPHVS proponitur ascen-
dens cum IESV ad Gloriam cœlestem, vindicias

calami mei postulans adversus eos, qui eum vel omnino resurrexisse vel certe ascendisse negant gloriosum in cœlum. At quæ potest esse pugna cum victis, prostratisque & illis, inquam, quibus nuper per testes & Rationes omni exceptione maiores ostendi verissimè resurrexisse.

Vos igitur, qui gloriosum IOSEPHI ascensum tollitis, in certamen venite. Vnde obsecro injecta vobis est hæc mens? Nam in IOSEPHVM amor vester etiam maiora decora persuadere posse videtur. Nimirum veritas ipsa iniecit amori vestro violentas manus. At quænam illa veritas? Veritas nempe Brigittæ revelata. Apud hanc enim l. 6. Revel. cap. 94. affirmat Mater Dei Sanctos, qui cum Christo resurrexeré, animas quidem in cœlum cum eodem transmisisse, corpora verò terræ reliquisse ut exspectent supremi iudicij diem. Et l. 7. c. 26. eadem, scias, inquit, quod nullum corpus humanum in cœlo sit, nisi corpus gloriosum filij mei, & corpus meum. At huic tam contestatæ veritati quis non attemperet amoris sui æstum? Nihil ego sancte repugno, siquidem contestata sit. At negant ij omnes, qui nobiscum stant; & inter hos nominatim Cornel. à lapide in c. 27. Matth. ubi tam Brigittam in medium adducit.

Recusant præterea Brigittæ adhibere fidem alijs in rebus Theologi non pauci; vt 1. quod MARIA Virgo quindecim dies in sepulchro tenuerit l. 7. c. 26. 2. quod non sit prævisa ab æternô sedere super omnes creaturas l. 7. c. 25. 3. quod magnitudo doloris

doloris ex Passione Christi concepti à sensibus abducta fuerit l. 4. c. 70. 4. quod IOSEPH fuerit senex Christô nascente. l. 7. c. 21. 5. quod Gregorius animam Traiani ex Inferno liberauerit. l. 5. c. 13. Non est ergo, quidquid huic sanctæ reuelatum est, eō sensu contestata Veritas, ut nemo illi iam audeat refragari.

Deinde verò cur non liceat & sanctæ opponere Sanctum alium, Bernardinum inquam Senensem; cuius Oratio (*in anima & corpore sanctus IOSEPH in cœlis gloriosus est*) adhuc auribus meis insonat; cuius etiam manus crucem, quæ capiti sub eâ oratione imminere visa, oculis spectandam exhibent. At hoc si fas mihi est, enim uero extra periculum sumus, & immunes ab illa contestatæ veritatis impressione. Videlis ergo neque Nos ab opinione nostrâ, neque IOSEPHVM inde deiici à gloriosò suô statu.

Veram absit à nobis, ut hoc tam graue vulnus celeberrimis Reuelationibus infligamus, præcipue si necesse non sit. At neque hîc, neque alibi uspiam necesse est. Et quia allata exempla non nihil urgere videbantur. Dicimus cum Duranto graui Theologo, ad 1. & 2. male legisse alios, quod bene scriptum fuit; ad 3. male inde spasmum siue convolutionem neruorum colligi; ad 4. Senem ibi vocari, morum grauitate, ad 5. id defendi à Theologis multis, & recentissimè à Ioanne de Dicastillo Disp. l. de Purg. Dubit. 7. fol. 903. Egóque ipse etiamnum hoc defendere paratus sum.

Iam

Iam verò mentem, & ad eas Revelationes, quæ nobis proprius adversari videbantur, converto. Primâne aliquid de S. IOSEPHO prouinciat? Nihil sanè. Relinquit ergo liberum nobis. At indefinite loquitur? Loquitur quidem, sed sapientibus, qui norunt nullam regulam sine exceptione esse. Et ego causam aliorum sanctorum, praeterquam IOSEPHI, hīc non propugno.

Ad alteram verò quod attinet, 1. opponere possum, ut dixi, sanctæ Brigitæ, sanctum Bernardinum. 2. Adhuc èa allatâ perstat, in sententia mea, Cornel. in c. 27. Matth. 3. Non est tam certum, Revelationes sanctæ Brigitæ esse ritè impressas sicuti certum esse videtur, Revelationes eius esse veras. Etsi neque hoc sit omnibus certum & de Fide. Quid si ergo hīc quoque Lectio corrupta esset? 4. Suppositō, quòd opinio mea sit vera, itemque vera sit Revelatio, dici debet, sensum esse. Scias ibi nullum esse, &c. nisi corpus meum, hoc est, meum, ratione naturæ, & meum ratione matrimonij, in sensu ampliante. Sed tamen circa hoc libenter discam ab alijs.

ELOGIVM LXII.

IOSEPH

Aureola Virginum insignis.

Nec Aurea à Laurea, nec Aureola à Laureola, nisi nomine tenus, apud Theologos differt. Significant enim, coronam auream, siue lauream

ream omnibus Beatis communem, quæ ijs in Visione beatificâ imponitur; & minores quasdam coronas, seu rectius corollas, aliquibus tantum Beatis debitas, quæ ijs propter singulares quasdam de suis olim hostibus victorias relatas dantur.

Patet autem hinc, nonnisi vnum esse Aureæ genus; tria verò Aureolarum. Sunt enim tres gravissimi hostes nostri, Caro, Mundus, & Diabolus. Dantur ergo totidem pugnæ, totidemq; victoriæ, ac Symbola earundem. At Carnem quidem Virgines; Mundum Martyres, Doctores Diabolum triumphant, suis singulis aureolis honorum insignes.

Vt verò de Virginibus dicendi initium fiat, dat illis 1. Deus in Domo sua locum & nomen melius à filijs & filiabus, Isa. 56. v. 5. 2. Sequi agnum, quo cunque ierit, & cantare canticum novum. Apoc. 14. v. 3. 3. Amiciri stolis albis. Apoc. 7. v. 13. 4. Vestiri linô mundô & candido; & 5. præcingi circa pectora Zonis aureis; quæ alijs Angelis tribuuntur Apoc. 15. v. 6. Ac 6. esse sicut Angeli in cœlis sunt. Marc. 12. v. 25. Demum 7. lilijs in capite & manibus exornari; Sotus in 4. dist. 49. ex Augustin. serm. 1. de Omnib. SS.

Sed hinc, an aliquid ad nostrum quoque IOSEPHVM exornandū, facit? Ne dubita; quidquid Aureolæ Virginum, siue pretij, siue odoris, siue formæ ac venustatis, inest, totum id debetur IOSEPHO, nisi fortè quis, fuisse Virginem, aut permanisse, neget. At ostendi iam supra. 1. IOSEPHVM primum Virginum coniugem fuisse. 2. Exemplō despon-

desponsatæ Virginis MARIÆ Virginitatem suam
Deo voto consecrâsse. Nihilne ergo præter ea, quæ
dicta sunt, supereft dicendum? Supersunt sanè et
iam hîc fragmentorum cophini aliquot, quos ex-
haurire ne nunc quidem possum.

Igitur 1. Sponsus & Sponsa, Vir ac mulier,
communibus ornamentis circumdari debent. At
IOSEPH & MARIA sunt sponsus & sponsa, vir &
mulier. Atqui MARIA aureolam Virginitatis de-
facto meruit. Ergo & IOSEPH Isolan. 4. p. c. 4. &
alij. 2. Non est ille Custos Virginitatis alienæ,
qui non est custos propriæ. At est IOSEPH testis
simul, & custos Virginitatis MARIÆ. Est ergo et-
iam ipse custos propriæ. Brigitt. l. 5. Interrog. 12.
& l. 6. c. 59. 3. Similis simili gaudet. At est MA-
RIA, & quæcunque Mulier iuxta Dei voluntatem,
desponsata, adiutorium simile Viro. Est ergo simi-
lis MARIA IOSEPHO. At Virgo non-Virgini
similis esse non potest. Barry c. 8. 4. MARIA
Virgo eos omnes qui se aspicerent ad Castitatis stu-
dium, extincto Concupiscentiæ fomite inflamma-
vit. Bernardin. de Bust. p. 4. serm. 12. At nemo
diutius, quam IOSEPH, cum eâ vixit. 5. Ea-
dem Virgo ex facie splendorem quendam diuinum,
& rádium decentissimum emisit, vt inde nihil ni-
si præclarum de eâ IOSEPH cogitare potuerit.
Eckius in serm. de S. IOSEPH, ex quadam Glos-
sa. Nullius ergo Virginitas securior fuit virginita-
te IOSEPHI. 6. IOSEPH meruit Virginitate
eâ, vt fieret vir MARIÆ, & pater IESV. Augu-
stin.

¶ In Serm. 24, de Nativit. Dom. Ergo dubitari non potest, quin & aureolam meruerit. 7. Nihil repugnat meruisse aureolam. Si enim repugnaret, esset carentia fomitis. At hæc causa non est. Est enim duplex carentia, vna intrinseca, qualis in Christo fuit; alia verò extrinseca (quæ etiam in IOSEPH fuit) proveniens à gratiâ diuinæ protectionis alijsque auxilijs diuinis, quibus intellectus illuminabatur, & voluntas corroborabatur ad resistendum extrinsecis temptationibus. Ergo nulla est causa cur repugnet. Est autem causa ut dictum est, propter quam hæc ipsi aureola concedatur, ut paulò antè, tum hic, tum superiùs, ostensum est. Hac ergo IOSEPH est insignitus à IESV Filio suo.

E L O G I V M L X I I I .

I O S E P H

Aureola Doctorum conspicuus.

Quod aureolà Virginum Virginem IOSEPHVM insigniverim, Auctore maximè Isido, Isolano in 4. p. cap. 4, factum est. At idem modò aureolam Doctorum porrigit impoñendam Doctori magno IOSEPHO; quod vtique ego, qui vitam hactenus discendo docendóque exegi sine morâ, & vt in proverbio dicitur, ambabus manibus exequi debeo.

Sed ante omnia inspiciam aureolam hanc, vt quid mereri nobiscum possint alij intelligent. Est è primis magnificus ille Aaronis & filiorum eius

eius à Deo præscriptus ornatus; quem legere potes Exod. 28. v. 4. In quô eminere videtur Rationale iudicij, tum propter præstantiam operis cum materia certantis, tum propter Symbolicam significationem earum rerum, quæ Doctoribus inesse debent; doctrinæ nempe & veritatis, quas ibidem v. 30. Deus præcepit eidem Rationali inscribi. De quibus optimè commentatus est Corn. à Lap. in cit. loc.

Adhæc verò Dan. 12. v. 3. quasi compendiō, istis aureolæ elegantia exponitur. Nam, qui docti fuerint, fulgebunt quasi splendor firmamenti: & qui ad iustitiam erudiunt multos quasi stellæ in perpetuas aeternitates. Nempe præmium labori respondeat, necesse est. At totus Doctorum Labor est, stellarum instar, lucere, & illuminare, Æquum igitur est, ut, quod erant mystice, deinceps reipsâ esse perseverent,

At iam, quorūnam, inquires, Doctorum Aureola hæc est? Affirmo esse eorum, qui quæ docent exemplō & opere, dirigunt ad praxin sacram. Hoc est enim propriè ad iustitiam erudire. Imò perquam probabile videtur, etiam eos Doctoribus accensendos, qui cum aliud non possint, et si velint, favore suo Doctores complectuntur, consilijs dirigunt, alimentis procurant, occasionibus instruunt, monitis impellunt, precibus iuuant, ad hunc finem, ut illi immediatè doceant alios, quæ ad salutem sunt. Per se enim fecisse quis censetur, quod per alios fecit. Et sequitur hoc ex communi Doctorum

rum admissentium ad hanc suam Laureo-
lam etiam Prælatos Apostolicarum Religio-
num, qui tamen aliter, quam dicto modō, non
docent.

Neque tamen hōc, licet probabili, priuilegiō,
opus habet etiam IOSEPHVS noster, quem ego
paulo antē Doctorem magnum appellauit. Cuius
causæ sunt illæ ipsæ, quas Isolanus attulit, & ego
hīc redhibeo cultiores.

Nimirum 1. *Qui fecerit, & docuerit* (subintel-
lige, faciendo) hic magnus, (ne in pē Doctor) voca-
bitur in regno cœlorum Matth. §. v. 20. At fecit, &
faciendo docuit IOSEPH. Est ergo magnus Do-
ctor. At nemo magis faciendo docuit. Est ergo
etiam Doctor maximus. 2. Doctores aureolā di-
gni, illuminantur à Deo, & Angelis, suō tempore
loquuntur, & ad Deum verum agnoscendum,
quoscunque conuertere conantur. At nonne IO-
SEPH illuminatus est à Deo & Angelis? Nonne
pastoribus æquè ac Magis locutus est magnalia
Dei? Nonne Zachariæ, dum in Ægyptum profi-
ciceretur, imminentem Herodis tyrannidem de-
texit, admonens ut cautè & fortiter gereret se? Castr. cap. 10. Nonne ipsis Ægyptijs annunciauit,
implatum esse vaticinium Ieremiæ olim apud ipsoſ
exulantis, cuius causa Epiphanius apud Canis. l. 2.
c. 7. fol. 169. testatur, Sacerdotes id loci Virgi-
nem in lecto, iuxtāque in præsepi infantem posuiſ-
ſe & adorasse? Nonne cùm Nazareth revertisset
ciuibus suis ac cognatis, velut præveniens Ioannem

N

Ba-

Baptistam, suō etiam dīgitō commōnstrauit IE-SVM & MARIAM matrem eius, & quinam essent, quorūm ve bono, edocuit? Est ergo IOSEPH dignus, Doctoris tum aureolā, tum voce. At iam & priuilegium ante insinuatū nemo magis meruit, quām IOSEPH. Sed ego reliqua, quia opus esse non puto, tuæ malo sapientiæ relinquere consideranda, contentus causis duabus ex Isolano allatis, cuius fragmentum (nam Auctorem ipsum non habeo) apud Carthag, to. 4. l. 18. Hom, vlt. fol. mihi, 521. legere potes.

ELOGIVM LXIII.

IOSEPH
Aureola Martyrum ornatus.

Aureola Martyrum meritò duabus alijs aureolis anteponitur ab Augustin. lib. de Virginit. c. 46. in fin. tom. 10. Ratio est, quia plus est vitam pro Fidei causâ, quām carnem, & usum vitæ, offerre Deo.

Possūmne ergo calamō istius Aureolæ excellentiam assequi? Tentare iuuat ex Doctrina revelata, quæ 1. Apoc. 2. v. 17. Martyribus dat manna absconditum, Et 2. calculum candidum. Et 3. in calulo nomen scriptum, quod nemo scit, nisi qui accipit. Apoc. 7. v. 9. Et 4. stare ante thronum suum stolis albis, & palmis in manibus suis. Et 5. cit. cap. v. 15. seruire Deo die ac nocte in templo eius &c. Et 6. v. 15. ab Agno,

quim

qui in medio throni est, regi, deducique ad vitæ fontes & quārum &c.

Hac verō 'Aureolâ denuo Isolanus IOSEPHVM exornat; consentītque Isolano Carthag.lib. 4. Hom. 2. & lib. 18. in fine sed repugnant plures alij, propterea, quod ad Martyrij gloriam violentia mortis reipsā toleratæ necessaria sit. At non est, inquiunt, IOSEPH vllam mortis violentiam passus. Vtros ergo sequar in hac līte? Evidēt Isolano & Carthagēnæ citatis accedam.

Et Rationes sunt 1. *Quia hæc ipsorum & mea opinio SS. Patrum est;* puta Hieronymi serm. de Assumpt, Deiparæ, quām Martyrem vocat, quamvis in pace vitam finierit; Tertulliani c. 8. Scorpaci, vbi tres pueros Martyrium subiisse dicit sine Martyriō perfectum; Gregorij lib. 3. Dialog. qui; incunctanter, inquit, colligitur, esse & sine aperta passione Martyrium. 2. *Quia idem sentiunt graves Theologi,* & inter hos Suarez to. 3. in 3. p. admittens, casu, quō quis præservatur à morte aliás perferenda talem deinceps in gratia confirmandum esse, ne excidere possit brauiō, quō nullā suā culpā priuatus est. Less. de Fortitudine. Item Benzonius super Magnificat, cap. 2. dub. 8. Viguerius to. 3. Disp. 29. S. 3. in fin. Tanner. in 4. Disp. 4. q. 3. Henrīq. I. ult. cap. vlt. 3. *Quia Ecclesia ipsa agnoscit colitque ut Martyres,* quos tamen tranquilla morte deceſſisse palam in Martyrologio fatetur. Sic namque se habent Tecla, Felix, Hyginius, ut dē alijs taceam. Ex ijs autem, quos attuli.

N 2

postre-

postremus, ne quidem miraculō, opus habuit, ut mortem evaderet: vt proinde S. Thom. sat causæ habuerit, adhuc laxius loquendi. in 4. dist. 95. a. 5. & 2.2. q. 124. a. 5. quām nobis hīc necessariū sit. Ego enim hoc vno fundamento contentus iam sum, quōd ad hoc vt IOSEPHVS aureola Martyrum donetur, sufficiat, eum esse tam grauia passum, quæ si Deus non confirmāset viri pectus, mortem causā Fidei, illatura fuerint. At hæc illum reipsā esse passum, partim ex dictis patet, partim ex dicendis constabit.

Ac 1. passus est IOSEPH causā IESV Filij sui, quæ causa à Fide separari nullo modo potest. 2. Passus est, à ciuitate, domibus, ac diuersorio, Bethlehem excludi se, reiçique ad locum feris tantum destinatum, absque omni auxilio humano, in summā rerum necessariarum inopiā, &c. 3. Passus est, ab Herode omnium uitæ imminentे, de nocte, è strato, somnōque in exilium longissimum & septennale ad Idololatras Aegyptios se mitti. Cuius ærumnas alibi expono. Iam verò illud solum addendum est, quōd in eius exilij itinere, et si alias quindecim diebus confici posset recta incedentibus, viā, ipsi nonnisi duorum mensium spatio emensi fuerint, prout Bonau. cap. 12. vitæ Christi retulit, quem animus devotus sine lacrimis vix perieget. 4. Passus est, cor suum confodi doloris gladio, quoties confossa est anima MARIÆ, Luc. 2. v. 35. At est MARIA propterea Hieronymo cit. & Anselmo lib. de excell. Virg. cap. 5. Martyr. Est ergo etiam

iam IOSEPH Martyr, & Martyrum aureolâ æquè, ac alijs, condecorandus. Vide etiam Nierenberg, de Orig. S. Script, lib. 10 cap. 34. & in meo opusc. de Priuilegijs Morient, Lucernæ impresso, Priuil. XVIII, fol. 17.

ELOGIUM LXV.

IOSEPH

Similis Ioseph Patriarchæ.

Similitudo, Philosophis est inter ea, quorum qualitas est vna. Quam inter hos duos IOSEPHOS adeò non quæro, vt etiam vnitatem essentialem ac obiectiuam, quæ omnibus hominibus ante omnem Intellectus operationem communis est, hîc missam faciam. Similitudinem ergo figuræ ac figurati solam volo. Hæc mihi adeò numeris omnibus inter IOSEPHVM hunc nostrum, & inter illum primum Patriarcham absoluta videtur, vt si quis vnius decora recenseat, simul descripsisse laudes alterius dici possit. Idque iam Bernardus in Hom. 2. de B. Virg. Canisius de eadem l. 2. cap. 13. & Carthag. l. 4. Hom. 12. & 13. agnouerunt. Ex quibus proinde nunc ea tantum, quæ Patriarchæ sunt, referam. Tu postea per temetipsum facile huic nostro IOSEPHO eadem accommodare poteris.

Igitur Ioseph Patriarcha 1. filius fuit Iacobi
2. Accepit nomen sibi apprimè conueniens; quod

N° 3

Elog.

Elog. 7. interpretati sumus. 3. Plus alijs fratribus propter eximiam Virtutem suam à Patre dilectus fuit; ideoque eorum inuidiam grauissimā incurrit. 4. Diuina somnia complura habuit, cognovitque esse diuina, 5. In Ægypto diu exulavit, non procul Heliopoli. 6. Vir fuit in cunctis prosperè agens, cum quo Dominus esset, omnia, quæ gereret, dirigens. 7. Castitatem maximopere semper coluit, paratus eius retinendæ causâ etiam mortem perpeti. 8. Cognomen iusti sibi Virtutibus suis comparauit, prout videre est sapient. 10. v. 13. 9. In Martyrem evasit toleratiâ acerbissimarum ærumnarum, licet in pace & gloriâ vitam clauserit. Ambros. apud Corn. à Lap. c. 39. in Gen. 10. Fuit nutritius Regis, & quasi Pater Pharaonis, & Dominus vñiversæ terræ domus eius, ac princeps in omni terra Ægypti. Gen. 45. v. 8. Itemque secundus à Rege omnium genibus venerandus, tanquam Saluator Mundi, absque cuius imperio nemo manum pedemue mouere debet, Gen. 41. v 43. & 45.

11. Triginta annorum cùm esset, duxit Asebeth, hoc est, ignem distillantem, filiam Putiphar Sacerdotis, optimè educatam, & inclusam in arce paternâ Virginem, vt Vincentius in suo spec. Hist. & quidem cum sex auri millionibus, vt ex Sixto Sen. l. 2. Gratian. 1. l. c. 2. docet. 12. Ex ea suscepit Manassen & Ephraim, quibus obliuio laborum perpetua significatur Gen. 41. v. 51. & 52. 13. Mirâ benignitate amplexus est fratres suos de se pessimè

peſſimè meritos. Toto c. 45. 14. Iisdem trādidit terram Gessen, optimum Aegypti locum, ac multis postea miraculis illustrem. Gen. Cap. 47. v. 6. & Exod. 8. v. 22. 15. Iussit, fratres suos dicere Pharaoni. *Pastores ovium sumus servi tui, & nos, & patres nostri.* Gen. 47. v. 3. 16. Vniverſa horrea aperuit ad propulsandam totius orbis famem. Gen. 41. v. 54. & c. 47. v. 13. 17. Meruit benedici hiſ ſanctissimiſ verbis. *Benedictio illius, qui apparuit in rubo, veniat ſuper caput Ioseph, & ſuper verticem Nazarai.* Deuteron. 33 v. 16. itēmque alijs Gen. 49. v. 22. 18. Etiam filijs benedictionem impetravit à patre Crucis formam manibus decuſſatim poſitis exprimente Gen. 48. & adorante fastigium virgæ eius ad Hebr. 11. v. 21. 19. Vaticinijs plurimis confirmatus eſt ad imminentes persecuções animos perferendas. Gen. 49. 20. Terram promiſſionis deſiderauit ex animo; itaque ſanctam vitam, fine non minus sancto, clauſit. Gen. 50. in fin.

Iam autem obſecro te, quisquis hæc legis, anno non omnia & ſingula ad amuſſim quadrant etiam IOSEPHO noſtro. Docerem ſancte, ſi ignorare crederem. At hoc qui credam? Si tamen audiſtis aliquid enucleatius velis, ad id, quod proximè dicetur, oculos transfer.

I O S E P H

Præstantior Iosephô Patriarchâ,

Absit, vt similitudo figuræ cum figurato inferrat æqualitatem morum. Quam enim multæ sunt figuræ in Veteri Lege Christi nascituri ex Virgine! At est Christus haud dubiè maior omnibus figuris suis. Potest ergo etiam IOSEPH et si Iosepho Patriarchæ, vt dictum est, simillimus, esse maior & præstantior eodem Iosepho Patriarchâ. Et hoc est, quod hic præcipue probatum eo, declaraturus simul ea, quæ proximè obscurius dicta, quam singuli velint, videri possunt.

I. Nempe IOSEPH noster Patriarcha est; tum quia suscepit ex coniuge IESVM Patrem omnium ritè credentium; tum quia ex quo cœpit huius esse Pater, simul esse cœpit Pater generis humani vniuersi, tum quia sub Paternitatem suam pauplatim trahit post se Cōgregationes omnes quotquot sub MARIAE Virginis titulo à PP. Societatis IESV toto passim orbe eriguntur, tum denique, quia plurimum Religiosorū Ordinum filij, vt de alijs, qui suo arbitrio seruiunt Deo, nil dicam, palam se filios IOSEPHI profitentur. 2. Ita IOSEPH gratiâ & Virtutibus crevit, vt nomini suo fuerit admodum conformis 3. Idem amorem Patris æterni meruit, vt nemo magis; quemadmodum Elog. 84. & 85 ostendam. 4. Idem Somni tempore e-

tiam

tiam Angelorum alloquio fruitus est. Et 5. Eodem prope loco exulauit, diutiū tamen & duriū longè. 6. Cum eo Dominus immediate fuit, exercens prouidentiam suam. 7. Nihil ipso Virginēum erat magis. Et 8. iustius nihil. Quem etiam 9. Aureolā Martyrum cinxit non tam calamus meus, quām suamet inuicta patientia. An non autem 10. idem fuit nutritius IESV Regis cælestis omnia nutrientis? An non eiusdem fuit Pater, & hoc ipso Dominus, ac Princeps omnium, & non tantum Saluator Mundi, sed Saluator Saluatoris Mundi, eundem huc illucque transferendo, ut servari illæsus ac integer posset destinatæ morti? 11. Ætatem quoque Patriarchæ idem excessit, desponsatus Virgini pretiosissimæ in templo Salomonis à Sacerdotibus inclusæ, quæ non tantum ignem amoris diuini in huius sui Sponsi cor distillauit, sed incendij instar effudit. 12. Eiusdem filij Manasses & Ephraim nos sumus, qui creditus IESV, & numero & virtute maiores. 13. Ille nos omnes in IESV, & per, ac propter IESVM, suauissime amplexatur, et si haud dubiè cōplures nostrūm pessimè meriti sint. Et tamen tradit 14. Singulis terram Gessen, quæ est Ecclesia, optimo loco sita, veréque mirabilis. Quam illi præcipue excolunt 15. qui se Pastores esse profitentur. His enim uero 16. appetit horrea Sacramentorum, & ex domo Bethlehem profert Panem cœli, atque Angelorum, licet alias idem hic panis multis in locis haberi non possit. Petierunt paruuli panem, & non erat, qui frangere

N 5

illis

illis. Thren. Ierem. 4. v. 4. Idem etiam 17. fuit cuius Benedictio originem traxit ex immaculata Virgine, rubo verè incombusto, procedens inde super caput ipsius & verticem IESV Nazaræi maximi. Sed 18. deriuari benedictio hæc in alios non potuit, nisi per crucem eiusdem ; cuius fastigium per fidem adorari debet. Vaticinia autem 19. vbi plura sunt, quām in hac noua lege? Vbi 20. Terra promissionis vitæ æternæ non tantum à IOSEPHO, sed nobis omnibus, ardentissimis studijs expetitur. At quantò beatior est ista vita , vitæque promissio ? quantò etiam mors securior ac suavior, quām mors Patriarchæ Ioseph, ac promissionis terra ab ipso exoptata ? Iure igitur dicere possum, JOSEPHVM nostrum esse Ioseph Patriarchà præstantiorem, Suà , Virginis, IESV, & nostrâ causâ.

ELOGIVM. LXVII.

I O S E P H.

Iosephos omnes Euangelicos antegressus.

Ecclius, quem in ea editione, quam præ manibus habemus, appellant Galli in fronte libri, *vnicum prope priore sacerdoti Catholice Fidei assertorem, hereticorumque omnium impugnatorem*, initio serm. de S. IOSEPH ait, si universam reuoluamus scripturam, singulorum Iosephorum laudes huic vni IOSEPHO tribui decenter posse. Et ille quidem quatuor in lucem dedit. Sed quoniam inter eos etiam ipse, de quo agitur, est, licebit utique ex

Euan-

Euangelica Historia illi etiam substituere, quocum
is minori verecundia comparari possit.

Est autem primus idem de quo proxime egi,
Patriarcha *Joseph* Cuius laudes Ecclesiasticus
49. v. 16. et. 17. complectens, nemo inquit, natus est
in terra ut *Joseph*, qui natus est homo, princeps fra-
trum, firmamentum Gentis, rector fratrum, stabilimen-
tum populi : & ossa ipsius visitata sunt, & post mortem
prophetaverunt. Quæ verba equidem lubens volens
que pluribus exponere cuperem ; Verum nec tem-
pus nec amor me sinit abiungere tantisper institu-
tæ Orationis cursum. Dic enim, amabo, quis in-
ter eos, qui consueto naturæ ordine nati de mulie-
ribus sunt, ita natus est ut IOSEPH noster ? Nas-
cuntur alij hominibus potius similes, quam homi-
nes. At noster dum natus est, iam homo fuit, rati-
onis compos, plenus gratiâ, sine somite & peccato
instar hominis primi, priusquam Infernali serpentis
auscultaret. In quo quæ primò dixi, hic quoque eo
sensu intelligi volo.

Cæterum quia reliqua Eccles. verba clariora
sunt, quam ut interpretis face habeant opus, tran-
seo potius ad *Josephum* alterum ; ab Arimathiâ
cuius festum 17. Martij agitur, nobilem centurio-
nem, virum bonum ac iustum, testem veritatis pu-
blicum, exspectantem Regnum Dei, qui audacter
à Pilato Corpus IESV petiit, obtentumque depo-
suit à cruce, ac Syndone involutum intulit monu-
mento suo, recens in petra exciso, advolvens ad o-
stium eius prægrandem lapidem, In quo, quod de-
sideret

sideret aliquis nihil; quod verò laudet, plurimum sanè est. At non est aliquid, quo noster IOSEPHVS minor sit. Ille enim, quæ præstítit officia, mortuo præstítit; & vnico die paucisque horis; ac sine grauiore damnò, damnue periculo. At hic noster nondum integrè natum, eiusque coniugem accepit, & operam postea perdifficilem inter innumeras ærumnas, ac pericula quavis morte acerbiora, per annos non pauciores triginta, constanter impendit.

Huic porrò tertius succedit *Iosephus*, ignotus ille quidem vulgò, sed prolatus in lucem à Baronio in Notis Romani Martyrologij ad diem 20. Martij, quo ipsum inter martyres Ecclesia celebrat vnà cum Victore fratre suo, ac matre Photiniā samaritanā muliere, quæ olim IESV dixit, Ioan. 4, v. 15. *Domine da mihi aquam*, accepítque, illo mortis genere defuncta, quo sine diuerticulo ascendit ad Cælum. Hæc aqua verò quam longe vberior inundauit IOSEPHVM nostrum: si enim dulcius ex ipso fonte bibuntur aquæ, en ipse fons perennis IESVS immergit se in labia, & genas, & manus ac pectus IOSEPHI Patris sui. Tonus adeò huius est, & esse vult, vt iam ne quidem desiderij locus esse possit.

Demum quartò loco *Ioseph* ille adest Alphæi & Mariæ Cleophæ filius, frater Simeonis, & Iudei & Iacobi minoris, quem Iosephum dixi ab Ecclesia coli 20. Iulij; quemque, Barsabam hoc est filium conversionis & iustum, compellant acta. c. I. v.

23. Hic quidem inter discipulos IESV eo prouestus est famâ virtutis, ut apostolatu dignus videtur. Verum non siuit Spiritus sanctus vterius progredi iudicium Apostolorum ne hoc insuper addito IOSEPHI nomine alterius nostri tum dignitatem tum sanctitatem aliquâ ex parte obscurarent. Igitur etiamnum hic noster IOSEPH super alios omnes facile eminet, tam charus MARIAE Virginis, ut eius memoria Hermano Steinfeldensi Monacho Præmonstratensi imponeret idem IOSEPHI nomen, ac deinceps, ceu sponsum, alterumque IOSEPHVM haberet. De quo Surium legitio ad 7. Aprilis.

ELOGIVM LXVIII.

IOSEPH

Maior sanctis Ioachimo & Anna

CAsparus Taufch de SS, Matre Dolorosa l. 3° prax. 16, §. 2. Inter amatores inquit, B. Virginis primum locum, videntur obtinere debere sanctissimi parentes eius, Ioachim & Anna. Et rationem dat, quia genucre, atque educauere, diligentia & affectu maximo, MARIAM filiam suam; eidem imposuere designatum à spiritu sancto nomen; vitam duxere omni ex parte sanctissimam, eamque etiam à peccato veniali immunem, imo & originali, priusquam nascerentur, celeriter exemptam.

Sub-

Subinde verò in particulari præfert eōs etiam S. Ioanni Baptistæ, & Apostolis 1. quod plus debeant IESVS & MARIA parentibus. 2. quod ad vñionem Christi proprius isti concurrant, 3. Denique quod conversatione eiusdem Christi ac MARIAE diutissime fruiti sint. Cùm autem ylterius ad S. IOSEPHVM gradum faceret; fortasse inquit, excellentiâ sanctitatis parentibus B. Virginis aut non cessit, aut eos etiam excessit, de hoc enim aliqui disputant. Ego nihil definio. Hæc ille, quæ mihi nunc ansam præbent, iuxta scientiæ, quam profiteor, principia, quæstionem indecisam terminandi in favorem IOSEPHI nostri.

Dico igitur 1. omnia verisimilia esse quæ docuit prædictus Pater, etsi auctoritate & testimonijis veterum (vt idem Taufchius ait) confirmari non possint: sufficit enim prudens iudicium ac discursus à minori ad maius deductus in ijs rebus, in quibus nihil statuitur de Fide, aut sanctis patribus, at nihil hic statuitur tale sed solum quid deceat, quid ue probabiliter factum sit asseritur, decet autem haud dubiè erga eos præcipue liberalem esse Christum, quos pro parentibus habere debet. Atqui Aui, seu parentes matris vt dicitur L. 120. ff. de Verb. signif. in ijs quæ benigne accipienda sunt & clementi interpretatione adiuuanda, patris nomine & priuilegio intelliguntur.

Dico 2. Quædam adhuc non minus glorioſa adiici prædictis posse. Nam 1. soli inter omnes parentes, & quidem vt Galatin. 1. 7. c. 8, ait, sine vi-

la et-

la etiam licita libidine concepere filiam, etiam à debito proximo contrahendi peccatum originale præseruatam à Christo, illisque gratijs exornatam, ut solō Deo sit minor, minūsque potens; ita nunc paſſim Theologi 2. Soli geminā reuelatione ab Angelis admoniti sunt de futuro conceptu præmemoratae suæ filiæ, eiūsque incomprehensibili dignitate, qua super omnes mulieres benedicenda esset. Nicēph. l. i. c. 7. 3. Soli rem præstantissimam Deo, MARIAM inquam, devouerunt, & obtulerunt iure perpetuò Greg. Nyss, in Orat. de Nat. Christi.

Dico 3. Nihilominus IOSEPHVM his ipsis tam sanctis MARIÆ parentibus Auisque IESV maiorem esse, cuius rationes sunt illæ ipsæ, quibus S. Thom. 2.2. q. 26. explicat Charitatis ordinem. scilicet quia maior est, qui est coniunctior Christo. At est IOSEPHVS coniunctior Christo, quam SS. Ioachim & Anna. Suarez Disp. 8. f. 1. sunt enim hi coniuncti solum mediately, ille autem immediate. 2. quia gratia naturam non destruit, sed perficit. At est Pater maior alijs in animo Filij per naturam. Verisimile ergo est, etiam maiorem esse alijs per gratiam. 3. quia eò maior quis est, quô plures experitur affectus amoris. At est IOSEPHVS longè plures expertus, quam parentes MARIÆ: Ipse enim à IESV, quamdiu vixit, per annos admodum 30. nunquam auulsus est. Ipse inter IESV & MARIÆ manus vitam atque oculos clausit. Ipse corpus gloriosum primus inter homines post Christum cœlo intulit. At nihil horum contigit parenti-

rentibus MARIAE. 4. Quia IOSEPHVS, quid
quid est Patris, habuit, vnâ carnali generatione ex-
cepta, At patrem, vt ait cit. Doctor præcipue amare
filius debet. Fuit ergo Charissimns IESV IOSE-
PHVS, Atque eò maior quis est, quô est Charior
IESV. Fuit ergo idem maximus.

ELOGIVM LXIX.

I O S E P H

Maior sancto Ioanne Baptista.

DE Fide est, inter natos mulierum non surre-
xisse maiorem Ioanne Baptista. At non est
de Fide, neminem quovis modo maiorem
surrexisse; sed potius de Fide est, eum qui minor
est in regnô cælorum, esse maiorem illo. Vt enim
prius affirmat Deus apud Matth. 11. v. 11. ita po-
sterius idem eō ipso loco affirms. Est igitur ante
omnia inquirendum, quô sensu non surrexerit Io-
anne Baptistâ maior.

Vbi meas interpretationes, quas accepi, affero
candidè. 1. est, non surrexisse maiorem quoad nos
hoc est, quoad hominum venerationem, usque ad
Christi adventum Bern. de Bust. serm. 12. 2.
Non surrexisse Prophetam maiorem. Lucas enim
c. 7. v. 27. Non surrexit, inquit, maior Propheta Si
Augustin. l. vet. & no. test. q. 26. 3. Non surre-
xisse maiorem, austeritate vitæ, quam ab infantia
sua duxit. Glossa. Possunt ergo alij alio aliquo
sensu

sensu dici maiores illo. Talis autem est 1. Christus. Etque 2. MARIA Mater eius, quod utique Catholici omnes fatentur. 3. IOSEPH quoque ipsis addi potest, & de factô additur à Gerson, Bernardino de Bustis, Cartag. l. 4. hom. 8. Cornel. in c. i. Matth. Suarez 3. p. q. 29. Disp. 8. s. i. Barri cap. 8. & alijs.

Hoc autem non ignorō, mirabile, & fortè etiam incredibile, videbitur multis, qui cum de IOSEPHO vix quidquam sciant, vicissim tamen tot ingentia decora proferunt de Ioanne Baptista, ut non solum præferri, sed ne comparari quidem cum hoc posse videatur. Neque ea decora hic imminutum eo. Sed potius cum fœnore iustissimarum laudum, in publicam lucem auctiora atque ornatiora produco. Audi enim, oro te, in primis Petrum Chrysologum in serm. 27. Hic, Ioannes, inquit, est schola virtutum; magisterium vite, sanctitatis forma, norma iustitiae, virginitatis speculum, penitentiae viâ, peccatorum venia, fidei disciplina: Ioannes maior homine, par Angelis Legis summa, Euangelijs sanctio, Apostolorum vox, silentium Prophetarum, Lucerna mundi, præcô iudicis, præcursor Christi, metator Domini, Dei testis, totius medius Trinitatis.

Simul vero & Cotonum lege, qui dum Medit. 3. vnam, en. Ioannis Natiuitatem considerat recenset priuilegia 23. quæ id temporis consecutus est, & ex ipsa Scriptura. S. erui possunt. Cornelius quoque supra cit. vide-sis, quam præclarè loquatur; dum ait: Ioannes fuit quasi continuum miraculum

O

culum

culum in conceptione, in utero, in nativitate, in vita angelicâ. Probatque postea quod dixit.

Sed hæc mihi iusto longiora sunt, ut perveniam ad IOSEPHVM; quem vti concedo minorem esse splendore vocationis, & eorum quæ magis extrinseca sunt, persevero tamen dicere, maiorem esse sanctitatem, quām sit Ioannes Baptista nunquam sat is laudandus.

Rationes sunt 1. quia qui Dignitate sanctitatē requiri rente maior est, maior est ipsâ sanctitate. At est IOSEPHVS maior Dignitate, quam sit præcursoris Dignitas, eaque IOSEPHI Dignitas requirit Sanctitatem. Ergo est maior Sanctitate, quām sit Sanctitas Ioannis Baptistæ. Minor probatur, quia Dignitas IOSEPHI est paternitas, & cōiugiū cum sanctissimis Personis, Dei Filiō & Matre Dei; & vtraq; hæc dignitas requirit sanctitatē cum proportione ad se.

2. Quia media sanctitatis adipiscendæ longè plura habuit IOSEPHVS, quām Ioannes Baptista. At nullō ex capite colligi potest, quod ijs medijs non sit vsus IOSEPHVS. Ergo. Maior videtur eidens; quia IFSV & MARIÆ præsentia, sapientia, amore, exemplis, diutissimè fruitus est.

3. Quia IOSEPHVS dici potest σωτήρ sive salvator Ioannis Baptistæ. Veri simile ergo est quod ipsemet Ioannes Baptista eum, ut maiorem se, coluerit. Antecedens probatur auctoritate Christoph. de Castro l. 10. affirmantis, ab ipso, dum per Hebron in Aegyptum exul abiret, parentes Ioannis Bapt.

Baptistæ admonitos esse de periculo ab Herode imminente.

ELOGIUM LXX.

IOSEPH

Maior sanctis Apostolis.

SI IOSEPHVS Maior est Apostolis admirari nemo debet, Deum ne nomen quidem JOSEPHI permisisse inseri Apostolorum albo. Atqui maiore esse, contendunt, Suarez in q. 29. Disp. 8. s. 1. Isolanus p. 4. c. 18. Carthag. l. 18. Hom. vlt. & l. 4. Hom. 8. Laudare igitur potius quis debet providiam Dei, cuius natus Barnabas Act. 4. primarium illud JOSEPHI nomine vltro depositus, ascititiō Barnabæ contentus, itemque Act. 1. Joseph, qui iustus & Barsabas cognominabatur, tametsi primo loco votisque omnium designaretur, ad Apostolicæ dignitatis apicem non potuit ascendere. Nempe satis esse Iosephis debet, habere unum aliquem Cognominem ipsis Apostolis maiorem. At, ut vides, habet aliquem, hunc scilicet IOSEPHVM pro maiore agnatum à doctissimis viris.

Quorum rationes aut sunt, aut esse possunt.
1. quia JOSEPH, Pater IESV à MARIA Coniuge Virgine, appellatus est, fuitque re ipsa decem Paternitatum modis, ut supra declaratum est. At qui Apostoli tantum sunt Amici eius. 2. IOSEPH ministerium obiuit, proxime coniunctum

O 2 cum

cum persona verbi. Fuit ergo primi ordinis. 3. Inter virum & vxorem debet esse proportio dignitatis. Atqui dignitas vxoris MARIAE longè excedit dignitatem Apostolorum; Ergo etiam dignitas IOSEPHI est Apostolicā maior. 4. IOSEPH vita genus secutus est aptissimum ad exercendas perfectissimē actiones quarumcunque virtutum ac præcipue charitatis, correspondentes utriusque virtute, tum actiū, tum contemplatiū; prout egregiè monstrat cit. Suarez, facileque colligitur ex comparatione eorum, qui cum millesimam partem huiusmodi occasionum conversandi cum IESV & MARIA non haberent, evasere tamen ad supremum fastigium sanctitatis. 5. IOSEPH ex perfectissimā cognitione & amore IESV iugiter operatus est. Fuit enim copiosissimē adiutus, septem donis Spiritus S. vt inductione ostendit Gratian, l. 3. c. 4. probatque ex eō, quia ipse unus Magistros, Duces Spirituales, Testes, Adiutores, Dominos habuit IESVM MARIAM, & Angelos. Inde ergo comparavit sibi sapientiam, intellectum, consilium, scientiam, fortitudinem, mansuetudinem, & timorem omnibus majorem, solā Virgine exceptā. 6. IOSEPHI proprietates morales præstantiores sunt Apostolorum proprietatibus moralibus. Ergo & sanctitas ejus quæ radix & quasi natura illarum est, est major sanctitate Apostolorum. Antecedens probbo, quia ut Isolanus ait, cit. c. 18. Quatuor sunt proprietates Apostolicæ dignitatis: Annuntiatio Evangelij; Euntes prædicate Evangelium omni Creatura.

ILLUM.

Illuminatio; Vos estis lux mundi; Reconciliatio; Quorum remiseritis peccata: Et per Spiritum S. locutio; Non enim vos estis qui loquimini. Atqui proprietates IOSEPHI sunt; Desponsatio Reginæ cœlorum: Nominatio patris Regis Angelorum; Defensio Messiae promissi in lege; ac denique educatio Salvatoris omnium, suntque proprietates istæ præstantiores illis, illæ enim à Christo, sub Christo, & propter Christum; istæ autem super Christum, ad Christum, & propter Christum. Quia tamen obiciuntur aliqua, adversum hæc, Nota, IOSEPHVM spectare ad ordinem Unionis Hypostaticæ. Apostolos autem ad ordinem gratiæ gratum facientis. Atqui duo isti ordines inter se diversi sunt; estque uniusque maximus; primus scilicet absolute; posterior respectu Ecclesiæ, cuius primarii pastores Apostoli sunt. At est ordo prior verè prior, dicerèque possumus, quod est infimum supremi plus est quam supremum infimi. Est autem IOSEPH infimum supremi, sive hypostatici ordinis, ergo plus est quam supremum infimi, sive Apostolus quisunque. Tandem vero nequaquam difficile probatu est, etiam formaliter IOSEPHVM proprietates Apostolorū omnes statimque, & vocationis genus expressisse. Sed nunc ad alia calamus properat maiora dictis. Tu interim per te ipsum, quæ dixi, etiam tacente me, siquidem velis, assequi poteris.

O ;

ELO:

POstquam MARIA Angelorum Regina esse cœpit, IOSEPH, vir eius, non potest non etiam ipse Angelorum esse Rex. Si autem Rex est, utique maior est iis, quorum est Rex. Maior igitur Angelis est, quorum Rex, idem, hoc ipsō, est, quia vir est Reginę eorundē. Atanne, inquies, IOSEPHVM, uxoris tantum dignitas, an, sua etiam Regem creavit? Ego hīc suæ assentior. Est enim illustrias longe, mereri, quam accipere honores. Sic ergo pro IOSEPHO argumentari lubet. Is demum meretur maximè Rex esse Angelorum, qui magnitudine ac varietate virtutum simillimus est Angelis, & unus decora omnium ac singulorum universa complexus est. At hic est ipsissimus IOSEPHVS noster, ut affirmant Carthag. lib. 4. Hom. 9. Clisorius in vita S. IOSEPHI, mihi fol. 109. Gratianus lib. 4. cap. 1. Palma IOSEPH. fol. 270. Meretur ergo, IOSEPHVS maximè, Rex esse Angelorum, ut potest non tam fortunā, quam virtute maior illis. Est autem in hoc syllogismō prima propositio per se clarissima, assumpta non parūm controversa. Verum hanc quoque magis magisque agnoscunt, nostratia tempora, postquam glaciem probationis fregere citati Auctores, quorum nunc operæ armisque inpitor, Igitur hunc in modum probatur ab

ipfis.

ipsis, unaque me, propositio illa assumpta. IOSEPHVS noster unus omnium mortalium maximè implevit munia, triplicis Hierarchiæ cœlestis divisæ in novem choros. Ergo, quod in prima propositio-
ne requirebatur ad Angelorum Regem, Maioremque, dubitari non debet, haberi ipissimum IOSEPHVM nostrum.

Antecedens inductione constabit. 1. enim Angelorum est, immediatè singulis annunciare, quæ eos seorsim concernunt; itemque singulos custodi-
re, dirigere, ac movere, ad conveniens sibi bo-
nū, Psal. 90 v. 11. *Angelis suis Deus mandavit de te, &c.*
Atqui IOSEPHVS largissimè hoc totum præstítit,
ut ostendi Elogio. 35. & patet etiam ex eō, quia jux-
ta litteram in omnibus viis custodivit IESVM &
MARIAM, inque manibus suis, domi ac foris sæ-
pissimè portavit; direxit etiam, jure Patris, ac Viri,
utrorumque actiones, &c qkò videbat Deum velle,
movit. 2. *Archangelorum est* quasi Apostolicos le-
gatos à latere Dei mitti ad principes, regesque vel
præcipuas mundi personas, in causis maximi me-
menti, ac totam communitatem concernentibus.
Atqui Gratian. cit, fol. mihi 252. testatur, con-
stare sanctorum scriptis, quod IOSEPHVS respon-
so in somnis more suò accepto tres reges admonu-
erit de Herodis insidiis. Et videtur scripturæ phra-
sis Matth. 2.v.12. pro hac opinione posse commo-
dè explicari. 3. *Principatum est*, instar princí-
pum gubernare inferiores Angelos, in iis, quæ ad
salutem omnium ac singulorum pertinent, ac præ-
cipue

cipue cum de religione agitur. Atqui talis Princeps in primis IOSEPHVS est, gubernans Ioannem Baptistam, ne ab Herode occidatur, de quo dicitur Malach. 3. v. 1. *Ecce ego mitto Angelum meum, i-*
tēmque MARIAM Reginā Angelorum & IESVM
Angelum testamenti ut ibidem vocatur. 4. *Po-*
testatum est, dæmones retundere, terrere, impedi-
re &c. Atqui IOSEPHVS id plenissimè præstitit,
deiectis in ingressu Ægypti Dæmonum statuis, (sal-
tem mediante Filiō suō.) & mysteriō incarnationis
sapientissimè occultatō, ne ab iisdem agnosceretur.
5. *Virtutum est, grandia miracula patrare. Atqui*
nemo maius fecit IOSEPHO, qui IESVM justitiae
Solem per annos 30. arbitriō suō stitit ac movit.
Videri etiam apud Castro. c. 10. potest, ficus arbor,
& fons Matureæ prope balsami hortum, jam inde
a IOSEPHI adventu plurimis hominibus saluta-
res. 6. Dominationum est, dominari principatibus.
Atqui ut supra legisti ipsamet MARYA IOSE-
PHODomini nomē concessit. Barrij cap. 5. ex Re-
vel. S. Brigittæ retulit. 7. Thronorum est, esse
sedem Dei, in quâ requiescit. Atqui nullibi post
MARIAM sæpius hic, quam inter IOSEPHI bra-
chia requievit. Deut. 33. v. 12. 8. Cherubim est
possidere plenitudinem scientiæ, paradisum custo-
dire, propitiatorio præesse &c. Atqui nihil horum
defuit IOSEPHO, qui MARIAM divinorum my-
steriorum secretariam, ut eam Ignatius appellat,
verèque voluptatis hortum, ac propitiatorium au-
divit, custodivit, ac rexit, 9. Seraphim est, ardere
divi-

divini amoris igne, aliósque accendere. Atqui nemo
eō arsit magis & accedit alios, quam IOSEPHVS
& MARIA assiduē coram IESV clamantes *Sanctus,*
Sanctus, Sanctus. Isa, 6. v. 3.

ELOGIUM LXXII.

IOSEPH

Major omnibus sanctis Deiparā mi-
noribus.

SI quis animo ab affectibus libero accedit, ad con-
sideranda ea, quæ pro elogiō hōc comentatu-
rus sum, næ ego canere triumphum ante victo-
riam, quam spe præcipio, possum. Habeo enim te-
stes non pauciores novem, omni exceptione maio-
res, quos tibi ritè censos & approbatos produco.
Ac primus est Gerson Cancellarius Galliæ notis-
simus, in serm. de Nat. consid. 4 ante medium, ubi
post multa profectō, inquit, si non mentiebatur IESVS
qui ait, Vbi ego sum, illicē minister meus erit, ille (de IO-
SEPHO loquitur) proximior videtur collocādus in cœ-
lis, qui in ministerio fuit vicinior, obsequētior atq; fidelior,
post MARIAM inventus in terris 2. Bernardinus de
Bust. part. 4. Marial. serm. 12. ex quibus inquit, patet,
quod nullus in cœlis est maior S. IOSEPHO, post be-
atam Virginem benedictam 3. S. Gertrudis in lib.
re v1. suarum, cum illæ quæ divinum officium in
choro decantabant, S. IOSEPHI nomen pronun-
tiassent, fatetur, vidisse se, sanctos omnes in cœlō capita-

ei, honoris causâ submisisse, oculis in se mutuò cōversis. magnaque lætitiae signa edidisse. 4. Suarez. in 3. p. q. 29. Disp. 8. f 2. Non existimo, inquit, esse temerarium, neque improbabile, sed pius potius & verisimile, si quis opinetur, sanctum IOSEPHVM reliquos omnes in gratiâ & beatitudine antecellere, quia in scriptura nihil est, quod repugnet, neque in Patribus aliquid reperio; &c. 5. Carthag. lib. 18. Homil. ult. fol. mihi 521. sicut, inquit, Humanitas Christi Dominie abundantiorem gratiam, & gloriam obtinuit, quod propinquior fuit verbo divino, & deinde B. virgo, quæ proxima fuit filio, ita prudenter & pie existimamus sanctum IOSEPHVM, quasi tertium locum in abundantia gratiæ & gloriae obtinuisse, quia post Virginem propinquissime attigit Christum, familiariusq; tractavit, atq; singularissimam coniunctionem cum ipso per multos annos habuit. 6. Gratianus in vita lib. 4. cap. 1. in fine si quis inquit in cœlō cōversari cum S Paulo velit, alio cogitationes suas non convertat, quam ad cœlestem Hierusalem, & ad domum IOSEPHI, ubi IESVM & MARIAM, itemque Angelorum munia omnia, & virtutes sanctorum in huius Angelici viri corde inclusa rrperiet. Et hoc ipsum paulò antè pluribus ostendit, probans IOSEPHVM esse in gradu eminenti simul Patriarcham, Præcursorum, Evangelistam, Martyrē, Confessorem, Virginem, Coniugem. 7. Cornelius à Lapid. in Matth. mihi f. 47. Una inquit, fuit in terra dignissima, imo cœlestis, & divina familia, in qua pater familius, ideoq; præses & rector erat IOSEPH: Mater familias, B. Virgo: Filius vero, Christus. In hac igitur tres sum-

summæ & excellentissima totius orbis personæ erant prima Christus utpote Deus & homo: secunda, Deipara Virgo Christo coniunctissima quasi Mater naturalis; tertia IOSEPH, quasi pater Christi matrimonialis. 8. Franciscus de sales in lib. Sac. Dissertat O! quantus inquit est sanctus IOSEPHVS; neq; enim solum est patriarcha, sed Patriarcharum Coryphaeus, non est simplex confessor, sed confessore maior; in eius confessione clauduntur dignitates præsulum, generosa mens Martyrum, sanctorumq; reliquorum omnium. 9. Paulus de Barry in almi. piet. cap. 8. admodum verisimile est, inquit, IOSEPHVM sanctiorem esse, aliosq; sanctos omnes antecedentem, proximum post B. Virginem sponsam suam locum obtinere: qui etiam veritatem hanc sæpius alijs in locis inculcat. Neque ego jam dubito lectorem meum, licet fortè ignorum, aut animi impetu abruptum transire ad partes nostras. Qui etiam probations hinc, & ex alibi dictis eruet digna elogio præsenti. Eas certè ego aliam ob causam non repeteo, quam, ne repetitione mea cuiquam molestus sim.

ELOGIVM LXXIII.

IOSEPH

Similis MARIAE Virginæ & Vxori suæ.

POstquam IOSEPHVS virtute ac gloriâ Sanctos omnes MARIA vxore suâ minores transcendit, reliquum nunc est, vt disqu' ram, an, quantumque Eidem similis sit. Vbi se mihi initio statim

statim offerunt Gerson Cancellarius, & S. Bernardinus Senensis; quorum ille in Serm. de Nat. B. Vir. Beatisissimus IOSEPH, inquit, fuit super omnes homines puros, similis Virgini gloriose. Hic vero in Serm. de S. IOSEPH. Erat, inquit, factus ad similitudinem Virginis sponsae sua. At inde, ut patet, nouarum surgit adorea laudum haud parum pretiosa. Quae enim inter se similia sunt, quale est unum, tale est & alterum. Atqui MARIA, cui IOSEPH ponitur similis esse, laudibus omnibus humanis superior est. Est ergo etiam IOSEPH illis omnibus superior, in quantum eidem similis est. At est similis corpore, moribus, ac virtute sanctitate, quemadmodum inter alios egregie ostendunt Carthag. lib. 4. Hom. 7. & Barry cap. 2. Verum ego alieno ductu, pedibus vero meis incedere malo. Probantur igitur singula.

Ac 1. probo IOSEPHVM MARIAE similē esse.
1. Quae sunt eadem uni tertio, sunt eadem inter se. Atqui tam MARIA quam IOSEPHVS est similis IESV. Ergo MARIA & IOSEPHVS sunt etiam inter se similes. Minor probatur de IOSEPHO; nam de MARIA per se constat; quia Gerson Cancellarius de IOSEPHO, Facies, inquit, IESV erat similis faciei IOSEPHI. Atqui IESVS est Psal. 44.v.3. *Speciosus forma præ filiis hominum.* Recte igitur subsumitur à Barry, IOSEPHVM quoque præ aliis fuisse speciosum formâ. Sed de hoc plura proximè dicemus. 2. Quô Matrimonium aliquod perfectius est, eo magis convenit Virum & uxorem esse similes inter se. Ideoque Deus Gen. 2.

v. 18.

v. 18. *Faciamus, inquit, ei adiutorium simile sibi.* Atqui Matrimonium inter IOSEPHVM & MARIA est omnium perfectissimum; & quidem ab ipso Deo inde incarnando, delectu inter infinitos possibiles homines instituto, dispositum. Ergo IOSEPHVS & MARIA fuerunt maximè similes inter se. 3. Ea similitudine inter se & cum IESV similes isti erant, quæ fecit, ut Dæmones minus cognoscerent mysterium Incarnationis, utque Iudæi, adulterij infamia minus aspergere eosdem possent. Atqui hoc utrumque similitudo corporum aptissimè præstabat. Ergo.

Probatur 2. IOSEPHVM esse moribus similem MAIRÆ. Et 1. quia moribus similes esse decet eos, qui sunt similes officio, quod gerunt. Atqui IOSEPH & MARIA sunt similes officio eo solo, quod matrè à patre distinguit, excepto. Ergo moribus quoque similes sunt. Minor inductione constat; quia utrorūq; officium est cum IESV, invicē, & cum Angelis conversari, &c. 2. *Quia similitudo morum est conformatio morum.* Atqui, ut docet S. Thom. quodlib. 10. a. 10. in c. & ad 2. *quilibet debet conformari moribus eorum, inter quos conversatur, nisi sint contra Deum.* Ergo IOSEPHVS debuit esse moribus similis MAIRÆ; & consequenter re ipsâ fuit. Atqui MARIA mores tria habebant, indolem blandam, vultum serenum, & modestiam Virgineam. Ergo hæc quoque habuit IOSEPHVS.

Probatur 3. Eundem esse similem MARIAE sanctitate vitæ. 1. *Quia hanc exigit summus amor Viri*

&

& vxoris, quō IOSEPH & MARIA vniuersitatis, quo ad animā. Ideoq; sēpe cit. S. Bernardin⁹; quomodo, inquit, cogitare potest mens discreta, quod spiritus S. tantā unione, coniugij scilicet, uniret menti tantæ Virginis aliquā animam, nisi ei virtutum operatione simillimam? unde credo, IOSEPH fuisse mundissimum in Virginitate, profundissimum in humilitate, ardentissimum in charitate, altissimum in contemplatione, ut esset adiutorium simile Virgini. 2. Quia, scripturā teste, eadem egere, eadem passi sunt, & eadem accepere beneficia a Dō. Ergo prudenter præsumi potest esse similes virtutis sanctitate. Hic antecedens probarunt loco nostrō. Gerson in serm. de Nat. B. V. & Carthag. lib. 4. ab Hom. 7. & deinceps, probarique ulterius posset, inductione virtutum. Verum de his infra agetur.

ELOGIUM LXXIV.

IOSEPH

Similis IESV Filio suo.

IMPLICAT, inquies, IOSEPHVM esse similem Deo. At IESVS filius IOSEPH Deus est. Ergo implicat IOSEPHVM esse similem IESV suo filio. Maior probatur, quia implicat similitudo, ubi implicat proportio. Atqui implicat proportio inter IOSEPHVM & DEVVM. Ergo inter IOSEPHVM & Deum implicat similitudo. Minor constat quia Isaiae 14. v. 14. non nisi impro-

bissi.

bissimis tribuitur illa vox. *Ascendam super altitudinem nubium, similis ero altissimo.* Atqui similitudo cū IESV tribuitur IOSEPHO in testimonium meritiſſimæ laudis. 2. quia, ut axioma habet, finiti ad infinitum nulla est proportio. Atqui Deus est infinitus, IOSEPHVS finitus. Ergo nulla est proportio inter IOSEPHVM & Deum. At anne propterea jubeam auferri præfixum honoris titulum? Minime gentium: non enim illum amor veri ignorans, sed Veritas ipsa æterna, IESVS, inquam, jam olim dum viveret nobiscum in carne mortali coram Discipulis imposuit, dicens, *inter natos mulierum nemo mihi similior fuit formâ corporis, moribus, conditione Vitæ, patiendi ardore, quam IOSEPHVS.* Id quod ex orientali historia refert Gratianus lib. 2. cap. 4. de cuius auctoritate supra diximus. Accedit autem etiam autoritas Iustini in dial. contra Tryphonem, Bernardini Sen. sermonede sancto. Gersonis Cancellarij proxime relata, Isolani. Bernardini de Bust. & Carthag. l. 18. Hom. ult. ut proinde recta ad Rationes abire possim, quibus etsi auctores mihi essent nulli, probabilis tamen reddatur assertio hæc, népe IOSEPHVM esse simile IESV filio suo.

Igitur 1. ex quo quis pluribus accedit modis ad veram filiationis rationem, quæ originaliter in Verbo est, eò est similior filio Dei. Atqui IOSEPH pluribus modis accedit ad filiationem Verbi, quod IESVS est, ergo est similior illi. Maior est S. Thom. I. p. q. 33. a. 3. in corp. Minor indidem probatur, quia quinque modis accessit IOSEPH ad filiationem

nem

nem, scilicet 1. Per similitudinem naturae, per amorem & cognitionem perfectissime operantis, sola Virgine excepta. 2. Per similitudinem vestigij imitantis vitæ genere mores Dei supra alias omnes, post eandem Virginem, creaturas. 3. per similitudinem imaginis continuâ contemplatione itidem præ aliis omnibus aptissime adumbrantis ipsam Dei imaginem. 4. per similitudinem gratiae, sola Virginis gratia minoris, jam inde à primo suo ortu, copiosissimè ex Deo gratiarum abysso haustæ. 5. Per similitudinem glorie, in resurrectione, Assumptione, ac cœlorum regno proximè gloriam Christi participantis. Quæ alij uberioris expendere poterunt. 2. Quo filius aliquis est similior patri, eo certius putatur talis patris, & non alterius genuinus esse filius. Atqui IESVS certissimè putatus est genuinus esse filius IOSEPHI à judicis. Dicitur enim Luc. c. 3. v. 23. Et ipse IESVS erat incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur filius IOSEPH & Matth. i 3. v. 55. Nonne hic est fabri filius? 3. In IOSEPHO & per IOSEPHVM præcipue impleta sunt illa Apost. ad Philip. 2. v. 6. Verba. Christus IESVS cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est, esse se æqualem Deo: Sed semetipsum exinanivit formam servi accipiens in similitudinem hominum factus, & habitus inventus ut homo, perinde enim est ac si diceretur; IESVS quia in forma, sive natura Dei erat, non fecit, nec se facere rapinam arbitratus est, esse sibi æqualia Deo patri sed semetipsum exinanivit, hoc est, fecit ex Domino servum, ex Deo hominem, ex Creatore creatu-

ram,

ram, & pœnalitates suscipiens in se, fabrilem quoque artem, quæ præcipue servorum est, sub Magisterio IOSEPHI per annos bene multos profitens, in similitudinem substantialem hominum duorum MARIÆ & IOSEPHI factus, & habitu, hoc est, corpore ac proprietatibus inventus, nullo nostro merito, sed ex sola misericordia Dei, ut homo IOSEPH, verè homo & rationalis, sine peccato, ignorantia, tarditate, tepiditate, &c. Est ergo IOSEPH similis filio suo.

ELOGIVM LXXV.

IOSEPH

Similis Deo.

In primis de Fide est, omnem hominem esse similem Deo, Genes. enim 1. v. 26. Faciamus, inquit, Deus hominem ad imaginem & similitudinem nostram. Et. v. 27. Creavit Deus hominem ad imaginem suam: ad imaginem Dei creavit illum, masculum & feminam creavit eos. Atqui juxta Dialecticos, quod dicitur de omni, dicitur & de quovis contento sub omni. Continetur autem etiam IOSEPH sub omni, sub intellige homine. Est ergo ipse quoque imago Dei, adeoque similis Deo. Atqui imago est similitudo alterius ab ipso procedens aliquo modo. Homo ergo, & IOSEPHVS, qui sunt imago Dei, debent i. esse similitudo Dei. Atqui non sunt similitudo Dei in natura specifica. Ergo tantum sunt similitudo

P

in ali-

in aliquo specialiter repræsentante naturam specificam. 2. Debent esse similitudo procedens à Deo. De hoc autem nemo dubitat; quia sunt effectus physici à Deo per creationem procedentes; ut ipse met Deus cit. loco testatur. Sed de conditione primâ maius est apud plerosque dubium; quod deponere me, licet inde non plus IOSEPHO, quām euilibet alteri accedat, necessarium duco; subinde tamen adiungam modum etiam supernaturalis cuiusdam similitudinis IOSEPHO in paucis convenientis. Sic igitur ad prius quod attinet, est IOSEPHVS, & universim homo, teste Cornel. in 1. Gen. imago naturalis Dei decem modis 1. quōd hominis anima sit spiritualis & individua substantia. 2. Quōd sit immortalis & æterna. 3. Quōd prædicta sit memoriā, intellectu, & voluntate, tanquam Trinitas creata increata aptissimè exprimens. 4. Quōd sit libera libertate contrarietatis & contradictionis. 5. Quōd cunctis animalibus sua potestate præsit ac dominetur. 6. Quōd sit capax omnis honestatis, sapientiae, ac bonitatis. 7 Quōd sit finis quodammodo omnium creatorum & quasi omnipotens instar Dei. 8. Quōd omnia intelligat & saltem eminenter contineat in se, omnes gradus entis. 9. Quōd sit tota in totō, & tota in qualibet parte. 10. Quōd intelligendo se producat in mente suā verbū intelligibile suiipsius expressivum, sibi quis simile: atque inde in voluntate eiusdem amorem producat. In quo quidem ratio imaginis naturalis Dei præcipue clūcer. Ulterius autem iam ad alteram

ram imaginem, quæ supernaturalis est, gradum promoveo. Ea verò duplex est, gratiæ una, & alia gloriæ. Sed de gratiâ superius abundè egi, cùm eâ IOSEPHVM plenum fuisse, probavi. Nunc de gloriâ superest, ut dicam, non quidem eâ quam modò obtinet in cœlis, quæ hoc ipso, quod verisimilia tibi nostra sint, uni cedit Virginis gloriæ; sed de illâ, quâ inter nos vivens speciali Numinis favore, ad tempus eidem placitū prælibavit; quæq; à cœlesti aliter non differt, quam quod illa habeat se per modū transuntis, hæc cœlestis verò, se per modum habitûs, habeat. Igitur IOSEPH mihi adhuc in suo mortali corpore videtur pervenisse ad supremæ similitudinis cum Deo gradum. Et quidem, per claram divinæ essentiæ visionem tradunt Stemma Marianum Germanicè impressum ad diem 19, Martij. & Gratian. lib. 3. c. 5. & l. 5. tit. 3. quorum postremus affert verba S. Brigitt. Rev. l. 6. c. 58. Vbi sic, inquit, obediens erat IESVS, ut cum IOSEPH casu diceret ei, fac hoc vel illud, statim ipse faceret quia sic occultabas Deitatis suæ potentiam, ut nisi à me; & quandoque à IOSEPH sciri non posset, qui vidimus lumen admirabile multoties circumfuluisse eum, & Angelicas voces canantes super eum audivimus.

Verum hæc revelatio non videtur præbere sufficiens argumentum assentiendi dictis. Alio proinde, ut confugiam, necesse est. Nempe i. clara Dei visio, ut volunt gravissimi Doctores, multis alijs Viatoribus minus sanctis, quam si IOSEPHVS speciali Dei beneficentia ad breve

concessa tempus est. Non est ergo hæc ipsa negliganda IOSEPHO. 2. Visio ista videtur esse præmium extraordinarij amoris, quò fertur quis in Deum. At nullibi amor ardentior in Deum fuit, quam in paterno corde JOSEPHI. 3. Visionem hanc ut IOSEPHO impetrat. B. Virgo & concedat IESVS maximè videntur obligati, saltem ex decoro. Possimus ergo dicere, de facto illi hanc datam esse.

ELOGIVM LXXVI.

I O S E P H

Similis Deo Patri ingenito.

PAtris nomen Deo multipliciter competit. ut 1. Creatione, quâ nos ex nihilo ad imaginem & similitudinem suam, hoc est, ad simillimam imaginem creavit. 2. Redemptione, quâ nos per Christi temporalem mortem liberavit à morte æternâ. 3. Regeneratione quâ nos per baptismum à peccato originali, per quod mortui eramus, in novam gratiæ vitam regeneravit. 4. Adoptione, quâ nos sibi in filios per gratiam adoptavit. 5. Vocâtione, quâ nos cœlestis suæ gloriæ hæredes propter opera nostra absolutè prævisa instituit. Verum hæc quinque Paternitatum genera communia sunt omnibus tribus divinis personis. Redemptione exceptâ, quatenus significat actiones talis suppositi ad salvandos homines missi. Ut enim habet axioma Theologicum; opera omnia ad extra-

com-

comunia sunt roti Trinitati. Iis ergo paternitatibus omissis, strictior aliqua solique primæ Personæ propria inquirenda est. Hæc autem est, prima eius constitutiva ratio, prima inquam, tum negativè, quia nulla est prius; tum positivè, quia alias omnes proprietates, etiā innascibilitatē & spirationem activam antecedit. Quæ in meâ sententiâ duo significat; principium scilicet generativum, atque ipsam actualem generationē, quatenus dicit actualem intellectionem essentiæ divinæ; attributorum omnium, & personalitatum, ac demum creaturum possibilium, ut possibles sunt, seclusis actualibus, quatenus tales sunt. Ita communis Granad. Amici & Tanneri. Sed hæc aliam ob causam non affero, nisi ut fundamentum solidum ponam, cui præsens IOSEPHI Elogium tutò insistat.

Igitur ex dictis quatuor habeo mihi, ac foro meo, non parum idonea. 1. est Patrem cælestem esse Patrem omnium maximum, 2. Eundem generare sine carnis interventu, sine divisione sui, sine temporis mensurâ, 3. Eundem intelligendo generare, & ideo, quia semper intelligit, semper generare. 4. Huius intellectionis tam fæcundæ obiectum esse Deum, & divina, terminum verò formaliter precedentem esse Verbum unigenitum, sive Filium Dei. Atqui, subsumo ego, habet per participationem, hoc est, modo quo creaturam habere decet, IOSEPH hæc ipsa quatuor. Est, ergo ipse, quod intendebam, Similis Ingenito cælesti Patri.

Neq; hîc de Maiore se mihi quisquam opponet.

P 3

Probo

Probo ergo minorem, quæ sola probatione eget. In primis IOSEPH est omnium Patrum inter Personas creatas maximus. Si enim, ut ex Ioanne Damasc. Cant. 3. in Nat. B. V. ipsum esse virum MARIAE prorsus ineffabile est, & nihil præterea dici potest, quantum erit esse PATREM IESV. Iam verò nonne idem est Pater sine commercio carnis? Nonne idem semper, qui fuit, mansit, etiam susceppto è Virgineâ vxore filio? nonne, quod concepto, natoq; initio præstítit, porrò per totam vitam præstare perrexit, sine omni temporis, nisi quô vita circumscripta fuit, mensurâ.

Sed neque tertium defuit IOSEPHO. Si nim religiosissimè mentis penetralia ingrediar, quæ alia desideria iam inde à primâ sanctificatione, quæ usum rationis ipsi ac gratiam attulit, audiebantur, quam de Messiae aduentu; quem cognoscere, credere, velle vnicè laborabat, ijs subinde Isa. 45.v.8. vocibus utens: *Rorate cœli desuper, & nubes pluant iustum. Aperiatur terra, & germinet Saluatorem.* Vbi aetius voluntatis intellectus actibus, & hi illis, prout ferebat ardor, permiscebantur. Sed tamen actus intellectus physicè præstant & præsupponuntur actibus voluntatis, & ad naturam hominis proprius accidunt, & vim dirigendi præcipue exercent; ideo ergo generationi intentionalí, siue intellectioni etuali Incarnationis Dominicæ iugiter intēdit, iuxta Luc. 2. v. 33. *Et erat Pater eius & Mater, mirantes super his, quæ dicebantur de illo.*

Tandem verò tum obiectum mentis IOSEPHI,

PHI, tum terminus, quid, quæso, aliud est, quæ IESVS verbō intellectuali expressus, itēmque alia quæ ducunt ad IESVM? Nihil ibi secundūm quo cogitatur, mortale est; nihil præsens, præteritum & futurum. Æternitati viuit IOSEPHVS noster. Ideo à contingentibus præscindit tanquam à Fine ut cō facilius ad principium æternitatis pertingat.

ELOGIVM LXXVII.

IOSEPH

Similis Filio Dei Vnigenito.

VT idem sit Filius eius, cuius est Pater, tam parūm implicat, quām parūm implicat, eandē esse Filiā eius, cuius est Mater. At est de facto MARIA filia eius, cuius est Mater. Est ergo IOSEPH quoque Filius eius, cuius est Pater. Atqui MARIA est mater Filij Dei vnigeniti, & IOSEPH est Pater eius. Si ergo MARIA est Filia Filij Dei vnigeniti, IOSEPH quoque eius Filius est. Atqui Filius Dei, vtiq; similis est Filio Dei. Si ergo ostendi possit, IOSEPHVM esse Filium Dei, & quidem interiore aliquo Filiationis genere, quām sint vlli alij homines, consequens erit ipsum esse omniū simillimū Vnigenito Filio Dei; quod haud dubiè gloriosissimū huic Sancto nostro est. At id probari potest eidenter ex Sacris Litteris, & Patribus docentibus hominem iustum esse Filium Dei. Eligo tamen vnum tantum alterūmve locum, vt in 1. Ioan. 3. v. 1. *Videte, qualem charitatem dedit nobis Pater, vt Filij*

Dei nominemur & sumus. Ne autem cogites hoc fieri
in altera vitâ, ibidem v. 2. additur. *Charissimi, nunc
Fili⁹ Dei sumus: & nondum apparuit, quid erimus.* Et
cap. 4. v. 4. *Vos ex Deo estis filioli, &c.* Est ergo IO-
SEPH, vt pote vir absolutè iustus, & summam ex-
pertus Dei charitatem, etiam ipse Filius Dei, si que
primogenitus inter fratres, & propter dignitatem
Patris filiationi additam *Iure gaudens Maioratus.*

Sed me hæc paulò altius non solùm IOSEPHI
causâ, sed etiam nostrâ (nos enim omnes filij Dei
esse possumus) repeterem, par est. Quare aduerte sis,
obsecro, animum ad ea, quæ dicam.

Ad Filium Dei requiritur proportionaliter,
quidquid requiritur ad Filium hominis. Atqui ad
Filiū hominis requiritur, 1. Generatio. 2. Cura
paterna. 3. Amor. 4. Natura. 5. Proprietates è na-
tura emanantes. 6. Ius adeundi hæreditatem Patris.
Ergo eadem proportionaliter requiruntur ad Fili-
um Dei. Atqui in nullo magis, quam in IOSEPHO
nostro eadem reperiuntur. Ergo nemo magis, quam
ipse, est Filius Dei. Mitto autem hic ambages om-
nes; & singula, quæ requiri dixi, ordine common-
strabo.

Deus voluntariè, hoc est, certo consilio & pra-
destinatione ante alios omnes, genuit, spiritualiter
nempe, adhuc in utero clausum IOSEPHVM Ver-
bo veritatis, siue, per, & propter IESVM Christum,
Deum verum de Deo vero, cui ipse intimè con-
junctus est, in ep. Iacobi cap. 1. v. 18. 2. Deus ipse
per cundem Filium ex MARIA vxore IOSE-

PHI

PHI incarnatum curam plūs quam paternam super hunc Patrem suum exercuit. 3. Amor Dei erga IOSEPH tantus fuit, quanta fuit gratia, quā ipsum perfudit; siue deinde amor & gratia idem sint, siue diuersa, quod probabilius est. Vide autem ipsemet effectus septem gratiæ apud Cornel. à Lap. in 2. Petri c. 14 v. 4. Et ego infra Elog. 85. de amore IOSEPHI in Deum, cui directè correspondet amor Dei in IOSEPHVM, ex proposito agam. 4. Iuxta 2. Pet. 1. per cognitionem Dei, qui vocavit IOSEPH propriâ gloriâ & virtute, per quam maxima & pretiosa nobis promissa donauit, idem IOSEPH effectus est speciali modo diuinæ consors naturæ, scilicet non accidentaliter tantum & per gratiam sibi inhærentem, sed substantialiter & per naturam divinam sub ratione Auctoris gratiæ ipsa peculiariter communicatam, quā super omnes in filium, & hæredem assumitur, & tanquam pulcherrimum aliquid tamplum consecratur, ac quodammodo deificatur, Ita Suar. l. 12. de Deo uno & trino cap. 5. n. 11. & 12. & idem Cornel. in 2. Pet. 1. v. 4. à f. 360. 5. IOSEPH, instar Dei virtute suâ factus est præ omnibus alijs, quantū nempe homo capax est, & decorum permittit, immutabilis, imperturbabilis, impeccabilis, iustus, misericors, constans, omniscius, patiens, rectus, fortis, longanimis, &c. Ac 6. Idem omnium primus promissam hereditatem adiit cum Christo, cum quo in cælum unâ cum corpore assumptum esse Elog. 61. dixi. Est igitur IOSEPHVS Filius Dei, & quidem

primus siue primogenitus ex fratribus , & eatenus
Filio Dei Vnigenito simillimus, hoc vno discrimi-
ne, quod ipse nonnisi adoptivus sit, cùm Filius Dei
sit Filius naturalis Dei.

ELOGIVM LXXVIII.

I O S E P H

Similis Spiritui Sancto.

Veritatem Elogij huius aperit nobis notissi-
mum axioma : Similis simili gaudet. Si ergo
IOSEPHVS similis est Spiritui S. simili gau-
det; & si simili gaudet, similis est Spiritui S. Sed v-
trum ex his probandum est prius? an quòd similis
sit? an verò quòd simili gaudeat? Et ego quidem i.
posterioris eligo; quia nihil est causa sui ipsius. Dein
verò probo & prius, nempe IOSEPHVM esse simi-
lem Spiritui S. Atqui id, per quod probo esse simi-
lem, debet esse hoc ipsum, quòd simili gaudeat, hoc
est illo, quòd gaudet Spiritus S. Hoc ipsum ergo,
quòd simili gaudeat, probandum est. At ego idem
inductione, quâ nulla videtur probatio efficacior
esse posse, sic probo.

1. Est IOSEPH noster, etiam ipse, habens de
Spiritu S. Ratio sufficiens est. Quia iustus est. Ut
enim ad Rom. 5. v. 5. dicitur; Charitas Dei diffusa est
in cordibus nostris per Spiritum S. qui datus est nobis.

2. Est quodam modo, ipse quoque Spiritus S.
idq; ub varias Rationes. 1. Quia, quod natum est
ex

ex spiritu, Spiritus est. Ioan. 3. v. 6. Ergo quod natum est ex Spiritu S. quodam modo Spiritus S. est. 2. Quia ut ex Trid. Sess. 6. c. 7. ostendit Suar. præc. elog. cit. adoptatur iustus à Deo dupliciter; accidentaliter, & substantialiter. Est autem adoptionis accidentalis causa formalis ipsa gratia; at verò substantialis adoptionis causa formalis est ipse Spiritus S. animam iusti mediante gratiâ tanquam vinculo morali inhabitans. 3. Quia iustus, per hoc, quod iustificetur, constituitur in summo gradu amicitiae diuinæ. Atqui hoc non fit, nisi per præsentiam Amicorum amati. Debet ergo Spiritus S. esse in eo, qui iustificatur. 4. Quia specialiter nobis promittitur Spiritus S. quia Ioan. 14. v. 16. Rogabo Patrem, & alium Paraclitum dabit vobis, ut maneat vobiscum in æternum. Et 26. Paracitus autem Spiritus S. quem mittet Pater in nomine meo, &c. v. 17, apud vos manebit; & apud vos erit. Atqui, quod quis iustior est, eò gratia ipsi intensior inhæret. Ergo etiam, hoc ipso illi, magis inhæret Spiritus S. siue charitas diffusa in cordibus nostris. Vide hist. Lucia V. & M. & Corn. Lap. in 2. Pet. c. 1. cuius doctrinam ut meam recipio à f. 360.

3. Spiritus S. est amor, non solum essentialiter, quo modo etiam prima, & secunda persona est, sed etiam notionaliter; cui tanquam formalí origini appropriatur, tanquam radius Soli, omnis amor creatus. At est hic amor in IOSEPHO maximus, tum erga ipsum Spiritum S., tum erga reliquas personas, ac MARIAM Spiritus S. Sponsam IESV Filij

lij matrem, æterni Patris filiam.

4. Sicut Spiritus S. tribus modis paraclitus est, ita est suo modo & IOSEPH. Nempe uterque est 1. aduocatus. 2. exhortator. 3. consolator; quæ tria nomen paracliti significat, iuxta græcum etymon.

5. Tam Spiritus S. quam IOSEPH est Spōsus MARÆ Virginis. Ac de IOSEPHO dubium non est. Is enim, cui despensata est MARIA, utique Sponsus est. Atqui Luc. I. v. 27. *Missus est Angelus Gabriel ad Virginem despensatam viro, cui nomen erat IOSEPH,* Similiter verò de Spiritu S. legitur ibid. v. 35. *Spiritus S. superueniet in te.* Et Matth. I. v. 18. *Inuenta est in utero habens de Spiritu S. &c.*

6. Spiritus S. donum est 1. essentialiter; Potest enim donari ab aliquo, & ab aliquo haberi. 2. per appropriationem; quia est datio irreddibilis, siue per merè gratuita. 3. notionaliter; quia solus per modum doni vi processionis mittitur. At his simile per Dei & suum Amorem habet etiam IOSEPH: Cùm autem ex donis Spiritus S. ad extra maximè conspicuum sit donum linguarum, idem eā fiduciā, quā Cornelius in Acta c. I. fol. 77. ex Suarez dicit, id communicatum esse MARÆ in aduentu trium Regum, idem verisimile est, etiam IOSEPHO, tunc, & in Ægypto, à Spiritu S. fuisse collatum.

ELO

ELOGIVM LXXIX.

IOSEPH

Cum IESV & MARIA Trinitas creata.

EX dictis liquet, IOSEPH vnum eundemq; esse intentionaliter & symbolicè Trinitatem incre, atam. Quod enim simile est alteri, tale est in ratione similis, quale est alterum. Atqui ut dixi, est vnuis idemque IOSEPHVS similis Patri Ingenito, Filio Vnigenito, & Spiritui S. Est ergo intentiona- liter ac symbolicè Trinitas increata.

Vbi mihi vtique nemo opponet infinitam di- stantiam Entis finiti ab infinito, creati ab increato, quia similitudo hæc non est physica, & in effendo, sed tantum moralis, & in significando, ac imitando; quâ ratione dixit Deus psal. 81. v. 6. Ego dixi, Dÿ e- stis, & filij excelsi omnes, Et Basil. hom. de Spiritu S. Huius gratiâ, inquit, Deus est, quisq; Sanctorum.

Pace igitur legentium hoc licebit mihi agere, quod ago, & ad stabiliendas præsentes laudes tran- fire, quas ante me iam pridem IOSEPHO concili- auere Cornel. à Lap. in I. Matth. fol. 53. Carthag. lib. 4. Hom. 5. & 8. Barry cap. 3. Quibus facem, vt in multis alijs, dudum ante Gerson Caneell. pre- tulit, dum in Serm. de Nat. B. V. coram toto Con- stantiensi Concilio exclamauit. Cuperem, vt mihi ver- ba suppeterent ad explicandum tantum mysterium, tam admirandam, venerandamq; Trinitatem IESVS, MA- RIA, & IOSEPH. Et ego quidem hæc verba etiam
vt me-

ut mea, imō omnium hominum collectiū ac distri-
butiū accipiendorū, suscipi volo. Eoq; sensu Ioan-
nes c. 21. in f. dixit: *Sunt autem & alia multa, que
fecit IESVS, (addo ego, quæ fecit MARIA; quæ
fecit JOSEPH) quæ si scribantur per singula, nec
ipsum arbitror mundum capere posse eos, qui scri-
bendi sunt, libros, pares laudibus Trinitati isti ex
IESV, MARIA, & JOSEPHO conflatae, debitiss.*
*Hanc ergo Trinitatem quidni & ego pro viribus
exornem? At exornare facilius non possum, quam
si quæ sunt in Trinitate increata, ostendam suo mo-
do in hâc Creatâ esse.*

Igitur IESVS MARIA JOSEPH sunt i. Per-
sonæ sanctissimæ totius Mundi. 2. Canonizatæ
sunt omnes & singulæ à spiritu S. eo ordine, quem
Matth. c. 1. habet. 3. Vnum sunt unitate indis-
solubilis matrimonij, & quidem spiritualiter con-
summati. Ad hoc namque spectat, Vir, Mulier, &
Proles legitimè ex muliere suscepta. Atqui Vir est
JOSEPH, MARIA mulier, IESVS proles legitima.
4. In hâc Unitate Trium istarum Personarum,
JOSEPH præcipue Patrem æternum spiritualiter
generantem repræsentat; MARIA vero Spiritum S.
quia est sanctissima, & quia concepit de Spi-
ritu S. ac demum IESVS seipsum, hoc est, Filium
Dei. In quo Cornelio nostro præ alijs antè cita-
tis qui Matrem cum Patre, & JOSEPH cum Spi-
ritu S. componunt, adhæreo. 5. Hic quoque est
Auctor Salutis IESVS, MARIA mediatrix, JO-
SEPH eiusdem coadiutor. 6. Sicut Æternus
Pater

Pater Verbum generat per intellectiōnem, & cum
Verbo tanquam vnum adæquatum principium,
per amorem, Spiritum S. spirat, ita personarum
istarum vnica hæc vita & opus est, intelligere,
manifestare, amare, & amorem propagare. 7.
Etiam MARIA quasi stella maris, & aurora con-
surgens peperit Christum, qui est candor lucis eterne.
Sap.7. v.25. & Lumen ad revelationem gentium, Luc.
2. v.32. Atqui hoc principaliter fit in æternâ gene-
ratione, in qua Verbum procedit tanquam Lumen
de Lumine, Deus verus de Deo verô. 8. Quem-
admodum Ioan.1. c.5. v.7. dicitur: Tres sunt, qui
testimonium dant in cœlo, Pater, Verbum, & Spiritus S.
Et hi tres unum sunt; ita IESVS, MARIA, &
JOSEPH, in eodem sunt tres personæ omnibus
maiores, quæ testimonium nobilissimum de Tri-
nitate increata perhinent, colligatæ inuicem ar-
ctissimæ unitatis vinculo. 9. Etiam hæc tria no-
mina celebritatem consecuta sunt proximam tribus
diuinis nominibus; ideoque iam passim cani audi-
mus.

I E S V S M A R I A J O S E P H	{ Hæc tria nomina Bona sunt omnia Et mundi lumina Et cœli limina.

ELO

ELOGIVM LXXX.

IOSEPH

Præcipuus Mariæ imitator.

SI mihi ingredi liceat IOSEPHI membra ac
animum, dicam fidenter, IOSEPHI membra
ac animum esse membra ac animum MARIÆ.
Vt enim inter nos quotidie usus fert, vt si quis
alium magni nominis hominem constituant exem-
plar sui, quod imitetur, eâ imitatione aliquanto
tempore continuatâ, in eundem quodammodo to-
tus immigrat, ita IOSEPHVS noster, per tot an-
norum curricula, intuens in MARIAM, eiique se
assidue conformans, videtur simili modo MA-
RIAM induisse totus, & pro MARIA agnosci cre-
dique posse. Ut enim S. Augustinus tr. 2. in ep. I.
Ioan. ait, *Talis unusquisque est, qualis est eius dilectio.*
Terram diligis, terra eris; Deum diligis, Deus eris.
Rursum autem, talis est alicuius dilectio, qualis
est imitatio eius. Est autem imitatio IOSEPHI,
MARIAM tanto tempore, tantâque curâ respici-
entis, summa. Est ergo etiam dilectio eius summa.
Ac proinde ritè argumentari possum. Quod quis
diligit, & imitatur, id quis est. Atqui IOSEPH dilig-
it & imitatur MARIAM. Ergo est IOSEPHVS
MARIA. Probo autem minorem, non quidem
quod diligat, hoc enim superfluum est, quia Vir est
MARIÆ; sed quod imitetur illam. At hoc sic
probo.

probo. Omnis artifex imitatur exemplar sibi propinquum, à conductore suo. Atqui MARIA est exemplar propositum IOSEPHO ceu artifici, à conductore Deo, IOSEPHVS ergo imitatur MARIAM. Hic tu quidem mihi minorem negabis. At ego illam probo: quia ut S. Bernard. apud Salazar c. 38. *Arca*, inquit, *testamenti*, sive *tabernaculum*, typum tenet Dei genitricis. Quod ergo de tabernaculo dicitur, debet typicè de MARIA accipi. Atqui Exod. 25. v. 40. *Inspece*, dicitur, & fac secundum exemplar, quod tibi in monte monstratum est. Ergo MARIA quoque est tale exemplum monstratum IOSEPHO, tanquam alteri Moysi attracto assumptaque, in monte contemplationis, vitæq; cœlestis. Atqui exemplar est, ut docet S. Thom. de Ver., q. 8. a. 8, ad 2. id, ad cuius imitationem aliquid fit, ex intentione agentis. Nihil igitur deest ex parte obiecti ad imitationem necessarium.

Atqui, ut prosequar discursum neque ex parte IOSEPHI deest aliquid. Ipse namque sibi *Beseele*, hoc est, *Vir in umbra Dei*, est, quem Deus cùm proponeret tabernaculo suo, potiore iure commendare potuit illis Exod. 31. verbis, *implevi eum spiritu Dei*, & *scientia in omni opere*, ad excogitandum quidquid fabre fieri potest ex auro, & argento, & are, marmore, & gemmis, & diversitate lignorum.

Videamus autem in specie, quomodo ad exemplar Tabernaculi Mariani ipse animam suam in tabernaculum transformârit Dei viventis. Ac 1. Psal. 45. v. 5. *Sanctificavit tabernaculum suum artificius*

Q

simus

sumus per universam vitam supra alios omnes mortales. 2. Psal. 18. v. 6. In sole , sive ut LXX. legunt, soli , posuit tabernaculum suum , scilicet, quia fons instar in domo Dei, Ecclesia inquam, posuit; vel etiam , quia Christo soli Iustitiae peculiarter deservivit. 3. Ecclesiastic. 24. v. 12. Qui creavit me, requievit in tabernaculo meo , simul corporaliter per Christum , & spiritualiter per gratiam iugiter continuatam. 4. Psal. 83. v. 2. Inter tria summa dilecta tabernacula Domini virtutum anumerari meretur; de quibus maiori iure cum S. Petro Matth. 17. v. 4. dicere possumus. Faciamus hic tria tabernacula. Tibi , mi IESV , unum ; tibi, MARIA alterum ; & tibi, IOSEPH , tertium. Vel si id facere non possumus , vos ipsi nobis tabernaculi Vicem exhibete. 5. In hoc Iosephino tabernaculo itidem omnia per idoneam allegoriam sunt , quæ sunt in Mariano. Nam ligna setim , sunt mundities cordis ; coccus bis tinctus , utraque charitas ; purpura , mortificatio ; byssus , castitas ; hyacinthus , contemplatio rerum cœlestium ; pili caprarum , pauperes ; pelles arietum rubricatarum , obedientia ad usque Martyrium constans ; oleum , misericordia ; Thymiana , exemplum bonum ; candelabra , doctrina sacra ; mensa & propositio panum , Christus ; velamentum , Fides ; aureum Thuribulum , anima charitate flagrans ; tabulae testamenti , observantia legis ; arca testamenti , MARIA ; urna aurea , matrimonium cum illâ ; manna , consolationes ; Virga Aaron

Aaron, Virga IOSEPHI, etiam ipsa res florescens,
Manet ergo, IOSEPHVM esse MARIÆ præci-
puum imitatorem, Vide Corn. in Exod. c. 25.

ELOGIVM LXXXI.

I O S E P H.

Præcipiuus IESV imitator.

Magna est semper imitantim gratia, non so-
lum si is, quem imitaris etiam ipse sit gra-
tus, sed etiam si invisus sit, ille in seipso spe-
ctatus. At negari non potest tantò gratiorem esse
eam imitationem, quæ utrumque coniungit, nempe
obiectum omnibus gratijs circumfusum, & con-
formitatem actus alieni idem obiectum plenè per-
fectèq; cxperimentis. Coniunxerunt autem utrum-
que hoc S. Franciscus Seraphicus, S. Catharina
Senensis, S. Ioanna de Cruce, quinque SS. Christi
stigmatibus insignes. Coniunxit deinde Aposto-
lus Paulus, & qui eundem imitantur, plurimi alij.
quorum mihi voces identidem audire videor. De
catero nemo mihi molestus sit interrogans cuius con-
ditionis sim; ego enim stigmata Domini IESV in cor-
pore meo porto, Ad Gal. 6. v. 17. Qui etiam ulte-
rius cum eodem Paulo progressi, Christo, inqui-
unt, singulatim, confixi sumus cruci: vivimus autem,
iam non nos, vivit vero in nobis Christus. Ad Gal. 2.
v. 19. Debent ergo, hi omnes & singuli imitato-
res Christi meritò gratissimi esse, tum propter Chri-

Q 2

stum,

stum, quēm nobis coram exhibent, tum propter ipsam imitationem prototypo suo tam apte conformatam.

Sed non est mihi hic prætereundus S. IOSEPHVS, non solū primus, verū etiam præcipius imitator IESV. Est is primus, quia primus Christo convixit, tempore antecedens alios omnes, qui longō post intervallō præeuntem secuti sunt.

Est idem præcipius 1. quia Mysterium Incarnationis Dominicæ, causasque eius, & execundi modos omnes, intimè penetravit.

2. Quia sciebat, se patrem esse, simul ac servum Christi Regis Regum. At Regis ad exemplum totus componitur orbis. Imitantur verò persæpe etiam Patres filios suos, quantumvis parvulos, & quodammodo repuerascunt eum illis; ut proinde mirari debeat nemo, si etiam IOSEPH cum æternâ Sapientiâ incarnata quasi repuerascere velit.

3. Quia bene longo tempore intuitus est imitabile obiectum, & quidem directè, reflexè, refractè, indirectè, in luce, & cum umbris; scilicet directè in contemplatione; reflexè in meditatione; refractè in MARIA; indirectè, in operibus; in luce diei, noctisvè umbris, domi nempe ac foris, privatim ac publicè.

4. Quia ad ritè contuendum hoc obiectum nemo magis instructus fuit, atque ipse. Nam & obiectum fuit in debitâ distantiâ, & medium lumine fidei ac scientiæ experimentalis sufficienter illustratum, & oculus mentis à concupiscentiis

fomi-

fomite, peccatis, ac motibus inordinatis, perpur-gatus.

5. Quia videndi subsidia externa ipse pluri-ma habuit. Nam 1. MARIA Præcursum amore præcurrens; Ecce, inquietabat quotidie ad IOSEPHVM, agnus Dei, qui tollit peccata mundi. 2. omnibus tubis clariores illustrationes applicuit eius animo Deus. 3. Perspicilia quòque sufficie-bat frequens Angelorum alloquium, quo quid esse potest, quod assequi homo non possit?

6. Quia neque ad imitandum quidquam esse idoneum potest, quod IOSEPHO gratia non de-derit. Nam 1. figere oculos, quantum collibi-tum fuit in obiectum imitationi destinatum po-tuit. Imo memini me legere usurpasse IOSEPHVM illas Patris æterni voces. *Sede à dextris meis*, Psal. 109. v. I. 2. Hoc obiectum nulla re magis, quam regulâ gaudet, & amussi. At his ca-re faber iste noster non potest, cui, pro amussi, est intentio recta; pro regulâ, conscientia Deo in-nitens. 3. Imitationis fructus maximus quoti-die ob oculos illi ponitur. Allicitque 4. artificem, ipsum supra omnes Narcissos amabile obiectum, & & ostendit imitandi modum, ex Matth. 11. v. 29. *Tollite iugum meum supra vos, & discite à me, quia mi-tis sum, & humilis corde;* multisque alijs eiusmodi doctrinis, quas cogitare pronius est, quam expli-care. 5. Condiscipulam nactus est MARIAM Matrem IESV eius imitandi peritissimam; quam si vocem felicissimum illud ætatis nostræ instru-

Q 3

mentum

mentum parallelogramma dictum, quô, per brevi spatio & labore, pictores propositas imagines imitantur, utique non erravero. Vsus est hoc instrumento Ioannes Baptista; multo autem sæpius & diutius IOSEPHVS. Quis ergo ipsum præcipuum IESV imitatem neget esse?

ELOGIVM LXXXII.

I O S E P H

Vnum quid cum IESV.

Quod h̄c docebo, fateor didicisse me ex Gratiano S. Teresiæ primogenito Virō, ut Riberæ videtur, ac nobis, egregiè doctò ac piò. Sed forma tamen deerat, scholis apta ac templo, quam materiæ oblatæ inducere calamus meus vult. Igitur; quæ diversa sunt, unum esse non possant, nisi mediante unione. At quis neget IESVM & IOSEPHVM diversos esse: utpote Deum & hominem. Vnum ergo esse non possunt, nisi mediante Vnione. Atqui rursum, res omnes quantumvis inter se diversæ, tot modis esse Vnum possunt, quot dantur Vnionum genera. Atqui dantur Vnionum genera quinque. Quinque modis ergo IESVS & IOSEPHVS unum esse, possunt; imò corrigo me, de facto unum sunt; quia dantur de factō inter ipsos illa quinque unionum genera; puta Vnio similitudinis Vnio propinquitatis, Vnio inhæsionis, Vnio conversionis, & Vnio naturalis,

sive

sive quasi naturalis. Ita Gratian. de Vit. S. IOSEPHI l. 3, c. 3. & ostendo inesse IESV & IOSEPHO hæc singula genera.

Ac 1. inest ei Vnio similitudinis; quia ut paulò ante dixi, hæc aliud non est, quam conformitas Vnius cum altero. At est hæc inter IESVM & IOSEPHVM triplex, corporis, morum, ac virtutum; prout itidem ostendi. Ergo in ijs Vnio similitudinis; inest, inquam, eo modo, quo Relatio similitudinis inest ei, quod refertur ad aliud, intrinsecè.

2. Inest Vnio propinquitatis: quæ est conjunctio plurium inter se, sive ratione loci, ut cum manus manum stringit; sive ratione familiæ, ut cum plures eundem patrem familias recognoscunt; sive ratione sanguinis, ut cum plures illum à communī stipite trahunt; quod cognatorum est. At hæc quoque triplex unio propinquitatis in IESV & IOSEPHO est. Nam 1. quoties putas accipit IESVM in ulnas suas; quoties ori, oculis, ac pectori divinum I E S V os, oculos, ac pectus adstrinxit? quoties expandit se atque mensus est super puerum hunc? nihil enim non licet Patri intenerum Filij corpusculum, præcipue si Deus dicat, accipe puerum & Matrem ejus, &c. 2. Fuit IOSEPHVS (ut ostendi Elog. 27.) pater familias omnium felicissimus, eiúsq; filius familias unus ipse IESVS. At quis IOSEPHO item tantæ necessitudinis intentet? 3. Et inter se propinqui, & sub Davide stipite communī descendunt IESVS

Q 4

& IO-

& IOSEPHVS. Quin quod alteri nulli concessum est, hoc concessum est ipsis, ut simul sint in primo & tertio gradu propinquitatis.

3. Inest Vnio inhæsionis, quæ Vnio in hoc à prioribus differt, quod priores solam coëxistentiam, hæc autem dependentiam significet Vnius ab alio. Sic autem se habet digitus & cera; volucris, & viscus; lignum, & gluten; amici inter se, homo & Deus, & in particulari IESVS & IOSEPHVS, quibus accommodo illud Deuteronomio. 10. v. 15. *En D^{omi}nⁱ Dei tui cœlum est, & cœlum cœli, terra, & omnia quæ in ea sunt: & tamen patri tuo conglutinatus est Dominus, & amavit eum elegitq^z, semen post eum hoc est vos (IOSEPHI imitatores) de cunctis gentibus sicut hodie comprobatur.*

4. Inest Vnio conversionis; qualis est inter vitem & palmites, copiosum Vinum & aquæ guttulam, ignem & lignum, alitum & alimentum. At hæc haud dubiè i., & per se fuit inter IESVM & MARIAM utpote in qua VERBVM CARO FACTVM EST, & habitavit in nobis, Ioan. 1. v. 14. Sed tamen proximè IOSEPHVM affectit hæc ipsa Vnio cuius palmes, aquæ gutta, lignumq^z ipse fuit. Alimenti quoque vicem Almus pater persæpè præbuit, nihil magis optans quam ut fieret frumentum Christi.

5. Inest Vnio naturalis, sive quasi naturalis, non quidem animæ cum materia; neque naturæ cum supposito; neque accidentis cum subjecto; sed tamen membris cum capite, quod est Christus:

hzc

hæc autem Vnio hæc habet i. ut IOSEPHVS
qui membrum est in omnibus subsit Christo. 2.
ut alijs, quibus Christus non delegat potestatem,
non subsit. 3. Ut memoriâ, intellectu, ac volun-
tate, tanquam re propria & independente, careat:
hæc enim ad caput spectant. 4. Ut influxum reci-
piat à capite, sine exceptione, dilatione, defectu,
&c.

ELOGIVM LXXXIII.

I O S E P H

Vnumquid cum MARIA?

Non te teneo Lector, sed syllogismô unicô
persuadeo, quod dico, Vir est unum quid
cum uxore sibi despontata, Atqui IO-
SEPH est Vir, MARIA est eius despontata uxor.
Ergo IOSEPH est unum quid cum MARIA, At-
qui si unum quid est cum MARIA, communem
habet dignitatem cum illa. Est autem dignitas eius
dignitatum omnium maxima, Est ergo IOSEPH
ex hoc cum MARIA coniugiò dignitatem omniū
maximam consecutus; cuias vindicandæ causa hac
in arenâ cum quocunque lubens congregiar.

Verum hîc illico nescio quis opponit se mihi,
& ânne exclamat; unum quid vir ille cum uxore
sua esse potest, quando non sunt duo in carne unâ?
quod tamen exigitur. Genes. 2. v. 24. Matth.
19. v. 5. Marc. 10. v. 1. ad Cor. 6. v. 16. ad

Ephes. 5. v. 31. Atqui nunquam IOSEPHVS & MARIA fuerunt duo in carne una per copulam carnalem, sicut nec fuere David & Abisag Sunamitis. vt enim 3. Reg. i. v. 4. legitur Rex verò non cognavit eam ita habetur Matth. i. v. 24. Et non cognoscebat eam donec peperit filium suum primogenitum. Ergo nunquam IOSEPH potest esse, credive, unum quid cum MARIA esse. At ego hominem hunc etiam levi, quod ajunt, brachio rappello. Nam an non legit. Act. 4. v. 32. multitudo autem credentium erat cor unum, & anima una? Atqui ubi cor unum, & anima una, est eatenus caro una. Non ergo solum duo, sed tota credentium multitudo potest eatenus esse in carne una. Ad hæc vero, an esse potest homo doctus qui tot diversis Scripturarum locis Deum repetenter hæc verba Erunt duo in carne Una, respexisse censeat Viri & Mulieris commixtionem? Certè me hoc, quod profiteor docendi munus non sinit. Nam 1. per brevis est ea actio. 2. Localis tantum, & per contactum. 3. Vitalitatis propriè dictæ expers. 4. Multis alijs commixtionibus superatur; ubi tamen plura non dicuntur propriè in carne una esse.

Insuper eō haud dubiè sensu hæc sunt à Deo prolatæ verba, qui communis est omni matrimonio cuius naturam explicat. Atqui talis non est unitas commixtionis, quia hæc in matrimonio ratō, & inter Virgineos coniuges non habetur. Vel ergo IOSEPH & MARIA non sunt duo in carne unā; vel si sunt, commixtio ab hac maris & fœni-

næ vnitate procul amandari potest. At sunt IOSEPH & MARIA adeò unum quid, vt nullum unquam coniugum par magis unum fuisse existimem.

Huius rationes sunt, 1. Quia ipse Deus prodigiosè hoc solum matrimonium coniunxit, ut Elog. 8. ex Patribus probavi. 2. Interest deinde Dei, ut hanc coniunctionem in manu forti & Brachio extento tueatur, ne à quoquam dissolvi possit. 3. Ipsi contrahentes nihil minus volunt, aut velle possunt, quām dissolutionem initi matrimonij, maximē postquam Angelus Matth. 1. v. 20. dixit; IOSEPH fili David noli timere accipere MARIAM Coniugem tuam. 4. Idem in ijs in quibus alij inter se plurimum discrepant, summa consensione omnium auctorum invicem convixerent. 5. Se suōque omnia referebant immediate ad altissimum finem, qui Christus est, & ferè semper in oculis vtriusque, ne dicam animis, versabatur. 6. Nulla unquam conjux plura, & majora bona, viro suo obtulit, atque attulit MARIA IOSEPHO. quod quidem probatu difficile non esset. Sed contentus esse volo autoritate S. Bernardini. Sen. in serm. de laudibus IOEPCI ubi, cum omnia, inquit, que sunt Vxorū, sint viri, credo quod Beatissima Virgo, totum thesaurum cordis sui, quem IOSEPH recipere poterat, ei liberalissima exhibebat. At ô mi Deus! quam magnus est thesaurus cordis MARIAE! & quām multum inde recipere IOSEPH potest! 7. nulli unquam prole nobiliore donati fuerunt, nullique plus pro eadem laboravere, timuere, ac passi sunt,

eo

eo enim labori timor, ac passio gravior est, quo id est maius cuius causa labor, timor, & passio suscipitur. At nulla unquam proles Maior IESV fuit, nullaque charior parentibus. IESVS ergo se ipso univit, inter se, & sibi, hos suos parentes. Sunt ergo propter ipsum maximè unum quid inter se.

ELOGIVM LXXXIV.

I O S E P H

Amabilissimus Deo, Deiparæ, &
Angelis.

Plus ne sit amari, quam amare, problema non ignobile esse potest. Sed mihi, si, quod præmanibus est, intuear, utique plus est IOSEPHVM summè amari à Deo, Deiparà, & Angelis, quam vicissim ipsum amare istos. Quapropter cum iamiam proximè consequens Elogium explicaturus essem, repente verto vela, & primas amori illi, quò Deus, Deipara, & Angeli amaverunt IOSEPHVM, do.

Occurrit autem initio statim Salomon. 2. Reg. 12. v. 25. qui primus cognomen accepit, *amabilis Domino, eo quod diligeret eum Dominus.* At quanto magis, inquiebam ego, hoc idem meretur IOSEPHVS meus, longè supra Salomonem amabilior Domino IESV. Certè de amore eius in IOSEPH, Paulus Barry cap. 5. Alim. Piet. mihi fol. 65. hæc habet. *Dubitandum, inquit, non est, quin Redemptor*

demptor Mundi multò maiori IOEPHVM sit amore complexus, quām Dei Mater potuit, quovis ipsum impen- diō amare: amor enim, qno IESVS illum prosèqueba- tur, omnem fidem excedit, neque Angelus pro dignitate explicare illius magnitudinem potest. Succumbit ergo multo magis animus meus. Et tamen tacere me non sinit ô IOSEPHE amor tui, quô exardesco. Dum ergo modicum, quid balbutivero de te, tu interea manifesta te ipsum mundo, & amoris par- tem, quo te IESVS amavit, singulis lectoribus meis impetra.

Ac 1. qui IOSEPHVM amat, IESVS est, adeo amare Lazarum hospitem suum solitus, ut exclamarent Iudæi. Ecce quô modo amabat eum? Ioan. II. v. 36. At quantò, hospite maior est IO- SEPHVS. 2. Idem Ioanni amore suô perpetuum hoc epigramma scripsit: *Hic est discipulus, quem dili- gebat IESVS.* Atqui non est utique *Discipulus supra Magistrum.* Ergo neque Ioannes supra IOSE- PHVM est: hunc enim alio quām Magistri no- mine compellavisse videtur. 3. Hic ipse IESVS ab æterno Patre meruit audire. Marc 9. v. 6. *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacui.* At debet ad hunc amorem proximè accedere amor Filij in Patrem IOSEPHVM. Verosimile ergo est, aut dixisse, aut, quod satis est, cogitasse IESVM. *Hic est Pater meus charissimus.* *Hic est Pater meus dilectus, in quo mihi complacui.* 4. Nemo præcepta Dei, quām Filius Dei observavit magis. Supra omnes ergo IESVS Patrem suum & amavit, & honoravit.

5. Opti-

5. Optimum amoris pabulum mutua beneficentia est. Potestne autem, tum IOSEPHI, tum IESV beneficentia, magis assurgere? Est namque IESVS Salvator IOSEPHI, ut omnes norunt; est vicissim IOSEPHVS, Salvator eiusdem Salvatoris sui, utpote quem ab Herode voluntariō exilio liberavit.

A IESV autem ad MARIAM abeo, cui itidem amabilissimus semper visus fuit IOSEPHVS. Fuit enim, ut primos solum titulos amoris supremi referam, Vir MARIÆ & Sponsus, & Custos, & Dominus, & Paterfamilias, & Ductor, & Procurator, &c. Simul autem accedunt & maxima illa nomina, quæ à IESV paternâ suâ providentiâ meruit, ut adeò nulli debeat mirabile videri, MARIAM ne quidem in hac cœlesti vitâ, amoris olim in suo corde flagrantis pertæsam esse, sed amare magis magisque hunc suum IOSEPHVM, tot sibi nominibus obstrictum.

Sed neque præterire debeo Angelos, quos JOSEPHO non solum ut Custodes, sed etiam Ministros amor eiusdem dedit. Hinc ei non minus quater in somnis apparuere. Hinc euntē duxere, & reduxere. Hinc Musico concentu, Pastorūmque ac Regum adventu, recreavere. Hinc æmulatione ministerij Iosephini accensi, cum alibi non possent, fuerunt ipsi IESV ieunantis IOSEPHI. Matth. enim 4. v. 11. *accefferunt Angeli & ministrabant ei.* Et quidni accederent, quò accedere IOSEPHVS ipse non potuit, quia prohibebat locorum

rum distantia, MARIÆ cura, negotiorum moles
Et nempe hoc amantium proprium munus, ut
eadem facere gestiant, quæ fecerunt illi, quos
amant. At nihil magis consueuerat IOSEPHVS,
quam accedere ad IESVM, & ministrare ei. Ad
idem ergo Angelos suus in IOSEPHVM amor,
et si cætera defuissebat, abunde impellebat, &c.

ELOGIVM LXXXV.

IOSEPH

Amore divino flagrantissimus.

Probémne id quod ex ijs, quæ dixi etiam tacente me, clarissime sequitur? Et quomodo probem? Illud quidem necessarium est, quia forte quæ dixi, memoriam fallunt. Modus autem multiplex esse potest; ac præcipuè ille à Gratiano usurpatus l.z.c.3. dignissimus luce videtur. Sed ab eō me avellit MARIAM Mater Dei, quam ut illaudatam prætermittam, nemo minus, quam IOSEPHVS vult. Et possum tamen utrique collatiā operā facere satis.

Igitur fundamenti loco sic argumentor. Quod gratia est maior, amor est maior. Atqui, quò quis proprius accedit ad Christum, qui est principium gratiæ, eō est gratia maior. Ergo etiam in illō amor est maior. Atqui post MARIAM proximè accedit ad Christum IOSEPHVS. Ergo amor IOSEPHI est proximè comparandus cum amore

MA-

MARIÆ, inter quem & amorem aliorum Sanctorum ille dici potest horizon. Atqui hoc fieri non potest nisi amorem MARIÆ proprius contueamur. Sed o MARY illumina patrocinio tuo ac corroborabora mentem, ut possim.

1. Amor MARIÆ cœpit, cum primum cœpit MARIA esse. Ita communior Theologorum, Ratio est, quia accommodantur illi verba Psalm. 86. v. 1. *Fundamenta eius in montibus sanctis, hoc est, supra Sanctos, aut si malis in potentiam Patris, Sapientia Filij, Bonitate Spiritus S.* Itemque illa alia Ecclesiastici 24. v. 25. *In me gratia omnis via & veritatis.* Atqui fundamenta & via tunc incipiunt, cum incipit MARIA esse. Ergo 2. Amor MARIÆ. cum primum MARIA cœpit esse, excessit perfectione suâ cuiuslibet Viatoris amorem. Ita Suar. in 3. p. disp. 18. sect. 1. Ratio est, quia ad MARIAM spectant Isaiæ 2. v. 2. verba. *Et erit in novissimis diebus, preparatus mons Domini in vertice montium, & elevabitur super colles, &c.* 3. Amor MARIÆ etiam incipiens meruit de congruo maternitatem Dei, unâ cum gratijs Maternitati convenientibus. Atqui Maternitas hæc est suprema dignitas creata. Ita Card. de Lugo de Incar. disp. 8. sect. 6. in fin. Ratio est, quia iam tum præparabatur a Spiritu S. ut dignum Filij Dei habitaculum effici mereretur. 4. Amor MARIÆ, ex quo tempore cœpit, deinceps continuus fuit, etiam somni tempore. Ita Vasq. 1. p. disp. 118. cap. ult. Ratio est, quia ipsa significatur per Rubrum, qui ardebat in com-

combustus. At qui quod ardet, & non comburitur, semper ardet, quia semper adest causa ardendi. 5. Amor MARIÆ pervasit omnes corporis & animæ vires. Ita SS. Patres, Hieronym. serm. de Assumpt. Virg. Ildephons. itidem in serm. de Assumpt. & Bernard. in serm. Signum magnum. 6. Amor MARIÆ ferventissimus fuit. Ita S. Bern. cit. loco inter alia inquiens: *nihil in eâ, non dicam, tenebrosum, vel minus lucidum, sed ne tepidum quidem, aut non ferventissimum liceat suspicari.* 7. Amor MARIÆ fuit semper secundum plenitudinem charitatis, ita ut subsequens actus plus meruerit, quam precedens, & saltem postremus longè excederit omnium Sanctorum simul sumptorum qualescumque amores. Ita Suarez Sect. 4. qui hoc incrementum explicat per dupla proportionalia singulis instantibus correspondientia; quæ fortasse alij rectius negant sequi cursum naturæ intensionem continuantis, si nihil obstat. Interim tamen Ratio assertiois est, quia multæ filia congregaverunt divitias, tu supergressa es universas. Prov. 3. I. v. 29.

Sed iam obsecro te, qui hæc legis, refer animum ad præstructum fundamentum. Eius vi IOSEPHVS accedit proxime ad dignitatem MARIÆ. Ergo etiam proxime accedit ad gratiam & amorem MARIÆ. Arqui non desunt Sancti, qui in utero sanctificati fuere, cœperuntque illico ardere amore divino, etiam in somno, ijdemq; postea multiplicarunt, actus amoris Dei per brevi spatio supra hominum finem; & in dies intensius

R

ope-

operati sunt, adeò ut totà die Dēum exquirerent,
& nihil aliud cogitarent, loquerentur & cuperent,
quām placere Deo. Quid ergo dicamus de amore
JOSEPHI? Accipe compendium. Maior est super
amorem mulierum, etiam Magdalene: maior super amo-
rem Discipulorum, etiam Ioannis: maior super amorem
Apostolorum, etiam Petri: maior super amorem Angelo-
rum, etiam Seraphim. Vis autem causam scire? Pater
est IESV, & MARIE Vir. Quō nemo aspirare potest, nisi
amore divino sit flagrantissimus.

ELOGIVM LXXXVI

I O S E P H

Summè conformis Voluntati divinæ

Iungamus matri filiam, amori, inquam, divino,
conformitatem cum voluntate divina; quæ tam
pretiosa est in oculis Dei, ut nos quodammodo
deificet. Vide enim, quid dicat Apost. 1. ad Cor. 6.
v. 17. *Qui adhæret Domino, unus Spiritus est cum illō.*
Nempe sicuti Rex Legato suo non solū voluntate,
sed etiam auctoritatem communicat, itēmque
sicut sigilli & ceræ eadem est figura, ita homo Deo
per confessionem voluntatis exhibet nobis ipsum
Deum, Deique sapientiam, quæ ad Hebr. 1. v. 3.
vocatur figura substantiæ eius. Sic certè Deus
Exod. 7. v. 1, ad Moysen dixit. *Ecce constitui te Deum*
Pharaonis; quia nemp̄ obedisti voci meæ, iam nunc
etiam

etiam potestatem tibi meam impertivi, alterumque
Deum meo loco renunciavi. At quanto confor-
mior cum voluntate Dei fuit IOSEPH noster?
Longè igitur certiore iure dicendus erit nobis Deus
Mundi. Sicut enim Moyses per hoc, quod divinæ
fuerit interpres Voluntatis, coram uno Pharaone,
eius deinde Deus appellatus est, ita IOSEPHVS
agens causam totius Mundi, Dei loco, meretur dici
Deus Mundi.

Ad hoc utique essentialiter intelligendum non
est, pro ut olim illuminati quidam, Rusbrochio
teste, in lib. de alta Contempl. volebant, sed acci-
dentaliter tantum, aut moraliter substantialiter
iuxta Elog. 76. Non est tamen etiam ipsa hæc qua-
liscunq; Deificatio momenti exigui res. Cur enim
ipse Dei filius Patrem rogaret Ioan. 17. v. 21. ut
omnes unum sint, sicut tu Pater in me, & ego in te, ut &
ipsi in nobis unum sint?

Proinde nulli utique grave erit, doceri à no-
bis, qui se aliquis possit conformare perfectè cum
voluntate Dei. Id autem, quam brevissimè præsto.
1. Nihil debeo velle, quod prohibet Deus. 2. Nihil
debeo velle, quod minus placet Deo. 3. Debeo
velle id ipsum, quod vult Deus. 4. Debeo velle,
quia vult Deus. 5. Debeo velle & affectu, & modo,
quod vult Deus. De quibus gradibus consuli ulte-
rius potest S. Bernard. apud Rosignol. de Discipl.
Christ. Perfect. l. 5. c. 24. & Corn. in Epist. I. ad
Cor. 6. 17.

Verum non sufficere hi licet altissimi gradus,

R 2 IOSEPH

JOSEPHO nostro ; sed ultra illos longè adhuc sublimius evolavit ad Deum , cuius voluntatem pro Cynosurā habebat. Atque imprimis viverē sibi non videbatur, nec intelligere, nec velle, nec posse quidquam, sed, velut revertens ad statum possibilitatis, exclamabat ad Deum Creatorem suum, *Vtinam vivam secundū voluntatem Dei!* 2. Voluntatem Dei insatiabili studio iugiter inquiresbat, observans non solum imperium, consilia, natus, exemplum filij Dei, & sui ; sed nunc MARIAM coniugem, quam à Secretis eiusdem intimis sciebat esse, nunc Angelos, nunc verò seipsum præmisso intellectus scrutinio consulens. Idque partim Evangelistæ, partim ingens, quam de MARIA JOSEPH concepit, opinio persuadent. 3. Insuper hoc eius præcipuum, immo unicum votum erat, ut omnes agnoscerent voluntatem Dei , & agnitam adimplerent, mensurā scilicet bonā, & confertā, & coagitatā, & supereffluente, *Luc.6.v.38.* Adhac autem, ut ipse videret adimplētam voluntatem Dei. *Quod quidem fortè aliqui, sat scio affectui magis, quam Veritati tribuent.* Sed hos meminisse volo testimonij MARIAE Virginis per Brigittam toti mundo cōtestatæ, cui illa lib.6. c.59. post alias JOSEPHI laudes ; ipse etiam, inquit, sic mortuus erat mundo, & carni, ut nihil desideraret, nisi cœlestia. *Sicq; erat credulus promissionum Dei,* ut continuo diceret, *Vtinam vivam,* & videām adimplētam voluntatem Dei ! Et rationem addit, quia totum desiderium suum fuit obediēre voluntati Dei. Conclusitque,

Ideo

Ideo nunc gloria sua magna est. Ob hanc causam conformandi se Deo, omni morte acerbiora passus est. Ipsa adeò sacratissimâ humanitate Christi, ac Matre Dei MARIA, quia sic placitum erat coram Deo, carere non recusavit. Quod mihi tantum videtur, ut negem explicari posse. Manet igitur, ipsum fuisse summè conformem cum voluntate Dei.

ELOGIVM LXXXVII.

I O S E P H

Paupertatis studiosissimus.

Vllane alia Religio pluris faciat paupertatem quam Societas IESV viderint alij. Mihi interim certum est, illam ab hac permagni fieri. Nam primò diligi vult, ut matrem, conservari ut murum; ut propugnaculum, defendi. Dein Professos singulos speciali voto obstringit, ne quid in ijs, quæ de paupertate statuta sunt, quavis occasione relaxent, itemque ne consentiant relaxantibus, etiam in conventu totius Societatis congregatæ. Demum verò talibus legibus circumscribit, quas olim tria suprema Religiosorum capita, IESVS, MARIA, IOSEPH observasse videntur. Sed nobis hic de IOSEPHO tantum sermo est.

Ille igitur paupertatis studio nihil proprium habuit. Ita Suarez in 3. p. Disp. 28. sect. 2. Ratio est, quia, ubi omnia communia sunt, nihil est proprium. Atqui in familia illa sanctissima omnia

R 3 (in-

(inquit) erant communia. 2. Administravit omnia, tanquam Patrimonium Christi, cuius œconomia præposuit ipsum Deus. 3. Semper vixit in aliena domo, & quidem plerisque vitæ annis in Templo. Nam quidni *Templum* dicam Nazarethanam Domum, postquam in ea Verbum Caro factum est? 4. Experimento peregrinationis longinquæ, quam nunc Societas IESV imitatur, omnium primus paupertatem Religiosam periclitatus est. Est enim in eâ non pauciores ducentis leucis per desertum emensus; adiutque deinde Hermopolim ut Evagrius est auctor; tum Memphim, Heliopolim, Cayrum, Babylonem Ægypti, Tanaim quoque, Nitriam & Alexandriam, prout Brocardus, Abulensis, Ludolphus, & Saligniacus apud Tauschium de B. Matre dolorosâ l. 2. c. 10. referunt. Quin & magnam anni partem, dum Nilus totam Ægyptum inundaret, per duos minimum menses, Augustum & Septembrem, quotannis, huc illuc nāvicolis vectum esse, idem Tauschius, nescio quo vel teste, vel auctore commemorat. Quem tamen sua Virtus idoneum testem cuivis probaverit, 5. Superfluis omnibus illico abdicavit se, solis necessariis contentus. Ideoque B. Virgo apud S. Brigittam l. 6. c. 59. *Necessaria, inquit, provenerunt nobis quandoq; ex compassione piarum mentium, quandoq; ex labore nostro, ita ut haberemus necessaria ad solam sustentationem, & non ad superfluitatem, &c.* 6. Nascente Christo, ob paupertatem, locum in diversorio, non potuit obtinere, sed ad communum pecorum stabu-

stabulum divertere debuit. 7. Eidem recens nato neque de pannis, neque de cunis providere potuit, quoad à Regibus munera acciperet; de quibus tamen ultra id, quod necessarium existimabat, non retinuit. 8. Paupertatem palam professus est variis modis. Nam 1. nonnisi par turtrum, aut columbarum pro coniuge obtulit purificationis causâ. 2. Artem fabrilem pauperibus propriam secutus est. 3. Vili amictu se suosque vestivit. 4. præcipue peregrinationis tempore mendicato vixit. 9. Filio suo, ac coniugi, licet Charissimis, nihil prorsus tanquam proprium reliquit; non agrum, domum, (usu excepto) censum, pecora, ideoque 1. Filius non habuit, ubi caput reclinaret. 2. Persæpe mendicato vixit. 3. Idem prædicandi officio Iesus, sæpè non habuit, qui se mensâ, lectove exciperet. 4. MARIAM quoque alienæ charitati permettere debuit; quam proinde filius Ioanni, ceu alteri filio, commendavit de cruce. 10. Denique paupertatis comites, hoc est, ea quæ pauperibus propria sunt, ceu Sodales sibi gratissimos amplexus est per omnem vitam, satis sibi dives visus, si IESVM & MARIAM haberet, pro quibus contumelia, honor, auditas, opulentia, dolor, voluptas, infamia, fama, exilium, patria, mors ipsa denique, vita videbatur. Nimirum media hæc sunt, non finis. At media per se amabilia non sunt, nisi in quantum finis est amabilis, & in quantum iuvant ad eum prosequendum. Certum autem est, in spirituali Regno Christi, & paupertatem, & pau-

R 4 perta-

pertatis comites, plurimum prodeesse. IOSEPHVS ergo primus Christi discipulus, ijs se intimè associâsse credi potest; & præluxisse etiam minimæ Societati IESV, quæ eius ab exemplo paupertatem suam accommodâsse videtur ad officia eidem IESV placita.

ELOGIVM LXXXVIII.

IOSEPH

Castissimus.

SI S. P. N. Ignatius imitari suos voluit Angelicam puritatem, dubitari non debet IESVM in sua prima Societate voluisse, eam etiam à IOSEPHO quam perfectissimè exprimi. At prius ostendunt Verba constitutionum Societatis p.6, c. i. §. i. Verum ergo est & posterius. Proboque verum esse, 1. Nam imprimis habuit IOSEPHVS quod habent Angelii. Deinde habuit adhuc amplius aliquid, quod non habent Angelii. Excelluit ergo plurimum Angelicâ puritate. Hæc consequentia evidens est, si tamen pars neutra antecedentis negari possit.

At negari non potest pars prima. Quia duo habent Angelii. 1. quod neque nubant, neque nubantur propter filios. 2. quod ne quidem potentiam habeant, ut nubant, aut nubantur. At hoc utrumq; in IOSEPHO est. Et de 1. nemo nunc nisi impius, dubitat. Ait enim Damianus, hanc esse Eccle-

Ecclesiae fidem, & assentiuntur Augustinus, Hieronymus, Anselmus, Chrysologus, Thomas Aquinas, & innumeri alij, ex quibus aliquos iam supra Elog. 14. laudavimus. At vero 2. probatur ex voto Castitatis nuncupato à IOSEPHO, de quibus itidem superius actum à nobis. Possum ergo ex doctrinâ Christi Marc. 12. v. 25. subsumere, IOSEPHVM adhuc in terris esse sicut Angelos in cœlis. Idque operosum non est etiam ex compunctione magis particulari illius cum his, deducere. Sicut enim carnem alienam spectat, tractatque Angelus, ita IOSEPHVS suam aliámq; habet. Ambo expertes generationis sunt, Angelus quidem necessariò, sed IOSEPHVS liberè. Vterque fomite caret; ideoque ignem non concipit, nec propagat. Vterque fruitur purissimis voluptatibus ex amore Dei largissimè profluentibus. Vterque ad sui imitationem purissimam alios invitat, iuvat, ac pertrahit. Est igitur iterum IOSEPHVS castitate suâ sicut Angelus Dei.

Sed iam probanda est altera quoque pars, quæ castitatem IOSEPHI longè attollit supra Angelorum castitatem. Hanc verò probavit ante nos Gratian. l. 4. c. 2. hoc argumento. Illa castitas maior est altera, quæ est in carne mortali, & ex se generationis capace; cum altera tantum sit in substantia immortali, ac generationis simpliciter incapace. Prior enim tantum per gratiam, quæ utique perfectior est naturâ, habetur. Atqui castitas IOSEPHI est in carne mortali; & ex se genera-

R 5 - tionsis

tionis capace, & hoc quidem per gratiam; non est autem castitas Angelorum: Ergo maior est castitas JOSEPHI, quam Angelorum.

Verum ô Gratiane utut alijs hæc tua racionatio efficax videatur, mihi tamen, & fortè alijs, minor videtur castitate JOSEPHI, quām utique dum supra Angelos attollere cupimus, simul attollere supra homines debemus. At, si te audimus, non attollitur JOSEPHVS supra homines castos. Omnibus enim hoc commune est castitatis thesaurum habere in yasis fictilibus, 2. ad Cor. 4. v. 7. vel ut habetur 1. ad Thess. 4. v. 4. possidere vas suum in sanctificatione, hoc est, per gratiam. Habet ergo per te JOSEPHVS vi propositi argumenti communem cum hominibus castitatem.

At ego, ne quidem re ipso repugnante, laborem suscepi, constituendi IOSEPHVM, æquè supra homines, atque supra Angelos, nisi quid gravius obstat: nihil autem eiusmodi obstat, sed potius occurunt aliqua, quorum intuitu omnes tum Angeli, tum homines substernent IOSEPHO palmas superatæ per ipsum Castitatis suæ. Ac 1. est, quia ipse solus post Deum patrem est Virgo pater. Cuius symbolum palma est, quæ ut fæcundetur, solâ comparis præsentia, non contactu, opus habet. 2. Vir, Custos, & Testis est matris Dei, ac coniugis suæ, semper Virginis. Id quoque palma significat semper virens, pulchra, excelsa, à morbis custodiens, victoriæ index, & quasi testis. 3. Primus est Virginum voventium. Quod itidem palma exprimit,

primit, quæ prima inter arbores salsa & arenosa terra, castigationem carnis significante, delectatur. At cuius unquam castigatio maior fuit, quam IOSEPHI suum votum constringentis? cum enim à S.Tho. 2. 24 q-188. a.5. in c. septem modi tradantur muniendi castitatem, abstinentia; vigiliae, contemplatio, studium scripturarum, exercitium per laborem, angustia, & solicitude, in ijs omnibus supra omnes ipse excelluit. Idque si necesse sit ex ipsis SS. litteris existimo probari posse.

ELOGIVM LXXXIX.

IOSEPH

Obedientissimus.

JOSEPHVM nostrum, Christi typum, figuramque clarissimam fuisse, certum mihi est. At fieri hoc nequaquam potest, nisi prima ac præcipua vitæ Christi exempla, præ cæteris omnibus ipse expresserit. Expressitne autem? inquier, & eorum nobis ideam perfectius designavit?

Ad hoc, ut respondeam, statuendum est fundamenti loco id quod Suarez docet, & res ipsa loquitur. Christum prima ac præcipua vitæ suæ exempla in obedientiâ constituisse. Conceptus est enim ex obedientiâ Patri debitâ per obedientiam Virginis. Ita deinde natus, educatusq; est, obedientiâ puerum, iuvenem, virumque assiduè regente. Ad demum functus ex obedientia prædicandi labore, eius

eius consummandæ causâ crucem , ceu thronum proprium , condescendit , ibique spiritum suum , ac vitam , ut hostiam , victimam , & holocaustum , eidem obedientiæ impendit . Vis ergo nunc scire , an IOSEPHVS , prima , ac præcipua Christi vitæ exempla , tanquam typus figurâque clarissima , præ quibuscunq; aliis , expresserit , respice obedientiam viri , quâm fuerit similis obedientiæ Christi .

Ac mihi quidem ea visa est , esse quâm simillima , sive ut verbis exprimam , quibus eam opinionem concepi , tam est visa similis obedientiæ Christi , quâm est dissimilis visa obedientiæ nostræ . At est certè dissimillima nostræ . Est ergo longè simillima obedientiæ Christi . Hic ego præter minorē hanc postremam , quid probem , invenio nihil . Eam verò si probare velim ac debeam , melius certiusq; non possum ; quâm si quisque nostrum suum cum obedientiâ IOSEPHI componat . Quia tamen comparatio hæc odiosa quibusdam videtur , ideo , per me licet , ipsam , prout esse debet , obedientiam intueamur .

1. Peculiari voto se Deo ac Prælatis obligat
Obedientia 2. Idem votum exequitur . 3. Ultra
votum extendit se ad ea , quæ sine præcepto Supe-
riores exigunt . 4. Modò conveniente perficit
mandata ; hoc est libenter , simpliciter , hilariter ,
fortiter , velociter , humiliter , atque constanter .
5. Iungit operi voluntatem . Tandemq; 6. cœcâ
quadam subiectione imperata omnia ad amissim
facit .

Vbi

Vbi nemo non videt aperiri mihi latissimum
campum, in quo de Christi, IOSEPH, ac nostrâ
obedientiâ philosophari diutissimè possim. Verûm
succumbit oneri mens mea; dictatque ratio, ut the-
sauros, alicubi latentes solum commonstrem, effo-
diendos & occupandos ab aliis, quibus mea indicia
non displicant.

Sed tamen, nedum ipsi ditescunt, egeam ego,
placet intueri oculatissimam illam cœcitatem, quæ
obedientiam in supremo fastigio iuxta Doctores
mysticos constituit, traxitque imprimis IOSE-
PHVM nostrum in amorem sui. Pone ergo te
in ijs occasionibus, in quibus ille fuit; eodemne
modò, tu quoque cæcō impetu illico ad ea ample-
ctenda prorueres, ad quæ se totum sine morâ effu-
dit IOSEPH: Nonne, inquam, hyemem, opifi-
cium, iter, puerperium uxoris proximè instans ob-
tenderes? Nonne hominum Deique fidem implorares,
ne te ac familiam tuam stabulo, seu iumentum
adiudicarent? Nonne Filium, Legis Domi-
num ac prorsus innocentem subduceres Circum-
cisionis legi propter nocentes latæ? Nonne profec-
tionem fugâmve in Ægyptum caufareris esse pro-
brosam tibi, ac tuis? Nonne mille modos alios, qui
bus iuvari posses, obtenderes? Nonne opponeres
id, quod paulô ante dixerat Angelus? Ipse autem sal-
rum faciet populum suum à peccatis eorum. Nonne sal-
tem locum, tempus, modum, exilij commutari
velles? Nonne hostium tuorum mortem frequen-
tibus ad Dcūm precibus maturares? Nonne deni-
que

que vitam à filio vitæ tuæ Domino longiorem posceres? At horum nihil IOSEPHVS opposuit; & sciebat tamen ijs longè plura; sed velut alij captivant intellectum in obsequium fidei, ita ipse se in obsequium IESV captivavit, immo immolavit, factus obediens usque ad mortem, & carentiam nudissimam omni morte acerbiorem.

ELOGIUM XC¹

I O S E P H

Patientissimus,

Dubitare non possum, aliquos ex ijs, qui hæc lecturi sunt Regiam Crucis viam inter ærumnas varias pertransire. Quorum Dux utique IESVS est. Sed is exultavit ut Gigas ad currendam hanc viam, ut, nos pumili, haud æquis passibus sequi præeuntem possimus. Igitur ô IOSEPHES tu Dux viæ nostræ. Qui enim sequitur e, sequitur utique IESVM, quem ipse secutus es. At sequi nemo potest alterum in arenoso loco, nisi probè ipsum & vestigia respiciat. Agite ergo unam cum mecum, & in IOSEPHVM oculos atimumque intendite. Cuius patientiam Iosephina palma (liber est Germanicus Augustæ recentissime impressus) coronavit rosas decem; at vero Gratianus sæpe cit. duodecim præcinxit. Ego autem, qui patientiam Iosephinæ candidatis præcipue favo, adhuc ijs omnibus rosas alias quatuor adiungam, solatio si-

mul

mul & exemplo eorum, quotquot simile theatrum ingressi sunt, spectaculum facti Deo, Angelis, & hominibus.

Quod ergo bene veritat Deus, est IOSEPH rosa primâ Labor, quod IOSEPH ipso corporis cultu, callosis manibus, exercitato vultu, prout est fabrorum mos, intrepidè coram omnibus profiteatur, & vide sis, quām hæc placeat rosa divino IESV. Simul enim apparuit in terra nostra, ecce currit in odorem eius, & asciam bipennem, & dolabram ipsem apprehendit Patrem imitans, iure ut dici posset, fabri filius. Altera rosa Zelus est domus Dei, quæ per id tempus, quo Christus est natus, pñne iam conciderat. Iam enim auctio publicâ vendebatur Sacerdotium; Templum profanabatur; Ministri, ambitione, gulâ, ac libidine astuabant. Hæreses diversæ eandem domum à fundamentis convellere videbantur. Aspicit autem hæc omnia IOSEPHVS Fabrorum maximus; & incitante Zelo exclamat ad filium. *Quis mihi det, ut readificem domum Domini Dei nostri?* Verum dissimulat audire Patrem filius offerens piæ severitate rosam tertiam, quæ est *Anxietas cordis*, non iam decerpta de domo aliqua, sed de MARIA Virgine, civitate refugij. At quantò civitas est pretiosior domo? Atqui tamen vix illam custodientem suscepit IOSEPH, & ecce! intimam eius partem, uterum inquam, occupat ipse custodis custos Deus, cui claves totamque curam dum cedere cupit, angitur animo, ne graviter delinquit.

A*g*

At successit rosæ quartæ loco, *Tristitia crudelē antimarum tormentum*, ut Chrysost. epist. 8. ad Olympiam loquitur; & iudicium *omni iudicio vindictag. deterius*. Cui pabulum ac materiam dedere gravissima impendentia mala, quæ evitare nullis molitionibus poterat. Simul autem ultiro in caput IOSEPH involârunt tres aliæ rosæ; pro rosis enim habet patiens, quidquid patitur pro Deo; nempe *Tedium* in peregrinâ terrâ; *Timor* propter Archelauim; *Mestitia* ob Christum toto triduo frustra requisitum. Sed non sufficiunt corollæ nostræ, rosæ haec tenus decerpitæ. Igitur *Vulnus* Filij in circumcisione octavam porrigit; dârque nonam transiens cor matris & suum gladius Simeonis; relista immanni plaga. Tum verò decima pudore contempnūq. consurgit, trahens post se Paupertatem sèpè necessariis destitutam. Quæ quidem Paupertas undecima rosa est, à paucis cognita, IOSEPHO tamen tantopere adamañata, ut tanquam cœlestè munus amplectatur. Et annecti duodecimo loco debet *Terror*, quo cùm primùm se fugæ dedit Ägyptum versus, totis artubus contremuit, nunc respiciens retrò, nunc aures ad remotos clamores arrigens, nunc accelerans gradum, nunc filium pectori adstringens. Terrorem subinde multiplex molestia exiliq. excepit, quam neque lenire potuit Psal. 136. Accesseruntque postea per omnem vitam varij corporis dolores & afflictio mentis multiplex, ex itineribus, periculis, insidijs, infortunijs, persecutib. provenientes; donec tandem rosarū ultima;

sed

sed Deo gratissima agonia simul omnia, etiam Christum vitæ gratiæq; auctorem ac MARIAM dulcissimam coniugem abstulit. At est agonia relutatio sensualitatis non sustinentis sibi auferri conveniens bonum. Bonum autem, quo IOSEPHVS fruebatur, fuit ipso convenientissimum. Fuit ergo etiam agonia eius longè gravissima; cui perferendæ par esse alias non potuit.

ELOGIVM XCI.

IOSEPH

Humillimus.

Quò Signum quid est evidentius electorum, eō pluris idem fieri meretur. Atqui, ut ait Gregor. l. 34. moral. evidentissimum signum reproborum est superbia, electorum verò humilitas. Humilitas ergo plurimi fieri meretur. Atqui inter eos tertio statim loco IOSEPHVS est. Eius ergo humilitas humilitati IESV ac MARIE qui electorum capita sunt, debet esse vicinissima. At non cognoscunt multi aliam IOSEPHI humilitatem, quam quæ pro vilitate accipitur, & in fabro, cui ne quidem in diversorio locus est, hoc ipso maxima esse debet. Si ergo velim, ut deinceps humilitatem, quatenus virtus est, eidem IOSEPHO altissimam tribuant omnes, de illa quoque dicendum mihi erit.

Est autem humilitas virtus inclinans homi-

263

nem, ut se subiicit Deo. Ita S. Thom. 2. 2. q. 161, a. 2. ad 3. & S. P. N. Ignatins in lib. Exerc. Sp. de 5. Gradib. humilitatis. At eò quis se magis subjicit alteri, quò alterum magis attollit, sive sub illo, sive respectu illius, magis deprimit. Atqui nemo magis unquam extulit Deum, nemōque se depresso magis, atque IOSEPHVS. Vides ergo, non tam voluntate, quam necessitate argumenti, cogi me tribuere eidem humilitatem altissimam, etiam in ratione virtutis. Sed tamen ne consequentia hæc per se quidem manifesta, verùm præmissis innixa earum vitio concidat, probo ego minorem, quæ una ruinæ propior videri posset.

Ac 1. quanto magis iustus Deum cognoscit, tanto magis extollit Deum, atqui IOSEPHVS iustus, magis, quam alij, Deum cognovit. Cognovit enim, ut in Elog. 75. dictum est, intuitivè essentiam eius, quantū viatori fas est, cognovit & abstractivè essentiam eius, per contemplationem, institutionem, revelationem IESV, MARIÆ & Angelorum; cognovit denique ex ijs, quæ incarnationem Dominicam circumstetere, miraculis ac virtutibus, quæ cœu radij solem latenter, Dei maiestatem clarissimè ipsi demonstrabant, Ergo IOSEPH iustus, magis, quam alij, extulit Deum, quod prima pars probandæ minoris dicebat.

2. Ille se magis sub Deo deprimit, qui cum sit dignus summis honoribus, eius causā repudiat omnes, minimo contentus. At est IOSEPHVS haud dubiè summis honoribus dignus, tum merito
virtutis.

virtutis, tum dignitatis, & tamen repudiat omnes, minimo contentus. Ergo nemo magis se, quam IOSEPHVS unquam depresso: quæ fuit pars altera eiusdem minoris.

Hic autem unà mecum interiunge pauxilium, & eum, de quo agitur, IOSEPHVM subtilius discerne. Est ille nobilissimo, & antiquissimo Regum sanguine natus; est aviti regni genuinus hæres; est Pater Regis Regum; maximi Filij Dei; est Sponsus ac Vir MARIAE; Dominæ supremæ; est amicus ab Oriente prosectorum Magorum; est Cognatus Summi Pontificis, & magnatū Iudæ, qui familiam David inter divitias honoresq; eā adhuc ætate sustinebant. Et tamen velut oblitus horum omnium, tantopere exinanivit se, ut mallet faber esse ac videri, formam servi vilissimi accipiens, & ad extremum usque in summo omnium contemptu retinens.

Sed tu hæc apud te penitus exputa. Ego autem idipsum adhuc aliter ostendo. Nempe is deprimit se magis, qui se magis subjicit ei, qui se depresso: ad infimum locum. Atqui IOSEPHVS maximè se subiecit Christo, qui se ad infimum locum depresso: Ergo ipse se magis, quam alij, depresso: Minor probatur, quia permisit excludi se domo, qui tot antè dominus fabricatus est; quia in præsepi adoravit Deum hominem, qui in cunis imò throno facilè poruisset; quia inter aulicos natī Regis primos omnium pastores adlegit, ac deinde primū Orientis Reges; qui Angelos de cœlo ad-

vocare potuit; quia etiam ignotus, exul, ac contemptus, omnem reliquam ætatem exegit, qui celebrari honorarique ab omnibus merebatur.

Multa equidem hic alia omitto humilitatis argumenta. Verum hæc quæ dixi, adamatæ brevitati sufficiunt. Et tu ipse aspicere potes IOSEPHYM fabrili operi intentum, simul Magistrum Magistri humilitatis, ac discipulum. Te quoque eundem in discipulum depositis, si te eius non pudet, cuius non puduit Christum. At pudere non debet, inter hæc humilitatis exempla, nisi à præexcessis filiorum Dei cogitationibus impudenter degenerare velimus.

ELOGIVM XCII.

I O S E P H

Exemplar totius Evangelicæ Beatitudinis.

ITerum gratias Gratiam debeo, qui l. 3. c. 5. Elogium hoc primus memoriae prodidit, ac pertractavit. Sed IOSEPH tot est suarum laudum præcones meritus, ut licet eodem in stadio ego quoque circa eandem auriger metam, fastidio tam non videar futurus.

Igitur Beatitudo Evangelica est status in Evangelio propositus proximè ducens ad Beatitudinem cœlestem, cui apprimè similis est. Sicut enim Beatitudo cœlestis consistit in cognitione clara, &

intui-

intuitiva Dei , prout est in se, ita Evangelica consistit in cognitione eiusdem , prout est in speculo, & ænigmate. Vtraque etiam amorem parit; inamissibilem illa , & patriæ convenientem ; hæc amissibilem , & propriam Viæ. Est tamen hæc quoque magnopere expetenda. Quam parùm enim datur actio in distans nisi transito medio , tam parùm potest obtineri Beatitudo cœlestis , nisi prius habeatur Evangelica. Imò tanta est proportionaliter illa, quanta est ista. Cùm ergo ne quidem IOSEPHVM , Primalēm Beatorum, renunciare possim , nisi eā ipsā Evangelicā Beatitudine viatores alios antecellat, Beatitudines octo particulares, quæ totidem sunt Spiritus S. gratiæ atque virtutes uti Suar. l.2. de necessit. grat. censet, quam brevissimè in eodem IOSEPHO , tanquam exemplari optimo, considerabo.

Est is 1. *Spiritu tam pauper* ut omni se dominio particulari rerum temporalium abdicarit ; omne à se removerit eiusdem dominij desiderium ; palam professus sit vitam pauperum ; præter necessaria nihil habuerit ; ex ipsis tamen necessarijs , alijs pauperibus sæpenumerò subvenerit ; eumque in finem durissimo manuum labore, & quandoque etiam mendicato vixerit. Sed neque minus pauper spiritu quoad alia interiora animæ bona fuit ; quia procul erat in ijs quoque dominium omne , procul desiderium dominij , procul usus independens , procul fructu & complacentia. Quæ tamen metuo an omnes intellecturi sint , qui de Mystica

Theologia minus solicii sunt. At IOSEPHON
ne quidem ista interior Spiritus paupertas deesse
potuit; quia mens eius in uno Deo absolutè &
finaliter amabili semper quievit. Ut adeo iam cum,
cum nobiscum esset, Regnum cœlorum, quasi anti-
cipatò possidere cœperit in terra. 2. Idem fuit
instar Mosis vir mitissimus super terram, ne qui-
dem contra filium paterni doloris causam, cùm
Ierosolymis subsisteret, mutire ausus. Aitque pro-
pterea MARIA Virgo omnium conscientia, nullum
unquam ab eius ore murmurosum verbum, aut
iracundum auditum esse; ut in Revel. S. Brig.
1.6. c. 59. habetur. Quare terram præ quam alius
possidet: sive deinde eius nomine intelligas Cœ-
lum, quod est terra viventium. Psal. 26. v. 13. sive
mundum hunc nostratem, quem precibus suis
apud Deum sustinent mites, & ut cum pot-
estate regant, aptissimi sunt, utpote victores sui.
3. Luxit etiam IOSEPHVS peccata, non
quidem suā, si eorum expers fuit, sed aliena populi
sui, illa precipue, quæ circa personam Filij Dei, ex
ignorantiâ, passione ac malitia quotidie fiebant.
Cui tunc ita lugenti haud dubie consolationis loco,
dulcissima hæc verba opposuit, is ipse Filius. Ego
salvum faciam populum meum à peccatis suis. 4.
Non minus esurivit & sitivit iustitiam, ut enim S.
Thom. 2. 24 q. 139. a. 2. explicat, intelligitur ibi
insatiabile desiderium, tam particularis, quam uni-
versalis iustitiae. At fuit IOSEPH supra Danie-
lem Vir desideriorum, ut ex dictis colligi potest. Fuit
ergo

ergo unus omnium maximè saturatus. 5. Insuper imitatus proximè est misericordiam Dei, ut dubitari non possit, ab eodem si pro nobis oret celerrimè audiendum. 6. Simul verò enituit mundities cor-dis: quidquid enim agebat, id nonnisi Iustitiæ ductu agebat, ad IESV ac MARIÆ exemplum, & voluntatem. Vedit ergo salutare Dei, & gavisus est. 7. Ad hæc omnia pacis genera complexus, plus longè Salomone pacifico filiationem Dei intimam obtinuit, sicut Pater, & Filius. Demum 8. persecutio-nes gravissimas non solùm propter Iustitiam, sed etiam propter Iustitiæ auctorem promptissimè pas-sus est. Atqui sicuti paupertas primò omnium aperit Regnum Cœlorum, ita patientia idem clau-dit, atque subsignat. Est ergo IOSEPHVS huius Regni Dominus ius habens aperiendi, & clau-dendi.

ELOGIVM XCIII.

I O S E P H

Summa Dulia dignus.

Est hic ætatis nostræ genius, ut nulli ferè quis-quam credere, nisi legitimè testato velit. Par-co igitur genio huic, & ego; & Cornelium à Lapide in 1. Matth. ad v. 12. Testem do, virum quolibet dñnum foro. Is fol. 48. Debetur, inquit, Christo cultus adorationis & latrīæ, B. Virginī hyperdulīæ; IOSEPHO summa dulie. Additque verba mihi ac IOSEPHO aptissima. Quo circa errat vul-

gus hominum, imò multi in sèculo sapientes, qui S. IOSEPHVM, ut simplicem & abiectum fabrum lignarium parvi aestimant. Hæc ille.

At revocetur nunc suam ad originem testimoniūm hoc; quæ sanè eiusmodi videtur ut si vel sola proferatur in lucem, publico omnium assensu recipienda esse videtur. Est autem origo ista triplex. 1. Dominium. 2. Paternitas. 3. Sanctitas. Formoque argumentum, quod negare minimè possis. Nempe summa dulia illi competit, cui competit summum Dominium, paternitas summa, ac summa sanctitas. Atqui IOSEPHO competit hæc tria. Ergo competit IOSEPHO summa dulia. Vbi suppono triplex dari adorationis genus; latram, quæ est reverentia Deo debita; hyperduliam, quæ est reverentia debita Matri Dei, solo Deo minori, & verissimæ causæ incarnationis Christi; ac tandem duliam, quæ reverentia est debitæ alijs creaturis, propter singularem participationem excellentiæ divinæ.

Hoc autem suppositio patet 1. Veritas maioris. Vbi enim in summo gradu, participatur à creatura excellentia divina, ibi competit tali creaturæ summa dulia. Atqui cui competit Dominium, Paternitas & Sanctitas summa, ab eo in summo gradu participatur excellentia divina. Ergo illi competit summa dulia.

Patet verò 2. etiam minoris veritas. Nam 1. pro Dominio eius summo Rationes sunt. 1. quia figura IOSEPHI nostri est Joseph patriarcha.

archa. At huic Gen. 41. v. 40. dixit Pharaon. Tu eris super domum meam, & ad tui oris imperium cunctus populus obediens; uno tantum regni solo te praecedam. Et 44 Absque tuo imperio non movebit quisquam manum, aut pedem, in omni terra Aegypti, &c. 2. quia ipsa Dei mater eum Dominum suum appellare consuevit. Imo ut Brigittæ l. 6. c. 59. revelavit, ad opera eius minima humiliavit se. 3. quia nec ipse Dei filius ei designatus est subesse Luc. 2.

At 2. pro Paternitate summa, stat Suarez disp. 8. ser. 1. at Rationes sunt 1. quia Paternitas hæc IOSEPHI simillima est Paternitati Divinæ & æternæ, à qua ut ait Apost. ad Ephes. 3. v. 15. *omnis Paternitas in cœlis, & in terra nominatur* 2. quia Paternitas dignitatem trahit à Filio. Pater enim & Filius correlativa sunt. Atqui Paternitatis IOSEPHI Filius est IESVS, Deus & Homo. 3. quia hæc eadem Paternitas est universalis, continens in se omnia Paternitatum genera, sola carnali exceptâ. Demum 3. pro sanctitate quoque summa Rationes sunt. 1. quia non nisi summa sanctitas accommodata est muneri, quod suscepit ab auctore sanctitatis, gessitq; propter eundem. 2. quia nemo post B. Virginem tot habuit media, motiva, exempla, atque occasionses adipiscendæ sanctitatis. 3. quia tanta est sanctitas, quanta est charitas Dei. Nullius autem charitas esse maior posse videtur, secundum nobis cognitâ Dei providentiam, quam IOSEPHI. Et ego paulò antè, de hoc charitatis divinæ incendio, quantum satis esse potest, egi.

S 5

Igitur

Igitur tria hæc, Dominum, inquam, Paternitas, & Sanctitas summa, verè competunt IOSEPHO.

Neque iam scio quid aliquis adhuc, nisi sui, quam IOSEPHI amantior, opponere possit. At quis esse velit, nisi similis Hæreticis, quorum hæc non infima cura est, abrenunciare Sanctis. Hi sanè reipsa usurpare videntur illa fratrum Iosephi, de hoc nostro, verba Gen. 37. v. 29. *Ecce somniator venit, venite occidamus eum, auferendo Religiosam memoriam eius, & mittamus in cisternam veterem oblivionis.* Dicemusq; fera pessima, hæresis nempe, devoravit eum: *Et tunc apparebit, quid illi profint somnia sua.* At ô mi Deus, averte impius has voces à tuo meoque IOSEPHO; quem Filius tuus, ac Mater Filij, per obedientiam ac reverentiam præstítam, non recusarunt adorare; quem etiam tu ipse tanto-
pere polymità veste Virtutum ac Gratiarum exor-
nâsti, ut dici possis diligere IOSEPH super omnes
filios tuos, quemadmodum olim Israël suum v. 3.
dilexit.

ELOGIVM XCIV.

I O S E P H

Postremis Ecclesiæ temporibus vati-
cinio promissus.

Nimis multa non cognoscuntur à multis, quæ tamen sunt. At cognoscuntur tamen omnia ab unō omnium principiō, Deo ter Optimo,
ac

ac Maximo. Hic deinde in nos, qui inde procedimus, ceu particulam auræ divinæ, dispensat cognoscendi vim cuivis accomodam, placitam sibi. Si ergo IOSEPH olim pauci cognoverunt, non est id vitium eius, aut imminutæ gloriæ signum, sed opus dexteræ excelsi. Nec propterea minor se ipso fuit, minūsque magnus, gloriosus, & Sanctus. Adhuc enim illum ab æterno elegit Deus in Patrem Filij sui; adhuc & Filius in eundem consensit; Virgōque MARIA, in virum, Dei nutu, assumpsit. Atqui hæc nonnisi cum respectu ad cognitionem facta sunt. Præcessit ergo in ijs cognitione, & ea quidem ex bonitate obiecti cogniti, movens ad huiusmodi electionem, consensum, & assumptionem. Neque enim nisi idoneus placere eligenti, consentienti, atque assumenti potest. Quid igitur nunc amplius desideret IOSEPHVS, quem idoneum summæ dignitati cognovit Deus; Dei Filius, ac MARIA; cognitionque evexit, & adoravit. Sed tamen, tres isti præcipui amatores, accendere subinde suâ luce, flammāque amoris, mortalium aliquos, qui, cùm & ipsi concepissent ignem, neq; tamen idoneam ignis materiem reperirent, libros super IOSEPHI laudibus scripsere; sermones ad populum instituere, Fraternitates erexere.

Quia tamen nonnisi paucis quidquam persuasum est, enimverò fatiscentem sub eò ardore animum, vaticinijs ac spe proventuræ aliquando messis sustentabant. Quorum vaticiniorum even-

tum,

IOSEPHINA

274

tum, quæ Dei miseratio est, nostra nunc videt ætas, cœpitque videre antecedens, incitata exemplis S. Teresiæ, B. Caspari Boni, B. Margaretæ de Castro, B. Agathæ de S. Cruce, Francisci de Sales, Balthasaris Aluarez, Alphonsi Rodriquez, de quorum plerisque egregiè differuit Barry. cap. 5.

Verum ego iam aliud non ago, quām ut seræ posteritati promissum esse IOSEPHVM demonstrem: Sic enim fiet, ut quidquid hactenus ad gloriam eius laboratum est, & laborabitur deinceps promptiore animo suscipiatur; stat autem in ore duorum, vel trium testium, omne verbum. Matth. 18. v. 16. duos ergo minimum, si producam, amplius exigi à me nihil iure potest.

Ac 1. Gerson Cancellarius, uti ætate, ita doctrinâ prior compareret, qui in tract. 12. super Magnificat, in fin. hæc sub annum Christi 1420. in persona MARIÆ habet. Veniant generationes, quando scribet aliquorum devotio plurima super ipsis pie speculanda; multa prosaice; quædam heroico carmine: cui IOSEPHINA nomen erit: quædam aliter, & aliter. Nonnulli de landibus iusti virginalis sponsi mei, fidissimis custodis, & testis delegati, multa suæ posteritati legendo relinquunt, statuent Consummationem in ipsis pretiosâ morte, quâ præsentibus filio meo, & me, pièq; flentibus, appositus est ad patres suos in senectute bonâ, cuius memoria in generationes seculorum.

2. Gersonem sequitur Isidorus Isolanus ex S. Dominici Ordine, Vir æquè doctus ac pius. Hic in vita S. JOSEPHI part. 3. c. 6. ante annos 150. Spir-

spiritus Sanctus, inquit, non cessabit excitare corda fidelium, donec Ecclesia militans universa exultabunda, divino viro IOSEPHO novos honores decernat, monasteria edificet, templa & altaria ad venerationem eius erigat. Eius honorandi causâ festa instaurantur, multi vota vovebunt Domino, & reddent. Dominus revelabit interiores auriculas cordium, & intellectus magnorum & excellentium virorum, mysteria Dei explorandi, quæ in S. IOSEPHO latebant; & inveniendi pretiosum thesaurum, quæ in SS. Patribus veteris Testamenti non potuerunt reperire, tanta enim copia spirituum donorum in S. IOSEPHO emicuit, ut ei par alibi reperiri non possit. Hæc Isolanus. Quæ ego quidem tanta ubertate impleri cupio, ut ijs, qui me in laudando IOSEPHO secuturi sunt, etiam corrigiam calceametorum solvere paratus sim. Dum enim Sanctum hunc, unâque me, considero, ille mihi lux est, & ego ne quidem umbræ vicem rectè sustineo.

ELOGIVM XCV.

IOSEPH

Diu olim à paucis agnitus.

Mirissimum mirum mihi aliisque est, IOSEPHVM à tam paucis tot annorum decursu agnatum fuisse. Nam 1. ipsum Spiritus S. immediate primumq; omnium canonizavit Matth. I. v. 19. 2. Rdem MARIA Dei Mater humili-
tatis

tatis studio postposuit se. Luc. 2. v. 48. *Ecce Pater tuus, & ego dolentes, &c.* 3. Eius pænè tam frequens in Evangelio mentio fit, quām frequens fit MARIAE. Ut enim Louberius, in tract. de cognatis MARIAE, impresso Anno 1479. Burgdorfij Bernensis ditionis, obseruet non minus de IOSEPHO, atque de MARIA; novem leguntur Evangelia per annum. Nempe de MARIA 1. festo Conceptionis. 2. Nativitatis suæ 3. Præsentationis. 4. Nativitatis Christi. 5. Visitationis. 6. Purificationis. 7. Assumptionis. 8. Conceptionis, quod in Sabbato intra Pascha & Pentecosten legitur. Et 9. B. Virginis ad Nives. Vicissim autem de IOSEPHO legitur. 1. in vigilia Nativitatis Christi. 2. in Nocte eiusdem Nativitatis. 3. in festo Innocentium Martyrum. 4. in Dominica infra octavam Nativitatis. 5. in vigilia Epiphaniæ. 6. in Dominica infra octavam Epiphaniæ. 7. in festo Purificationis. 8. in festo Annuntiationis. 9. in festo Conceptionis.

Et tamen JOSEPHVS: si cultum publicum: publicamque religionem spectemus, prope ad nostram usque memoriam latuit, sub modio oblivionis, à paucis agnitus, præteritus à plerisque. Tacerène igitur possum divini Consilij causas, quæ movere Deum ad hoc immeritum silentium? Aperiere eas ante me tentavit Barry cap. 4. à fol. mihi 44. Tentare ergo me quoque iuvat, sed eâ modestiâ ut ipsi sua relinquam, proprijs contentus, ne gratia libro utilissimo pereat. Occurrunt autem istæ.

I. Duo

1. Duo sunt genera Sanctorum. Vnum publicorum. Alterum occultorum. Atqui debetur utrisque congruum aliquod caput. MARIA autem caput est publicorum. Est ergo IOSEPH caput occultorum. Neque enim scire possum ullum alium ex ijs, qui occulti sunt, qui sanctitate ac dignitate eidem vel præferendus, vel etiam comparandus sit. 2. Multi regnum Christi in miraculis, vaticinijs, extasi, alijsque gratijs gratis datis, & externo Virtutum apparatu constituunt, ideoq; si ardeant tantum, & non luceant, animo dejiciuntur, ac retro respiciunt. At hi iam possunt respicere IOSEPHVM unā suā internā sanctitate tantopere se probantem Deo, ut esse ac dici mereatur Pater IESV, ac vir MARIÆ, &c. 3. Est Deus, ille Evangelicus Paterfamilias, qui profert de thesauro suo nova & vetera. Matth. 13, v. 52. ut alias iam diximus. Atqui thesaurus eius est multitudo ingens Sanctorum. Inde ergo profert nunc novos, nunc veteres Sanctos; Veteres enim Sancti sunt Ioachim, Bibiana, Martina, & modò IOSEPHVS. 4. Etsi IOSEPHVS meo ac multorum iudicio, maior sit Sanctis omnibus, est tamen minor IESV & MARIA. Debet ergo primū his consuli; ac deinde ipsi. Neque enim simul consuli potest omnibus. At ut his consuleretur, stabiliri debuit divinitas & incarnatio Virginea Christi; tum vero maternitas Dei, summāque potestas orandi pro nobis, eidem maternitati annexa, Tantis per ergo IOSEPHVS exspectare debuit, dum

dum IESV & MARIÆ consuleretur: 5. Negari non potest, amore Dei, latere in vita ac morte, itemque post mortem, esse bonum in primis honestum, ac expetibile à Viatore; Hoc enim videimus de facto placuisse non solum Sanctis ut peterent, sed etiam Deo, ut petentibus annueret. Cum ergo IOSEPH amore simul ac humilitate alijs omnibus præstiterit, verisimile est, idem latendi studium, quoad consequi posset, quam longissime extendere voluisse. 6. Nequidem ipsa Trinitas in creata illicò innotuit humano generi, ac nominatim Spiritus S. diu ab Asia Ecclesijs est Patre & Filio creditus esse minor. Debuit ergo etiam Trinitas creata IESVS, MARIA, IOSEPH, similem fortunam subire, & inter hos præcipue IOSEPH latere, qui Sponsalitio honore, & amore accedit ad Spiritum S. Postremo autem huc itidem faciunt peculiares horum temporum morbi, quibus opponi debuit, Medicus aliquis coelestis, alijs præstantior. At esse non potest præstantior IOSEPHO. Hic ergo in hac tempora merito servari debuit.

ELOGIVM XCVI.

I O S E P H

Periclitantium in castitate Patronus!

Victoria pugnæ, pugna hosti commensa est, At est hostis eō gravior, quo interior; amor autem carnis est hostis noster maxime inter-

nus.

nus. Est ergo idem hostis longè gravissimus, & consequenter pugna quoq; ac victoria difficultima. Hæc autem cogitatio meritò intendit militum curam, ut sibi Duces Patronosque præponant, quorum imperijs, consilijs, exemplis, auctoritate, Virtutēque superiores ex cō bellō evadere possint. At an invenire poterimus talem virum, qui Spiritu Dei ita plenus sit, sicut est IOSEPH noster, cuius Patriarcha figura ac typus fuit? An inquam sapientiorem & consimilem eius poterimus invenire? Gen. 41. v. 38. & 39. Evidem iam multis argumentis ostendi, non posse: Sed nunc occurruunt nova aliqua, quæ, Castitatis conservandæ ac promovendæ ardor, ut eloquar impellit.

Igitur 1. Patrocinium Virtutis, est præmium Virtutis. Maius igitur patrocinium maiorem sequitur Virtutem. Atqui Castitas IOSEPHI virtus fuit maxima in terris. Ergo patrocinium eius in cœlis itidem maius esse debet patrocinio aliorum Sanctorum.

2. Quem Deus ipsem̄ primo loco elegit custodem atq; patronum supremæ Castitatis, eum utique nos homines adoptare custodem patronumque possumus Castitatis nostræ. Atqui IOSEPH primo loco elegit Deus custodem, ac patronum supremæ Castitatis, quæ est in MARIA Matre suâ. Nihil igitur desiderari potest, quod minus etiam Castitatis nostræ custos atque Patronus ipsem̄ sit. Dixi autem primo loco, quia duos elegit Deus custodes ac patronos supremæ Casti-

T batis

tatis IOSEPHVM & Ioannem. Atqui primô loco elegit IOSEPHVM, & deinde post annos bene multos eidem iam defuncto substituit Ioannem. Nemo igitur est huius, de quo agitur, patrocinij cum IOSEPHO competitor.

3. Ille est optimus patronus Virtutis alicius, qui vix adiit patrocinij munus, & confessim adiuvuit eius patrocinij indigentes. Atqui IOSEPHVS hoc ipsum præclarè fecit. Si enim Ludolpho, Carth. in vita S. Annæ creditur, cùm primum is inter Candidatos Matrimonij Virginei, præsentisque, quod annexum erat, patrocinij stetisset, adfuit simul Iuvenis quidam, Agabus nomine, beneficijs quærens quod Virtute debebat. At hic ubi illud dilectum superis Sponorum par intuitus est, confessim & beneficia posuit, & Castitatem tanto pere adamavit, ut in Carmeli monte Carmelitam deinceps egerit, donec postea à Christo discipulis septuaginta duobus adscriptus fuit.

4. Custos ovium est eorundem patronus aptissimus. Atqui IOSEPH est custos ovium Christi, imò custos est ipsius Christi, hoc est, Agni, de quo dicitur Apoc. 14. v.4. *Hi sunt, qui cum mulieribus non sunt coquinati: Virgines enim sunt.* Hi sequuntur Agnum quocunque ierit. Hi empti sunt ex hominibus primitiæ Deo & Agno, &c. Atqui Agnus iste sequitur IOSEPHVM, utpote, cui subditus erat. Luc. 2. v. 5. *Erat, inquam, subditus;* & necdum fuit, quia adhuc remanet, in quo non subdatur eidem, pro nobis agnivis periclitantibus deprecanti.

5. Pag

5. Patronum constituit potestas, & voluntas, patrocinandi. Atqui utraque in IOSEPHO summa est. Ergo est is Patronus omnibus numeris absolutus. Minorem autem probo hic tantum quoad secundam partem. Prima enim partim ex dictis iam constat, partim non multo potest probabitur. Nempe Voluntas colligitur in IOSEPHO summa esse ijs omnibus modis, quibus illa exterius ostendit se: & in specie 1, ipsa Castitatem perpetuò voto adstrinxit sibi. 2. Perpetuo obsequio se addixit, IESV & MARIÆ castissimis Virginibus. 3. Neminem ita amavit, aut amare potuit, atque eosdem. Amor autem amati bonum maximè promovere vult. At bonum IESV & MARIÆ maximum est multitudo Castorum; ideoq; huius expressè mentione sit. Apoc. cit. c. v. 3. Est ergo Voluntas IOSEPHI summa, hoc ipsum bonum patrocinio suo promovere satagens. Vide Barry c. 8, Med. 7. & c. 13.

ELOGIVM XCVII.

IOSEPH

Peregrinantium Patronus.

Non ignara mali miseris succurrere disco, inquietabat apud Virgilium Dido. Non minus autem & alij in ijs malis, quibus exerciti ipsi olim sunt, vel auferendis, vel mitigandis, impensè allaborant. Est ergo credibilius, neq; IOSEPHVM

T 2

PHVM

PHVM hac una in re velut immemorem sui, communisq; honestatis connivere ad ærumnas nostras, quas quotidie cœlesti ex Theatrô intuetur. At est in his non infima peregrinantum ærumna, quâ terrâ marique, implicantur, ac sæpe obruuntur.

Dicam ergo aliquid de hoc ipso eorum patrocinio, quod supra cæteros, ceu munus proprium sibi suscepit in se idem IOSEPHVS. Hoc autem agnovit antè me Eckius, illud Catholicæ Germaniæ columen, qui in Hom. I., de S. IOSEPHO omnes, insuper, inquit, quibus periculosa instituuntur profectiones, locaq; adeunda sunt, parùm tuta, semet S. IOSEPHO committere debent, & ex illo comitatem, securitatem, tutelam, & intercessionem petere, ac fideliter sperare. Tum verò, Eckio citius, Ecclesia Hispanensis in Hymno quodam festi S. JOSEPHI cecinisse dicitur apud Carthag. l. 18. Hom. 14.

O custos matris Domini

Devotos tuo nomini

IOSEPH alme, per aspera

Salva semper, & prospera

Adesse tuis famulis

Dignare dux amabilis:

Sentiant nostra pectora

Tua semper iuvamina:

Tu salus & protectio,

Nostraq; iubilatio.

Idemq; ibidem confirmat Carthag. tribus authenticis historijs, quas hoc in loco rectius præterire posse video, ut suus maneat rationibus honor.

Inter

Inter has autem eminet illustrissimum tum IESV tum IOSEPHI exemplum: si enim per- cunctetur aliquis ex me, i. quid IESVS egerit; ac deinde quid IOSEPHVS? quid aliud respon- dere possum, quam peregrinatos esse? Certè in has vitales auras nondum exierat IESVS; nondum, inquam, suis metu pedibus insistere poterat, mater- num intra uterum clausus, iam peregrinari debuit pedibus matris, & patris imperio.

Neque verò tam leve, ut videri posset, hoc pri-
mum fuit iter. Sunt enim, qui Nazarethô Galilææ
usque Cariatharbe, quo MARIA festinatò abiit ad
salutandam Elisabeth, computent horas minimum
triginta. At has ipsas horas revertens cum pa-
rentibus puer, post impensum Charitati, atque
humilitati trimestre tempus, denuo emensus est,
nec multum deinde temporis intercessit, cum iam
tertium iter Bethleemum usque, IOSEPHO duce,
nondum natus suscepit. Ibi verò vix octiduum,
quo natus, & adoratus à pastorebus est, substitit,
sed Ierosolymam, ut domino offerretur, trium ho-
rarum spatio delatus est; iterumque alterò tantò
relatus Bethleemum. Vbi quam diu manserit, in-
certum est: certum tamen non mansisse admodum
diu. Repente enim IOSEPH, impellente Ange-
lo, exsurgens è somno fugit cum IESV, & MARIA
in Ægyptum; idque totum viæ spatium per deser-
tum quod una & quadraginta mansionibus, tor-
demque annis Moyses, cum Israëliticô populô
emensus est peragravit. Excepit tunc IOSE-
PHVM

PHVM longissima peregrinatione perfunctum, itemque familiam eius, primò Hermopolis Thebaidis Vrbs. At illuc minimum ducentis horis pervenire potuit. Hermopoli autem totam ferè Egyptum obivere iuxta eam Topographiam, quam superius constitui, Elog. 87. Solum moneo debuisse insumi minimum 70. Horas. Demum revocante in patriam Angelo, qui exire iusserat, discessere Alexandriā, ac denuo post 200, minimum horarum spatia, soli peregrinationi data Nazarethum regressi sunt. Vnde IOSEPHVS deinceps iter fecisse non traditur in sacris literis, quam illud annum Ierosolimam versus, quod triginta horas poscit.

Sic ergo patet, IOSEPHI vitam meram peregrinationem fuisse. Expertus proinde pericula eius, labores, & incommoda. Et potestne adhuc esse aliquis, qui neget esse peregrinantium patronum? Atqui multa sunt officia patroni talis; quidquid enim peregrinanti non solum necessarium, sed etiam utile, iucundum, ac gloriosum est, complecti debet. Quidni ergo omnes patronum hunc proris animis optamus, & adoptamus, ij præcipue, qui vi Instituti diversa loca peragrare debent, & vitam agere, in quavis mundi plagâ, ubi maius Dei obsequium, & auxilium speratur?

ELO-

ELOGIVM XCVIII.

IOSEPH

Vitam spiritualem agentium
Patronus.

Dplex homo, duplex vita. Scilicet hom^o alius est homo animalis, & alius spiritualis. *Animalis autem homo non percipit ea quæ sunt Spiritus Dei.* I. ad Cor. 2. v. 14. *Spiritualis autem iudicat omnia, & ipse à nemine iudicatur.* v. 15. Est ergo duplex etiam vita hominis, animalis, & spiritualis. Atqui duo isti homines, & vitæ, sibi invicem relativè opponuntur. *Caro enim concupiscit adversus spiritū;* *spiritus autem adversus carnem.* ad Gal. 5. v. 17. Quot modis ergo aliquid dicitur animale, tot vicissim modis dicitur spirituale. Atqui id tribus modis fit, nempe secundum corpus; concupiscentiam sive passiones; & sensus, quibus servit homo. Hoc ergo posterius itidem fit his tribus modis, quatenus homo dominatur corpori, concupiscentiæ sive passionibus, ac sensibus. Clarum autem est etiam hic generationem unius, esse corruptionem alterius. Vis ergo vir vere spiritualis fieri vivendo secundum spiritum, hoc est, rationem Deo soli subditam, exue animalem vitam quæ instar bruti sequitur desideria carnis. At hoc sine Duce ac Patrone huiusmodi spiritualis vitæ nemo assequetur. Non enim, ut hæretici sibi stolidè simul ac impiè

T 4

arro-

arrogant, spiritualis homo iudicat omnia, abso-
lutè, sine exceptione, ac restrictione solùmque per
se; sed tantùm iudicat per se vel alios rerum peri-
tos, & ea sola quæ necessaria sunt ad spiritualem
vitam; *Quis enim cognovit sensum Domini, qui instruat
eum?* Ibid. v. 16.

Talis nempe Dux patronúsque assumi debet
à spirituali homine, qui sensum Domini cognovit.
Atqui, ut tandem ad id veniam, quod isthic, quæ-
ritur, IOSEPHVS optimè cognovit sensum Do-
mini. Nemo igitur Dux patronúsque spiritualis
vitæ rectius assumitur, quàm IOSEPHVS. Hic
autem maior propositio immediatè, ut vides, SS.
litteris innititur; Minor naturis rerum. Pater enim
optime novit Filij sensum. Atqui IOSEPHVS
pater est, eiusque Filius est Dominus. Optimè
igitur IOSEPHVS cognovit sensum Domini.

Verùm argumentum hoc de paternitate, ac
familiari necessitudine IOSEPHI cum IESV plus
satis forsitan propositum iam est; quare ad aliud
huic causæ non minus idoneum converto me, quod
experientia suppeditat. Videamus enim, quis de
factò, quantum ex vitiis Sanctorum legendo conse-
qui possumus, sensum Domini subtilius perspexe-
rit, & tanquam dux ac patronus spiritualis vitæ
clariùs explicarit, ac IOSEPH?

Est inter eas vitas hāc ætate celeberrima S.
Teresiæ; quæ cum clientem se huius ipsius Divi
palam professâ sit, ignorare profectò non potuit
Josephini patrocinii præstantiam. At ego fiden-
ter

ter pronuncio, nihil hanc Virginem, in hoc suo patrone, etiam desiderare amplius potuisse. 1. enim illi sanitatem frustra à medicis quæsitam restituit; scilicet ne vitæ spirituali congruum subiectum deesset. In vita cap. 6. 2. In quodam suo peregrinatio, humili prostratam versatilis rotæ, quâ aqua ex puto ad trahitur, gravissimo impetu, etiam sine vulneris vestigio servavit. Alias etiam in Morenæ montibus aberrantem cum suis, adspectabili formâ, per ignotum callem eduxit. In vita Didaci de Iepes l. 2. c. 27. 3. Sanctioris vitæ desiderium immisit; ac peccatorum gravitatem declaravit, ijs utens medijs, quorum fructus in totam vitam redundaret. Ribera l. 1. c. 9. 4. Gratijs in dies maioribus extulit; evenique, ut eas à MARIA & ipsomet IOSEPHO impetratas esse, à Domino cognosceret. Ibid. 5. Salutari timore perculit, ut caveret; ne in oratione præstigiis dæmonum seduceretur. Et propterea se regi sineret ab aliis. Idem. 6. Vnà cum MARIA, Assumptionis festo, candidissimâ ac splendidissimâ veste in signum dismissorum omnium peccatorum exornavit. l. 1. c. 15. 7. Eodem tempore per MARIAM ostendit, gratam sibi esse venerationem sui; vellèque se cæptis eius favere traditô in pignus pretiosissimô monili ac cruce inde appensa. 8. Omnium votorum compotem fecit; ideoque si quæ vota essent de minore bono, prius in sanctiorem formam transtulit. In vita c. 6. Barry, c. 5. 9. Per ipsam præcipue voluit innotescere Mundo. Et videmus

T 5

nunc,

nunc, eventum felicissimum notitiæ huius, magis
magisque se diffundentis. Barry cap. 9. Et hæc
nonnisi è pluribus elegi, ut meo tuóque in Tere-
siam affectui saltem aliquid tribuerem. At scire
vis causam, cur Teresia IOSEPHVM tanti fecerit?
Ipsammet audi. IOSEPHO subditus fuit IESVS,
ut patri filius: cuius pœnitere ipsum ne quidem
in cœlo potest.

ELOGIVM XCIX.

I O S E P H

Societatis IESV Patronus.

NEquaquam invita consensit Societas IESV
Ioanni Bourghesio, cùm librum suum hac
epigraphe emitteret in lacem; *Societas IESV*
Deiparae sacra. An ergo repugnabit illa mihi pari
studio inflammato, si modò *Societatem IESV* inscri-
bam *Deiparae ac IOSEPHO sacram*? Minimè Gen-
tium. Esse enim, ut in Scholis loquimur, sequi-
tur denominari. At est haud dubiè Societas IESV,
etiam IOSEPHO sacra, & patrocinium eius non
solum implorat, sed meretur. Denominari ergo
iure potest ac debet, *Societas IESV etiam IOSEPHO*
sacra. At, si quod est, denominatur, est utique
eiusdem Societatis singularis Patronus IOSE-
PHVS. Ita ergo unum probandum nobis est,
quòd reipsa sit huic Divo sacra, eiusque propitiam
opem multis magnisque officijs ambiat,

Id

Id autem hunc in modum præsto. 1. Complures magni nominis Doctores excitavit ad promoven-
dam in animis legentium, venerationem Sancti.
Eminent autem Alphonsus Salmeron, Franciscus
Suarez, Petrus Canisius, Petrus Cotonus, Paulus
Barry, Cornelius à Lapide, Christophorus à Ca-
stro, Sebastianus Barradius, Petrus Morales; Itém-
que quos videre nondum potuimus, Laurentius
Masellus, & Ludovicus Makeblidius vitæ Iose-
phinæ scriptores.

2. Suos omnes alumnos ab ipsô tirocinij
tempore respicere iubet IOSEPHVM, non minus
suum, quam IESV Patrem; eundem imitari vult
in ijs, quæ IESV causâ facturi passurive sunt; ac
demum quotidianis precibus, ut in auxilium ca-
súsque obvios invocent, hortatur. Quæ tamen
ipsa, quia ferè interna sunt, rectius latent intra nos,
quibus sufficit, tanto Patri probari. Redeo autem
ad ea; quæ nisi foras promicent, prodeesse proximo
non possunt.

Igitur 3. Ceream puerorum ætatem cùm pri-
mùm Latinas litteras docere incipit, in ipso suô ad
nos accessu, prensare sine mora iubet patrocinium
IOSEPHI. Neque iam quisquam ferè est, qui non
laboribus suis eius nomen cum IESV & MARIAE
nominibus, præfigat, inscribatque, publicæ véné-
rationis causâ.

4. His autem nequaquam contenta, peragit
deinceps conceptos pietatis igniculos inflammare
magis; & nunc quarti præcepti Religione ad hono-
randos

randos cœlestes parentes nostros, MARIAM, inquam, & IOSEPHVM quoad potest obstrin-
git; nunc verò in Congregationem MARIAE Vir-
ginis alia Lege neminem ferè admittit, nisi præ-
scriptà Verborum formâ; IOSEPHVM quoque
in Patrem, Patronum, & Advocatum eligat. Quod
equidem de hac unâ, in quâ sum, Germaniæ Supe-
rioris Provinciâ, affirmare certò possum, ignarus
quid alibi fiat. Facilè tamen persuadeo mihi, sicut
Filiū, fas non est, separari à Matre, ita Matrem
nullibi separari à Viro suo. *Quod enim Deus con-
iunxit, homo non separet.*

5. Eadem Societas Festum S. JOSEPHI ab
Vrbano VIII. fel. record. universæ Ecclesiæ impe-
ratum licet obstare videretur festorum aliorum
multitudo, passim in Germaniâ persuasit Episco-
pis, Principibus, ac Rebuspublicis, ut unanimi
consensu admitterent Sanctissimum illud Romani
Pontificis imperium.

6. Non minùs illa, gloriari potest, in amplif-
simô Galliæ Regnô, primam se templum S. JOSE-
PHO Lugduni extruxisse, Petri Cotonii nostri
Concionatoris ac Confessarij Regij operâ; qui post-
ea ipsô Sancti Festô nobiscum vivere desijt. Barry
c. 5. Meretur autem hoc eodem officij genere
celebrari etiam Provincia nostra, quæ Burckhu-
sij Bavariæ oppido, ubi Dicasterium est, à Sere-
nissima Domo primum S. JOSEPHO inter Boios
templum etiam ipsamet extrui impetravit.

7. Ipsa etiam; hōc JOSEPHI patrociniō,
Gen-

Gentium Conversionem felicissimè promovet in novô Orbe, ac nominatim in novâ Franciâ, Americâ Meridionali, ac Canadæ regnô. Barry c. 13.

8. Eiusdem quoque Societatis est, religiosissimum FERDINANDI III. æternæ memoriæ CÆSARIS pectus, hoc in IOSEPHVM pietatis igne tantopere exarsisse. Qui sanè hunc non solum sibi, sed in primis Bohemiæ Regno Patronum adoptavit, venerationis genere etiam Romæ placito, ad hoc utens. Fechtner in Hebdom. S. IOSEPHO Regni Bohemiæ & Agonizantium Patrono sacrâ, Romæ 1658. Qui deinde ex Augustalibus Liberis suis, duos postremos, quos suscepit, Filios, eodem IOSEPHI nomine, in Baptismo compellari iussit; ex quibus, dum hoc scribo, ALOY-SIVS quidem IOSEPHVS, tum IOSEPHO illi suo, à quo nomen accepit, tum Parenti optimo, præcipiti morte, coniunctus in cœlo, LEOPOLDVM Fratrem recens CÆSAREM renunciatum, communibus suffragis ad publicam Catholici Orbis utilitatem iuvat; CAROLVS verò IOSEPHVS etiamnum superstes, sub Magistrorum curâ, adolescit in spem Paternæ, ac verè Iosephinæ virtutis. Qui denique IOSEPHO hactenus culto dignus est visus, cui natali suo ac festo die, publicum Sydus supra Bohemiam accenderet in cœlo, admonens Clientem de imminentे sibi morte, seu rectius vitâ cœlesti, & perpetuâ Societate secum. Palma Ioseph. fol. 486.

9. Inter hæc autem prætereundus non est
Sere-

Serenissimus PHILIPPVS WILHELMVS Princeps Neoburgicus, &c. qui post sua & aliorum religiosissima vota necquidquam, ut videbatur, impensa, demum consilio Societatis IESV S. IOSEPHVM Patronum sibi & dilectissimæ Coniugi delegit; & hoc ipso anno, die Parasceves, hoc est, 19. Aprilis, Filium ac Hæredem felicissimè suscepit; eumque IOANNEM WILHELMVM IOSEPHVM IGNATIVM nominari iussit. Quem illi IOSEPHVS iste meus utinam de cœlo longissimè incolumem servet! Id sanè non Societas sola, sed etiam Germania Catholica tota, tum Parentis optimè meriti causâ, tum suâ, ab eodem, quantis potest desiderijs atque supplicijs non cessabit petere.

ELOGIVM C.

I O S E P H

Vniversalis totius Ecclesiæ
Patronus.

Absit, ut negem id, quod est Fide divina certum. Huiusmodi autem est, quod Apost. in 1. ad Cor. 12. v. 8. ait. Alij quidem per Spiritum datur sermo Sapientiae, alijs autem sermo scientiae secundum eundem Spiritum: alteri fides in eodem Spiritu: alijs gratia sanitatum in uno Spiritu: alijs operatio virtutum, &c. Et postea v. 30. Nunquid omnes gratiam habent curationum? &c. Sed tamen hæc ipsa Verba magis utique militanti Ecclesiæ conveniunt, quam trium-

triumphantis. Magis, inquam, quia S. Augustin. in cit. locum commentans; ita, inquit, nec in omnibus memoris Sanctorum Deus miracula fieri voluit, quia dividit unicuique, prout vult. Sicut ergo in Viatoriis limitata vis est operandi ad extra per gratias gratis datas, pari modo vis est limitata in comprehensoribus suo patrocinio miracula patrandi nobiscum in terris.

Idque quotidiana fidelium Religio probat; dum ad preces nostras auxiliatur, Othilia oculis; Aurelia auribus; Apollonia dentibus; Agatha pectori; Blasius faucibus; Julianus & Stephanus podagræ; Erasmus Colicis doloribus; Florentius calculo; Valentinus morbo caduco; Antonius igni sacro; Florianus, Laurentius, & Lucianus incendiis; Martinus febribus; Antonius de Padua ijs, qui perdiderunt aliquid; Leonardus captivis; Ignatius Loiola gravidis; Vitus pueris; Wilgefortis afflictis; Nicolaus naufragis; Franciscus de Padua sterilibus; Barbara piam mortem optantibus, &c.

Verum an nulli propterea sunt totius Ecclesiae universales Patroni? Sunt utique speciali privilegio Dei, saltem MARIA, inquam, & IOSEPH. Cum enim in ijs virtus, dignitas, ac gratia ad divinitatem proxime accedant, etiam necessarium videatur, plus eos patrocinando apud Deum posse, quam alias possint singuli. Si ergo singuli collectivè sumpti, nihil non possint, longè magis omnia possunt MARIA & IOSEPH. At nunc de IOSEPH tan-

gum

tum cura nos tenet. Pro illo ergo si quid ad hac virium superest, impendamus coronidi laudum eius.

Ac nobis h̄ic offerunt Carthagena. l. 18. Homil. 14. & Clifor. tres testes omni exceptione maiores, S. Thomam in 4. dist. 45. q. 3. a. 2. ad 2. S. Bernardin. Senens. serm. 12. p. 2. & Eckium Homil. 2. de S. IOSEPH. Verūm ut mitissimē dicam, testes isti apud me muti, hac quidem in re instar piscium sunt. Admitti ergo nullo modō possunt, nisi ab ijs, qui alienis malunt oculis, quām propriis credere. Cæterūm adhuc aliunde probari sufficienter potest veritas Elogij.

1. Namq; est Patriarcha Ioseph typus & figura nostri. Atqui nihil est adeò gloriosum illi, quām esse & dici Salvatorem Mundi, à quo omnes adiuvantur. Debet ergo hæc gloria imprimis inesse nostro.

2. Teresia perpetuum Carmeli decus, & IOSEPHO nostro addictissima, ut refert ipsam in suā propria vitā cap. 6. post alias eius laudes dictabat, videri sibi, Deum nolle nos aliorum Sanctorum ope iuvari, nisi in certo quopiam ærumnarum genere, veluti docere nos vellet, quemadmodum in terris ei, ut Patri suo obtemperavit, eodem omnino modō cum ipso se in cœlis agere, ratâisque eius omnes preces habere.

3. Idipsum videtur innuisse eiusdem nostri IOSEPHI filius IESVS apud Ioan. 14. v. 13. Quodcunq; petieritis Patrem in nomine meo, hoc facite, ut glorificetur Pater in Filio. Et 16. v. 23. Si quid petieritis

Patrem

Patrem in nomine meo, dabit vobis. Quæ quidem verba in suô propriô & litterali sensu, haud dubiè de Patre æterno loquuntur. Sed quoniam ea quoque à bene moratis filijs ad suos carnales parentes proferri quotidie solent, ego, minus aliquid à Filio Dei longè liberalissimo dictum esse, non credo.

4. Inductione multiplicium exemplorum constat IOSEPHVM nostrum, reipsâ, in omnis generis ærumnis, patrocinari clientibus suis posse, & solere. Ideoque Iosephinæ Palmæ Auctor, recte identidem ingeminat illud Pharaonis, Gen. 41. v.56. *Ite ad Ioseph, & quidquid ipse vobis dixerit, facite.* Quô loquendi modô etiam MARIA Mater Dei est usa, Ioan. 2. v.5. & nunc de cœlo unâ cum Filio nos admonet officij nostri, iustæque spei de IOSEPHO conceptæ. Neque ipse spe hac minor esse potest, qui dignitate ac meritis maior est omnibus prout hactenus ostendi. Sed utinam etiam cultu ac veneratione ad hanc eius dignitatem ac merita, proximè accedamus. Nos quidem propterea calamum strinximus. Verum nisi Deus ipsem illabatur legentium animis, quid nisi sibilus auræ tenuis sumus? Da ergo, ô mi Deus, mihi & alijs, qui legerint incrementum.

V

QVÆ-

QVÆSTIÖ SINGVLARIS.

An IOSEPH sit conceptus sine peccato originali?

NE quod præcipuum videri potest, Lector Benevole, præteritum à me, vel etiam ignoratum esse, arguas, en appendo coram omnibus ad Rationis libellam propositam quæstionem. Ac i. in lance dextrâ sunt momenta omnia, quæ quidem mihi occurrunt, Sententiæ affirmantis

Nempe i. est; Quia sine ullâ Censura graviore per annos ducentos lecta & tolerata fuit, etiam post Concilium Tridentinum, in Mariali Bernardini de Bustis Serm. 12. de Despons. MARIAE, part. 4. tit. Deus etiam præservavit IOSEPH ab originali: Vbi Auctor hæc habet. Posito, quod expressè dixisset Salvator, inter natos mulierum nullus surrexit vel surget maior in gloriâ paradisi Ioanne Baptista, adhuc posset teneri quod S. IOSEPH sit maior in gloria ipso Ioanne Baptista: Si tenere vellemus opinionem unius devoti ipsius S. JOSEPHI, qui opinatus est, quod sicut Deus voluit præservare Beatam Virginem à peccato originali, ut esset eius digna mater, ita etiam voluit præservare S. IOSEPH, ut esset Matris suæ dignus Sponsus, & eius idoneus Pater nutritius, & Minister purissimus; & quantum possibile esset conformaretur in puritate ipsi innocentissimæ Virginis: & hanc suam opinionem confirmat dicto Ioannis

annis Gerson in exord. Serm. de Nat. B.V. ubi ait; "Sicut decuit, ut MARIA tanta puritat niteret, sicut" dicit Anselmus, quā sub Deo maior neque intelligi, ita" decuit, ut IOSEPH tantā prærogativā poilleret, quo similitudinem & convenientiam exprimeret talis Sponsi ad" talem Sponsam, de quā natus est IESVS Christus. Vnde" sicut laus MARIE est laus Christi filij sui, ita laus IO- SEPH in præconium redundat utriusq; IESV scilicet & MARIÆ. Et sic ex adverso dicit sapiens Eccli. 3, quod" dedecus filij est pater sine honore, similiter dedecus sponsæ" esset sponsus sine honore derelictus. Hæc Gerson. Dicit" autem prædictus devotus, quod per hanc præser- vationem non sequitur, quod Beatus IOSEPH sit" æqualis Beatæ Virgini per omnia, sed solùm con- formis. Nam excellentior fuit præservatio ipsius" Matris Dei, quam sponsi sui. Ipsa enim purissima" Virgo taliter fuit præservata; quod nullam peni- tus infectionem sensit in anima, sed nec etiam in" corpore; IOSEPH verò habuit corpus infectum" sicut alij, sed antequam in eō infunderetur anima," purgatum fuit Sancti Spiritus sanctificatione; &" tunc creata & infusa est anima, & ab originali pec- cato præservata, eō modō, quo credidit M. Paulus" de Venetiis, præservatam fuisse gloriosam Virgi- nem; quæ tamen ab aliis creditur fuisse excellen- tius præservata. Haec tenus Bernardinus. Et memi- nit opinionis huius etiā Carthag, lib. 4. Hom. 12. nihil præterea definiens, securane sit, an rei sta- nea.

2. Quia Elog. I, ponitur IOSEPH ab æter-

V 2

nō, &c

nò, & ante omnia, prædestinatus, ut à cum IESV & MARIA. Sicut ergo vi huius prædestinationis præservata est MARIA à peccato originali, utpote prævisa independenter à peccato Adami, ita ipse quoque, simili prærogativa prædestinationis gaudens, ab eodem proportionaliter præservatus esse, dici potest.

3. Quia pro eodem pugnat non leviter, ferè totus ille discursus S.Thomæ in 3. p. q. 27. a. 4. in c. ex quo Recentiores pro immaculatâ MARIAE Conceptione argumentantur. Nam quidni totidem verbis dicam; Respondeo dicendum, quod illos, quos Deus ad aliquid eligit, ita præparat & disponit, ut ad id, ad quod eliguntur, inveniantur idonei secundum 2. ad Cor. 3. Idoneos nos fecit ministros novi testamenti. Beata autem Virgo (itemque IOSEPH) fuit electa (electus) divinitus, ut esset mater Dei (Sponsus matris Dei, & Pater IESV exceptâ solâ carnali generatione.) Et ideo non est dubitandum, quin Deus per suam gratiam eam (eum) ad hoc, idoneam, (idoneum) reddiderit, secundum quod Angelus ad eam (eum) dixit, Invenisti gratiam apud Deum: ecce concipies, &c. (IOSEPH fili David, noli timere, &c.) Non autem fuisse idonea mater Dei, (idoneus vir MARIAE, & Pater IESV,) si peccasset aliquando: tum quia honor parentum redundat in prolem, secundum illud Prov. 17. Gratia filiorum, patres eorum: unde & per oppositum ignominia matris in filium redundasset. Tum etiam quia singularem affinitatem (sive propinquitatem) habuit ad Christum, qui ab ea (eo) carnem accepit (per paternam

nam providentiam diuturnæ nutritionis.) Dicitur autem 24 ad Cor. 3. Quæ conventio Christi ad Belial? Tum etiam, quia singulari modo Dei filius, qui est Dei Sapientia in ipsâ (cum ipso) habitavit non solum in animâ, sed etiam in uterô (non solum spiritualiter, sed etiam corporaliter.) Dicitur autem Sap. 1. In malevolam animâ non introibit Sapientia, nec habitabit in corpore subdito peccatis. Et ideo simpliciter fatendum est, quod B. Virgo (IOSEPHVS) nullum actuale peccatum (Theologi complures addunt, originale) commisit, nec mortale, nec veniale: ut sic in ea (eō) implatur, quod dicitur Cant. 4. Tota pulchra es amica mea, & macula non est in te. (Cant. 5. v. 9.) Qualis est dilectus tuus ex dilecto, ô pulcherrima mulierum, &c. Et v. 15. Guttur illius suavissimum: & totus desiderabilis.)

4. Quia multis alijs, cum Virgineâ sua Sponsa, communibus sibi privilegijs, condecoratus est, ex quibus tamen Auctores moventur ad afferendam Immaculatam prædictæ Virginis Conceptiōnem. Talia enim sunt, prædestinari & eligi ante omnes alios. Salaz. cap. 2. Esse immunem à peccatis actualibus. Cap. 25. & 26. Habere perfectissimam Virginitatem. Cap. 27. Pierisque effectibus peccati originalis carere. Cap. 28. Proximè conjugi cum Filio Dei. Cap. 29. Eundem summa cum potestate gubernare. Cap. 30. Confirmari in gratia. Cap. 32. §. 2. 3. Deum clarè vidisse. §. 4. Ergo indidem potest inferri immaculata IOSEPHI Conceptio.

V 3

5. Quia

5. Quia nihil obstat. Non enim obstat Censura, ut dictum est Mot. I. Nec doctrina Devoti à Bernardino citari constituentis præservationem IOSEPHI in, nescio, quâ corporali infectione, quâ tamen caruerit MARIA. Absque eâ enim adhuc discrimen dari potest, inter MARIAM & Ipsum; si nempe dicamus, MARIAM quidem caruisse etiam debitò proximò originali; ipsum autem hoc contraxisse.

Iam verò & in sinistra Lance ponamus Negantis Sententiæ quantacunque consequi possumus, motiva.

Ex ijs autem I. est. Quia saltem in genere graviter censetur opposita doctrina. Eam enim Tanner. disp. 4. q. 7. n. 32. temerariam & suspectam de hæresi vocat: quia à regulâ fidei absque fundamento, & contra omnium Orthodoxorum sententiam exceptionem facit.

2. Quia etiam Trident. Sess. 5. in Decr. de Pecc. Orig. videtur condemnare contrarium. Nam I. cum Apost. ad Rom. 5. ait, in uno homine omnes peccavisse. 2. Adæ peccatum propagatione trans fusum omnibus inesse. 3. Ibi non comprehendere se Beatam & Immaculatam Virginem MARIAM Dei Genitricem. De S. autem IOSEPHO prorsus tacet.

3. Quia neque unus quidem ex Catholicis Doctribus ausus est hoc ut probabile dicere; ut videre est ex Mot. I. Si enim esset, cur potius ad Devoti opinionem confugeret? An ergo, in re tantâ,

tantà singularis opinio, & communi tantopere repugnans, tutò doceri potest?

4. Quia Motiva affirmantia non conyincunt. Ut enim nil amplius dicam de primo, adhuc defendi potest prædestinatio IOSEPHI ab æterno & ante omnia, tametsi ea facta sit post prævisionem contraeti peccati originalis. 3. verò in rigore non plus quam immunitatem à peccato actuali extorquere potest. Adhæc autem minus utique pro IOSEPHO facit, quam pro MARIA. Id quod etiam de 4. dici debet. Neque enim vel unicum privilegium in eo gradu concessum est IOSEPHO, in quo concessum est MARIAE. Non igitur ex inæqualibus præmissis inferri debet Consequentia æqualis.

5. Quia affirmans Sententia addit onus novum oneri antiquo quò pro Immaculatà MARIAE Virginis Conceptione inter Articulos Fidei constituendà tot iam annis, coram Summis Pontificibus, incassum decertatur. Potestne ergo aliquis, hac ipsâ nondum depugnatâ lite, ordiri pugnam aliam pro IOSEPHI immunitate, nihil utique profuturam, quam ut Doctores collidantur inter se, & Hæreticis ansam præbeant, deridendi, aut scindendi doctrinam tuncæ inconsutilis Christi desuper contextæ per totum? In quo quidem aliqui removent à se invidiam facti huius, propterea, quod opinionem istam de immaculato IOSEPHO, nonnisi ut verisimilem ac probabilem (extra Fidei Catholicæ orbitam) tradant. At hæc audire

V 4 nolunt,

nolunt, quibus eadem Fides exosa est, ductò hinc
novo argumento, seu verius mantelò contumacia
sue, quod tam facile doctrinis vanis & peregrinis
abducamur, contra Apost. monitum, ad Hebr. 13.
v. 9.

Resolutio Questionis.

1. Tertior longè est Sententia Negans.
2. An Sententia affirmans dici possit probabilis
ac verisimilis, Doctoribus alijs omnibus
tacentibus, mihi non liquet.
3. Si cui tamen post immaculatam Dei Geni-
tricem, hoc speciale immunitatis Privile-
gium, probabiliter concedi potest, existimo
concedendum esse IOSEPHO.

*Ad suius maiorem Laudem, utinam! Deus cogita-
tiones nostras omnes converteret!*

ORATIO VOTIVA

Ad

S. I O S E P H V M.

Beatissime IOSEPH, Pater Nutritie IESV
Christi Filij Dei, & Sponse sanctissimæ Ma-
tris eiusdem Dei, Virginis MARIAE. Ego N.
te hodie in Patrem, Patronum, & Advocatum
eligo, firmiterque statuo, ac propono, me nunquam
te

te derelicturum, neque contra te aliquid unquam dicturum, aut facturum, neque permisurum, ut à meis subditis aliquid contra tuum honorem unquam agatur. Obsecro te igitur, suscipe me in Servum perpetuum: ad sis mihi in omnibus actionibus, ac necessitatibus meis; nec me deseras in hora mortis meæ, Amen.

ALIA ORATIO.

Ad eundem sanctum.

Ave IOSEPH fili David, qui meruisti audire ab Angelo: noli timere accipere MARIAM coniugem tuam: quod enim in illâ natum est, de Spiritu sancto est; pariet autem Filium, & vocabis nomen eius IESVM. Hunc ô IOSEPH exora, ut me quoque salvuum faciat à peccatis meis; liberet à N. N. donet sanitatem, sapientiam, ac sanctitatem; tandemque perducat ad se in hora mortis meæ,

Amen.

V S APPROP-

APPROBATIO R. P.
PROVINCIALIS.

CVm Tractatum, quem P. Iacobus Reiss, Societatis IESV Theologæ Professor sub nomine IOSEPHINÆ LV-CERNENSIS conscripsit, aliquot eiusdem Societatis Theologi ad id deputati legerint, probaverintque; Ego Georgius Muglinus Societatis IESV per superiorem Germaniam Præpositus Provincialis, facta mihi ab Admodum R. P. N. Generali Gossvino Nickel, potestate, ut typis vulgetur, permitto. Atque id meâ manu, & officij Sigillo confirmo. Lucerne 10. Augusti Anno 1658.

Georgius Muglinus.

INDEX

INDEX
ELOGIORVM
S. IOSEPHI.

Elogium.

Folio.

1. Primus predestinatorum post IESVM & MARIAM.	1
2. Sanctificatus in utero materno.	4
3. Sine fomite concupiscentie natus.	7
4. Nominis suo apprimè conformis.	9
5. Ab omni peccato actuali immunis.	12
6. Plenus gratiæ.	15
7. Particeps omnium Benedictionum.	18
8. Miraculose despensatus MARIE.	21
9. Felicissimus Sponsus.	23
10. Vir MARIE, de quo natuꝝ est IESVS, qui vocatur Christus.	26
11. Verò, Licitō, Sanctoꝝque Matrimonio MARIE Virginī obstrictus.	29
12. Dignus MARIE dexteram contingere annulo ornare, ac eam pallio obnubere.	31
13. Primus Virginum coniunx.	34
14. Primus Virginum emulatas votum Virginitatis à MA- RIA emissum.	37
15. Dominus MARIE Domine Supremæ.	40
16. Perpetuus Comes MARIE.	42
17. Prefectus primus Congregationis MARIE Virginis Allo- nunciate.	46
18. Proximus IESV & MARIE Consanguineus.	49
19. Consanguineus plurimorum Sanctorum.	53
20. Nullus.	

INDEX.

	Folio.
Elog.	
20. Nunquam MARIAM coniugem cognoscens.	57
21. Inveniens Virginem in utero habentem de Spiritu Sancto.	59
22. Inveniens IESVM natum, priusquam esset natus.	62
23. Ab ipso Deo iussus manere cum MARIA coniuge suâ.	65
24. Pater spiritualis IESV.	69
25. Pater legalis IESV.	71
26. Pater civilis IESV.	74
27. Paterfamilias IESV.	77
28. Pater matrimonialis IESV.	80
29. Pater nutritius IESV.	83
30. Pater aliquo modo, naturalis IESV.	86
31. Pater superior IESV.	89
32. Pater sacramentalis IESV.	92
33. Compater Spiritus Sancti.	95
34. Minister IESV in circumcisione.	98
35. Angelus custos IESV.	100
36. Coadiutor IESV Redemptoris nostri.	103
37. Propheta magnus in Israel.	106
38. Exul primus propter fidem in IESVM.	109
39. Triginta annorum Auditor IESV.	112
40. Triginta annorum præceptor IESV.	114
41. Libri generationis IESV Christi pars ordine postrema, dignitate suprema.	117
42. Legatus Apostolicus IESV primus omnium.	120
43. Intimus amicus Angelorum.	123
44. Balsami inter Gentes propagator.	126
45. Faber omnium præstantissimus.	129
46. Magister filij Dei in arte fabrili.	132
47. Musica cœlestis in terra.	135
48. Theologus profundissimus.	138
49. Religionem perfectissimam professus,	141
50. Vir secundum cor Dei.	143
51. Septem maximis doloribus exercitus.	146
52. Septem maximis gaudiis perfusus.	149

53. IN-

INDEX.

Elog.

	Folio.
53. In virili ætate omnibus Senibus maior.	152
54. Gravissimè vindicatus à Deo.	155
55. Baptizatus à IESV.	158
56. Antiquus Convictor IESV.	161
57. Ad mortem beatissimam præparatus à IESV.	164
58. A IESV & MARIA comploratus.	167
59. A IESV crucifijo revocatus ad vitam immortalem.	170
60. MARIæ dilectissimæ coniugi glorioſus apparens.	172
61. Cum IESV ascendens ad Gloriam cœlestem.	175
62. Aureolâ Virginum insignis.	178
63. Aureolâ Doctorum conspicuus.	181
64. Aureolâ Martyrum ornatus.	184
65. Similis Iosepho Patriarchæ.	187
66. Præstantior Iosepho Patriarchâ.	190
67. Iosephos omnes Evangelicos antegressus.	192
68. Maior sanctis Ioachimo & Annâ.	195
69. Maior sancto Ioanne Baptista.	198
70. Maior sanctis Apostolis.	201
71. Maior sanctis Angelis.	204
72. Maior omnibus Sanctis Deiparâ minoribus.	207
73. Similis MARIæ Virgineæ uxori sue.	209
74. Similis IESV filio suo.	212
75. Similis ipſi Deo.	215
76. Similis Deo Patri ingenito.	218
77. Similis filio Dei unigenito.	221
78. Similis Spiritui Sancto.	224
79. Cum IESV & MARIA summa Trinitas creatæ.	227
80. Præcipuus imitator MARIæ.	230
81. Præcipuus imitator IESV.	233
82. Vnum quid cum IESV.	236
83. Vnum quid cum MARIA.	239
84. Amabilissimus Deo, Deiparæ, & Angelin.	242
85. Amore divino flagrantissimus.	245
86. Summè conformis voluntate divine.	248

87. Pass-

INDEX.

	Folio,
<i>Elog.</i>	
87. <i>Paupertatis studiofissimus.</i>	251
88. <i>Castissimus.</i>	254
89. <i>Obedientissimus.</i>	257
90. <i>Patientissimus.</i>	160
91. <i>Humillimus.</i>	263
92. <i>Exemplar totius Evangelicæ Beatitudinis.</i>	266
93. <i>Summâ dulia dignus.</i>	269
94. <i>Postremis Ecclesiæ temporibus raticinio promissus.</i>	272
95. <i>Diu à paucis agnitus.</i>	275
96. <i>Periclitantium in Castitate Patronus.</i>	278
97. <i>Peregrinantium Patronus.</i>	281
98. <i>Vitam spiritualem agentium Patronus.</i>	285
99. <i>Societatis IESV Patronus.</i>	288
100. <i>Vniversalis totius Ecclesiæ Patronus.</i>	292

Quæstio Singularis.

<i>An IOSEPH sit conceptus sine peccato Originali.</i>	296
<i>Oratio votiva ad S. IOSEPHVM.</i>	301
<i>Item, alia Oratio.</i>	303

PROTESTATIO AVCTORIS.

QUICQUID ALEXANDER de Libro iusserrit isto,
Id Legem æternam vult Liber esse sibi.

Errata.	Sic corrige.
Fol. 21. v. 5. à fine	Virga.
23. v. 4.	MARIE.
45. v. 15.	5.
v. 17.	6.
50. v. 1.	confanguineum IESV in 3. ♂ MARIE in 2. gradu.
64. v. 13.	thesauro.
108 v. ult.	antē & post.
115. v. 11.	præcipiat.
122. v. 6. à fine.	Est enim semper.
124. v. 15.	apparendi.
125. v. 8.	idemq.
128. v. 6. à fine.	Dioscorid.
131. v. 18.	tignarius.
197. v. 7. à fin.	effectus.
205. v. 6.	habere.
242. v. 1.	labor.
243. v. 10.	compellavisse non videtur.
250. in med.	supereffluente.
258. v. 7. à fine,	3. Vlira.
v. 5.	4. Modò.
266. v. 18.	Gratianus.
269. v. 7. à fine	Pareo.
271. v. 11.	sect. 1. ♂.
272. v. 9.	v. 10.
v. 11.	oblivionis.
v. 14.	impias.
274. v. 18.	veniente.
276. v. 6.	observas.
288. v. 3. à fin.	Id ergo;

JACOBI.ÆS.
Josephina
Lucernensis

Th

2495